

ஸ்ரீ
சூழலா எம்பெருமானா ஸ்ரீயா திருவடிசனே சரணம்

ஸ்ரீமத வரவாமுநீந்தர கரந்தமாலை

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்ஞ்யான அவதாரிகை

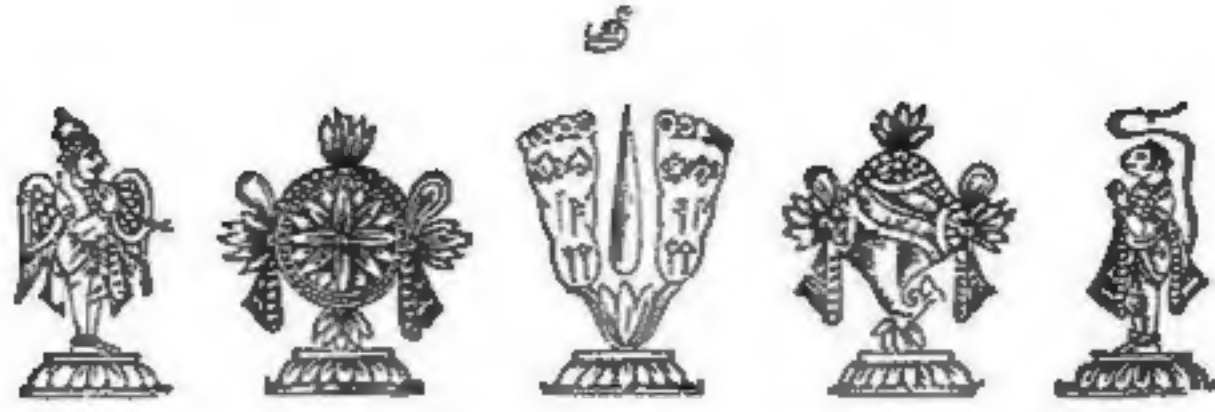
சரிய பதியாய, ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதனஞாய, நிதய முகதாநுபாவஞாய நிரதிசயாநந்த யுகதஞயிருக்கிற ஸாவேசவரன, அந்த நிதயஸுசிரிகளோபாதி தனனை அநுபவித்தது நிதய கைங்காயரஸராய வாழுகைகத பராபதியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அதை இழந்து 'அஸநநேவ' என்கிறபடியே அஸதகலபராயக கிடக்கிற ஸமஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸநகித்தது, அதயந்த வயாகுலசித்தஞாய, இவாகள கரண களேபரங்களை இழந்து இற கொடிந்த பக்ஷி போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணுதிகளைக்கொடுத்தது அவற்றைக்கொண்டு வயபிசரியாதே தனனை யாசரயித்தது உஜ்ஜீவிகைகக்கு உடலாக, அபெளருஷேயமாய நிதய நிராதோஷமாய ஸவத பரமாணமான வேதததையும் ததுப்பருமஹணங்களான ஸமருதி இதி ஹாஸ புராணுதிகளையும் பரவா ததிப்பித்தவிடத்திலும், அந்த சாஸதராபயாஸததுக்கு அநேக யோகயதை வேண்டுமையாலே அவவழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநா உஜ்ஜீவிகை அரிதா யிருக்கிறபடியைத்திருவுள்ளம்பற்றி ஸகல சாஸதர தாதபாயங்களையும் ஸுகரஹமாக இவாகள அறியலாமபடி பண்ணவேணுமென்று, ஸவருபோபாய புருஷாதத யாதா தமய பரதிபாதக மான ரஹஸயதரயததையும், ஸவயமேவ ஆசாரயஞாய நின்று பரகாசிப்பித்தருளினான்

அதில, திருமந்தரத்தை ஸ்ரீ பதரிகாசரமத்திலே ஸவாமசபூதனான நரன விஷயமாக பராகாசிப்பித்ததான தவயத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகத்திலே ஸவமஹிஷியான பிராட்டிவிஷயமாக பரகாசிப்பித்ததான சரமசலோகத்தைத் தருத்தோத்தட்டிலே ஸவாசரிதனான அரஜுநன விஷயமாக பரகாசிப்பித்ததான ஆகையாலிறே 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்' என்று குரு பரம்பராதியிலே ஈசவரனை அநுஸநதிககிறது.

இனி இந்த ரஹஸயதரயந்தான சபதம் ஸுகரஹமா யிருந்ததேயாகிலும் அாததடி உபதேசகமயமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லாருக்கும் உஜ்ஜீவிகை வேண்டுமையாலும், அந்த ரஹஸயதரயத்திலும் பூவாசாரயாகளுடைய உபதேசபரம்பரா பரபதமான அாதத விசேஷங் களை ஸாவாருக்கும் ஸுகரஹமாகவும் ஸுவயகதமாகவும் பிள்ளை லோகாசாரயா தம்முடைய பரமகருபையாலே இப் பரபதமுகேந அருளிச் செய்கிறா முனபே ரஹஸயதரய விஷயமாக முன்று பரபதம் இட்டருளியிருக்கச் செய்தேயும், அதில யாதருசசிகப்படி அதிஸங்கரஹ மாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸதருதமாகையாலும், சரிய பதிப்படி உபயதோஷமுமினறிககே யிருந்ததேயாகிலும் ஸமஸகருத வாகய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும் தரிவித தோஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு பரபதமிட வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப் பரபதம் இட்டருளிறறு

ஆகையிறே, அல்லாத பரபதங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும அதிகரித்துப்போரு கிறது இன்னமும் பூவ பரபதங்களில அநுகதமான அாதத விசேஷங்களும் இப் பரபதத் திலே உண்டாகையாலும் இதுவே எல்லாருக்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்

வயாக்யான அவதாரிகை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம: :

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முழுக்ஷுப்படி திருமந்திரப்ரகரணம்

மூ. 1. முழுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று.

வ்யாக்யாநம்.— (முழுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று.) முழுக்ஷு வாகிறுன மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனுனவன *முசல் மோக்ஷணே* யிறே தாது. இத தால, ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கு என்றபடி ஆதமபராபதி காமனுக்கும் முழுக்ஷு தவமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன விவக்ஷிதன்னறு, அவனுக்கு ரஹஸ்ய தரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால், இவா முழுக்ஷுவென்கிறது. பகவத்பராபதி காமதயா ஸம்ஸார நிவருத்தியில் இச்சை பிறந்தவனை ஏவம்பூதனானவனுக்கு 'அறிய வேண்டும் ரஹஸ்யம் முன்று' என்றது — இவனுக்கு அவச்சயம் ஜ்ஞாதவயமாயுள்ளது ஸவருப உபாய புருஷாத்தங்களாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யதரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக் கையாலும், ரஹஸ்யதரயமுமே அறியவேண்டுவதென்கை *ஸ்வஜ்ஞாநம் பராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபயஜ்ஞாநம் முழுக்ஷுபி:1 ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததநயநந கிருசந ||* என்ககடவ திறே 'ரஹஸ்யம் முன்று' என்று இவா உத்தேசிக்கிறது — திருமந்தரமும் தவயமும் சரம ச்லோகமுமாகிற இவற்றை எனனுமிடம், மேலே ஸுஸபஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்க ளென்கிறது, ஸகல வேதாந்த ஸாராதத பரதிபாதகதயா பரமகுஹ்யங்களாகையாலே ஆக, இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிராதேசமும் ததஜ்ஞாதவய நிராதேசமும் பண்ணியருளிநா ராயதது ... (1)

2 (அவ.) இனி, அந்த ரஹஸ்யதரயத்திலும் பரதமரஹஸ்யம் ஏது எனனும் ஆகாங கையிலே அருளிச் செய்கிறா, 'அதில பரதம் ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று,

மூ. 2. அதில பரதம் ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்.

வயா:— அதாவது — அந்த ரஹஸ்யதரயத்திலுமவைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு பரதம்ம ஜ்ஞாதவயமான ரஹஸ்யம் ஸவருபயாதாதம்யபரமாய தயாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூரணமாகப் பிறப்பிக்கும்தான் திருமந்தரமென்கை. அநநயாஹசேஷதவம் அநநயசரணதவம் அநநய பேரகயதவமாகிற ஆகாரதரயத்தையும் பரதிபாதிகையாலே சேதநஸ்வருப யாதாதம்ய ப்ரதிபாதநபரமாய, ததநுகுண தயாஜ்யோபாதேய விபாகத் தையும் ஸுஸபஷ்டமாக பரதிபாதியா நின்றுள்ள இம்மந்தரத்தாலே ஸுசிஷிதனான வனுக்கிறே, மறறை ரஹஸ்யங்களிரண்டிலும் பரதிபாதிகப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையாலே ஸவருபயாதாதம்யபரமான திருமந்தரம் பரதம் ரஹஸ்ய மென்னக குறையிலலை இன்னமும், பரணவத்துக்கு மந்தரசேஷம் விவரணமானுப்போலே

மந்தரசேஷத்துக்கு தவயம் விவரணமாய், தவயத்துக்குச் சரம சலோகம் விவரணமாயிற்றே இருப்பது அந்த நயாயத்தாலும் இதிலுடைய பராதமயம் எரிததமிற்றே ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்தது 'பரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்' என்று இவா அருளிச்செய்தது இதை மந்தாமென்கிறது *மந்தாரம் தராயத இதி மந்தர: * என்கிற படியே சபத சகதியாலும் அாதத போதநததாலும் தனனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே சபதசகதியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே காரயங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு அாதத போதநததாலே ரக்ஷகமாம் ஈசவரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் பரபநநாக்கு அாததபோதநததாலே ரக்ஷகமாகையாவது *தேஹாஸகநாதமபுத்திரா யதி பவதி பதம் ஸாது விதயாத தருதீயம் ஸவாதநதாயாநதோ யதி ஸபாத பாதம் இதர சேஷதவதீசசேத தவிதீயம், ஆதமதராணோநமுகசசேநநம் இதி சபதம் பரநதவாபாஸ லோலச சபதம் நாராயணாககயம் விஷயசபலதீசசேத சதுாததீம் பரபநத * என்று பட்டா அருளிச்செய்தபடியே தனனை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாதமாபிமாநமும், ஸவாதநதரியமும், அநயசேஷதவமும், ஸவரக்ஷணே ஸவாநவயமும், அபநதுஸங்கமும், விஷயபராவணயமும் மேவிடா தபடிபண்ணி ஸவருபாநுருபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை (2)

3 இனிமேல் இம்மந்தரத்திலுடைய வைபவத்தை விஸதரேண பரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதம் இதிலுடைய அநுஸந்தாத கரமகதநமுகததாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமந்தரத்திலுடைய' என்று தொடங்கி

மு 3 திருமந்தரத்திலுடைய சீமைக்குப் போருமபடி பரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்

வயா — திருமந்தரத்துக்குச் சீமையாவது *ருசோ யஜுமஷி ஸாமாநி ததைவ ஆதாவணூறிச - ஸாவமஷ்டாஷ்டாநதஸதம் * என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்கரஹமாய "மற நெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே ஜனாதவய ஸகலாதத ப்ரதிபாதகமாய *மந்தராணாம் பரமோ மந்தரோ குஹயாநாம் குஹயமுததம், பவிதரம் ச பவிதராணாம் முலமந்தரஸ ஸநாதந * என்கிறபடியே மந்தரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்தரமாய், குஹயங்களில் வைத்துக்கொண்டு உகதம்மான குஹயமாய், பவிதரங்களுக்கும் பவிதரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீமைக்குப் போருமபடி) என்றது, தருமபடியென்கை (பரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கையாவது, இதை அநுஸந்திக்கும்எனில் சுஷகஹருதயனாயிருந தநுஸந்திக்கையன்றிக்கே இதின் வைபவத்தை ஜனாதமடியாக இதின் பககல தனக்குண்டான பரேமத்தோடே, குஹயாநாம் குஹயமானவிது அசலநியாதபடி *மந்தரம் யதநேந கோபயேத * என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே பரகாராதரேண அநுஸந்திக்க லாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது .. (3)

4. இப்படி, தனபககல பரேமமுண்டாகவே இம்மந்தரம் இவனுக்குக் காரயகரமாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார், 'மந்தரத்திலும்' என்று தொடங்கி

மு 4. மந்தரத்திலும் மந்தரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்தர்பாதஞ் ஆசாயன பககலிலும் பரேமம் கனக்க உண்டானால் காரயகரமாவது

வயா — அதாவது-ஜனாதவயாரத்தஜனாபகமான இம் மந்தரத்தன்னிலும், சேஷிதவ சரணயதவ பராபயதவங்களாகிற ஆகாரதரயபுகததயா இம்மந்தரத்துக்கு வாசயவஸ்துவா

யிருக்கிற ஸாவேசவரன விஷயத்திலும் * தநமநதரம் பராஹ்மணாதீநம் * என்கிறபடியே இமமநதரம் ஆசாரயாதீநமா யிருப்பதொன்றாகையாலே இதை யதாபரதிபத்தியுத்தராயக் கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசாரய விஷயத்திலும் தத்தவைலக்ஷணயா நுருபமாக பரேமம் அதிசயேந உண்டானால், இமமநதரம் இவனுக்கு காரயகரமாவதென்கை. * மந்தரே தத தேவதாயாஞ்ச ததா மநதரபரதே குரௌ, தரிஷு பக்திஸ ஸதா காரயா ஸா ஹி பரதம் ஸாதநம். * எனனக கடவதிதே (4)

5. இனி, இமமநதரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகதந முகததாலே இதினுடைய அபரதிம வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறா 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈசுவரனையும் மறந்து, ஈசுவர கைங்காயத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸாவேசவரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும் படி, தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாரயனுமாய் நின்று திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

வ்யா :— ஸம்ஸாரிகளாகிறா அநாதயசிதஸம்பநதததாலே ப்ரவாஹ்ருபேண வருகிற அவிதயாகாமவாஸநாருசிவிவசராய ஜநமமரணாதி கலேசபா கிகளாயத திரிகிற பததசேதனா 'தங்களையும் ஈசுவரனையும் மறந்து' என்றது. * தாஸபூதா: ஸவதஸஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந 1 நாநயதா லக்ஷணம தேஷாம பநதே மோக்ஷே ததைவ ச. * என்கிறபடியே ஸவதஸஸிததமான பகவத சேஷதவத்தை லக்ஷணமாக வுடையராயிருக்கிற தங்களையும் * பதிமவிசவஸய * ஸவாமிதவம் பரஹ்மணீ ஸததிதம் * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கிற ஈசுவரனையும் அறியாதேயென்கை. ஆனால், 'அறியாமலென்னுதே மறந்தென்பான் என? முன ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந நினைவுக்கு பரசயுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலாவது' எனினில்: "மறந்தேனுனை முன்னம்". என்கிறபடியே ஸவதஸஸிததமான ஸம்பநதத்தை யுணர்நதால முன்பு நினைத்திருந்த அாத தத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்பநதத்தில் உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாரா மித்தனை. 'ஈசுவர கைங்காயத்தையும் இழந்து' என்றது கீழ்சொன்ன அஜ்ஞாநததாலே வகுத்த சேஷியான ஈசுவர விஷயத்தில் கைங்காயமாகிற பரமபுருஷாரதத்தையும் பராபிககப் பெறுதேயென்கை. புருஷாரதத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்கிடப்பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, 'இழந்து' என்கிறா. 'இழந்தோ மென்கிற இழவுமின்றிக்கே' என்றது ஸவஸவருப்பரஸவருப் ஜ்ஞானமும் புருஷாரத ஜ்ஞாந மும் இல்லாமையாலே ஸ்வசேஷதவா நுருபமான சேஷிஷேஷை கைங்காயருப் புருஷாரதத்தை இழந்தோமென்கிற அலாப கலேசநதானுமின்றிக்கே என்கை (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது * ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தகலேச பாஜனம் * என்கிறபடியே அநந்தகலேசபாஜநமாய, ஒருவராலும் ஸவயதத்தால் கரைகாண அரிதாம படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹா ஸமுதரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபதரயாபிபூதராயக கொண்டு கலேசப்படவென்கை. இததால், தங்களையும் ஈசுவரனையும் அறியாமையாலும், புருஷாரதத்தை அறியாமையாலும், ஸம்ஸாரஸாகரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடா நிறக விரோதியான ஸம்ஸாரநதனையும் தநநிஸதரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவயமான அாததபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற கிடந்தாராகென்கை. * பராபயஸய பரஹ்மணோ ரூபம் * இதயாதிபடியே ஸகல சாஸதரங்கனும் பரதிபாதிபபது அாததபஞ்சகத்தையுமிதே இவவாததங்களை இவர்களுக்கு ஸுகரஹமாக அறிவிகைக்காக, ஸகல சாஸதர ஸங்க்ரஹமான திருமந்தரத்தை ஸாவேசவரன வெளியிட்ட பரகாரத்தைச்

சொல்லுகிறது மேல ஸாவேசவரன தன கருபையாலே எனறது * ஈசேசிதவ்யஸம்பநதாத அறிதம்பரதமாதபி* எனகிறபடியே அநாதியாக ஸாவரோடுமுண்டான ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந ததைபுடையனான எம்பெருமான * ஏவம ஸமஸருதி சகரஸதே பராமயமானே ஸங்காமபி , ஜீவே து ககாகுலே விஷ்ணு கருபா காப்யுபஜாயதே* எனகிறபடியே இவாகள படுகிற து கக தாசநமாதரததாலுண்டான தன்னுடைய நிரோஹதுககருபையாலே பெனகை ' இவாகள தன்னையறிந்து கரைமரம சேருமபடி' எனறது இப்படி ஸமஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவாகள * தவாமேவ சரணம் பராபய நிஸதரநதி மநீஷிண * எனறும * ஸமஸாராரணவமகநாநாம விஷயாகராநதசேதஸாம, விஷ்ணுபோதம விநா நாநயத கிருசி தஸதி பராயணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸார நிஸதரனோபாயபூதனான தன்னையறிந்து ஸமஸாரஸாகரத்தைக கடந்து அககரைப்படுமபடி பெனகை ' தானே சிஷ்யனுமாய ஆசாராயனுமாய நின்று' எனறது "நரநாரணனுபுலகததநநூல சிங்ககாமவிரிததவன" எனகிறபடியே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்து நரனான தான சிஷ்யனுமாய, நாராயணனான தான ஆசாராயனுமாய நின்று எனகை ' திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான' எனறது ஸகல சாஸதர ஸங்கரஹமாய அநத சாஸதர தாதபாயமான அநததபஞ்சகததையும் ஸுஸபஷ்டமாக பரதிபாதிபா நிறகும திருமந்தரத்தை பரகாசிப்பித்தருளினானெனகை. அருளிச செயதானெனனோதே வெளியிட்டருளினானெனறது - இப்போது தான ஓனறை நிரமித்துச சொன்னலலன, அநாதி யானத்தை பரகாசிப்பித்தானித்தனை எனனுமிடமும், அதிருஹயமாயுள்ளத்தை இவாகள தூக்கதிகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே பரகாசிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுக்கைக்காக

(5)

6 ஆனால், ஆசாராயனாய நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையாதோ? சிஷ்யனாய நின்றது ஏதுக்காக? என்ன அருளிச செய்கிறா, ' சிஷ்யனாய' என்று தொடங்கி

மு 6 சிஷ்யனாய நின்றது சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அதை அறிவிக்கக்காக.

வயா - அதாவது, ஆசாராயனாய நின்று வெளியிட்டருளின அளவனறிககே, தானே சிஷ்யனுமாயக்கொண்டு நின்றது, * ஆஸதிகோ தாமசீலச சீலவாந வைஷணவச சுசி , கம்பீரச சதுரோதீரச சிஷ்ய இதயபிதீபதே * சரீரம் வஸுவிஜ்ஞாநமவாஸ காம குணநஸந, ஞாவாததம தாரயேத யஸது ஸ சிஷ்யோ தேதர ஸமருத ஸதபுத்திஸஸாதுஸேவீ ஸமு சிதசரிதஸதவபோதாபிலாஷீ சுசருஷுஸதயகதமாந பரணிபதநபர பரசநகால பரதீஷு , சாநதோ தாநதோநஸதியுச சரணமுபகதச சாஸநரவிசவாஸசாலி சிஷ்ய பராபத- பரீக்ஷாம கருதவிதபீமதமததவதச சிஷ்யனீய * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடிகளும் ஸாதபாந்தர நிவருத்தியும் பலஸாதந சுசருஷையும், ஆாததியும், ஆதரமும், அநஸுதியையும் உடையனாயிருக்கையுமாகிற சிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளா அறியாமையாலே அதை ஸ்வாநுஷ்டாநததாலே அறிவிக்கக்காகவெனகை உபதேசததாலே அறிவிக்குமளவில ஸவோதகாஷம தேடிககொள்ளவறதானித்தனை பென்று நினைக்கவுங கூடும், அநுஷ்டாநததாலே அறிவிக்குமளவில நமக்கும் இது வேணுமென்று விசவஸித்துப பரிகரஹிக்கக்ககு உடலாயிருக்குமிதே.

(6)

7 " இப்படி சிஷ்யனாய நின்று இம்மந்தர சிக்ஷபணணி இவவழியாலே ஜ்ஞாநமபிறக்க வேணுமோ? " ஞானக்கலைகள்" எனகிறபடியே ஸகல சாஸதரங்களும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயனோ இருப்பது அவறறை அபயஸித்து அவவழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?"

என்ன, சாஸ்தரஜநயஜஞாநத்துக்கும் இம மநதர ஜநயஜஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறா 'ஸகலசாஸ்தரங்களாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல சாஸ்தரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம்ஸவயமாஜிதம்போலே;
திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைதருகதநம்போலே.

வ்யா — அதாவது-ததவஜஞாந ஜநகங்களான சருதி ஸமருதயாதி ஸகல சாஸ்தரங்களாலும் சேதநருககுப பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸவயமாஜிதநம்போலே அதயாயாஸலபயமாயிருக்கும் ஆசாயோபதேசம் அடியாகத் திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைதருகதநம்போலே அநாயாஸலபயமாயிருக்குமென்கை *சாஸ்தரஜ்ஞாநம் பஹுகலேசம் புததேச் சலந காரணம், உபதேசாத் ஹரிம் புதவா விரமேத ஸாவ கர்மஸு* என்கைகடவதிதே. இததால், சாஸ்தரங்களிறகாட்டில் ததஸங்கரஹமான திருமந்தரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று (7)

8. ஆனால், சாஸ்தரங்களொழிந்ததாகிறது, பகவந் மந்தரந்தான் இதொன்றுமனதே; பினனையும் பலவிலையோ? என்கிற சங்கையிலே, மந்தரநதரங்களிறகாட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'பகவந் மந்தரங்களதான அநேகங்கள்' என்கிறா

மூ. 8. பகவந் மந்தரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா — *ஆஸ்தாதே குணராசிவதம் குணபரீவாஹாதமநாம ஜநமநாம ஸங்கயா* *பஹுவோ நருண கல்பாணகுணா. புதரஸய ஸநதிதே* *தாவநநத குணஸயாபி ஷடேவ ப்ரதமே குண* *பஹுநி மேவயதீதாநி தவ சாஜுந* என்றும் "எண்ணில தொல்புகழ்" என்றும், "எநநினற யோனியுமாயப பிறநதாய" என்றும் இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே பகவத குணங்களும் குணபரீவாஹ ரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்கயாதமாயிருக்குமாபோலே அவறறை அநுபநதித்திருக்கும் மநதர விசேஷங்களும் "அநநதா வை பகவந்மந்தரா:" என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்குமென்கை (8)

9. அவையெல்லாநதான ஏகவாககமோ? என்ன, 'அவைதான வயாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வாககம்' என்கிறா,

மூ. 9. அவைதான, வயாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வாக்கம்.

வ்யா :— அதாவது- ஸாவ வயாபகமான பகவதஸவரூபத்தை பரதிபாதிகையாலே வ்யாபகங்களென்றும், பகவதவதாரகுண சேஷடிதங்களில் ஒரொன்றை பரதிபாதிகையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவாககமாயிருக்கு மென்கை (9)

'வாக்கதவயமும் தன்னிலொககுமோ?' என்ன, 'அவ்யாபகங்களில் வயாபகங்கள் மூன்றும் சரேஷ்டங்கள்' என்கிறா

மு 10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா — அதாவது — அவ்யாபகங்களாய் இருந்தன ஸகல மந்தரங்களிலும் * நாராயணாய விதமேஹ வாஸுதேவாய தீமஹி, தநநோ விஷ்ணு பரசோதயாத * என்று விஷ்ணு காயதரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபக மந்தரங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்களாயிருக்குமென்கை (10)

11 'இந்த வ்யாபக மந்தரதரமும் தன்னிலொக்குமோ' என, 'இவை மூன்றிலும் வைததுக்கொண்டு பெரிய திருமந்தரம் பரதாதம்' என்கிறார்.

மு 11 இவை மூன்றிலும் வைததுக்கொண்டு பெரிய திருமந்தரம் பரதாதம்.

வ்யா — அதாவது — அவ்யாபகங்களிற் காட்டில் ச்ரேஷ்டமாயிருந்தன இந்த வ்யாபக மந்தரங்கள் மூன்றிலும் வைததுக்கொண்டு * நாராயணாய விதமேஹ * என்று பரதமோபாததமாகையாலும், அததபூதயாதிகளாலும், * நாஸதி ச்ரேஷ்டாஷ்ராதபர * * ந மந்தரோஷ்டாஷ்ராத பர * எனமும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்தரம் பரதாதமாயிருக்குமென்கை (11)

12 'மற்றை வ்யாபகதவ்யததுக்கும் தாமஷ ஏது' என 'மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிகரஹமும் அபூததியும் உண்டு' என்கிறார்.

மு 12 மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிகரஹமும் அபூததியும் உண்டு.

வ்யா — அதாவது — வாஸுதேவ விஷ்ணு சபதங்களான மற்றை வ்யாபக மந்தரங்கள் யிரண்டுக்கும், நாராயண சபதம்போலே ஸவருபருபகுணதிகளைப்பெல்லாம் பரதிபாதிபாதே ஸவருபமாதரத்தை பரதிபாதிக்கையாலே, நிர்விசேஷிநமாதர வஸ்துவாதிகளான குதருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அசிஷ்டபரிகரஹமும், வ்யாப்யாதயாஹாராதி ஸாபேஷ்டைதயாகிற அபூததியும் உண்டென்கை "ஷ்டாஷ்ரி - வ்யாபய பதாரததங்களையும், வ்யாபநபரகாரததையும் வ்யாபதி பலததையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே வ்யாபதிமாதர பரகாசகமாகையாலே அபூரணம் வ்யாபநபரகாரததச் சொல்லா நிறகச் செய்தேயும், வ்யாபய பதாரததங்களுக்கு வாசகசபதம் இல்லாமையாலும் * ஸாவம வஸதி * என்று அததபலததாலே ஸாவசபதம் புகுந்தாலும் அதில குணம் அநவயியாமையாலும், இனி, குணஸித்திககாக பகவச்சபதத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாபதி பலதததச் சொல்லாமையாலும், திருதவாதசாஷ்ரியும் அபூரணம் இம்மந்தரம் அவையோ லன்றியிலே, வ்யாபய பதாரததங்களோடு வ்யாபநபரகாரததோடு வ்யாபதிபலததோடு வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற் சாபதமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அததபெளஷ்டகைய நிபந்ததமான ஆதிகயம் உண்டு" என்று, மற்றை வ்யாபக மந்தரங்களிரண்டினுடைய அபூததியையும் திருமந்தரத்தினுடைய அததபூததியையும் ஸுஸபஷ்டமாக ஆசனாபிளனை அருளிச்செய்தாரிறே. (12)

13 இது தனக்கு சிஷ்டபரிகரஹ முண்டோவெனவருளிச் செய்கிறார் 'இததை' என்று தொடங்கி

மு 13 இததை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசாரியர்களும் விருமபினாகள்

வ்யா — அதாவது - விஷ்ணு காயதரியிலே வ்யாபகமந்தரதரமையுஞ் சொல்லுகிற வளவில் பரதமத்திலே நாராயண சபதத்தை பரதாதநயேந பரதிபாதிக்கையாலும் * விசுவம் நாராயணம் * என்று தொடங்கி, * நாராயண பரமபரஹம் ததவம் நாராயண பர, நாராயண

பரோஜயோதிராதமா நாராயண பர , யச்ச கிருசிஜஜகத யஸமிந தருசயதே சருயதேபி வா , அநதாபஹிச்ச ததஸாவம வயாபய நாராயணஸ் ஸதித * என்று ஸகல வேதாந்த ஸாரபூத மான நாராயணநுவாகத்திலும் , * ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸ்நந பரஹமா நேசாதோ நேமே தயாவாபருதிவீ * என்று மஹோபநிஷத்திலும் * சக்ஷுச்ச தரஷ்டவயஞ்ச நாராயண சரோதரஞ்ச சரோதவ்யஞ்ச நாராயண * என்று தொடங்கி , * திச்சச்ச பரதிச்சச்ச நாராயண * என்று முடிவாக நடுவு அடைய ஸுபாலோபநிஷத்திலும் , * யஸயாதமா சரீரம யஸய பருதிவீ சரீரம * என்று தொடங்கி * யஸய மருதயு சரீரம * என்கிறது ஈராக நடுவுள்ள பாயாயங்கள் தோறும் * ஏஷ ஸாவபூதாந்தராதமா அபஹதபாப்மா திவயோ தேவ ஏகோ நாராயண : * என்று அநதாயாமி பராஹமணத்திலும் வாஸுதேவ விஷ்ணு சபதங்களை அநாதரித்து நாராயண சபதத்தையிட்டு பகவதஸவருபாதிக்கை நிராததேசிககையாலும் அபௌருஷேயமாய நிதயநிராததோஷமாய ஸ்வத : பரமாணங்களை வேதங்களும் விரும்பிறறின . * யதா ஸா வேஷு தேவேஷு நாஸதி நாராயணாதபர , ததா ஸாவேஷு மந்தரேஷு நாஸதி சாஷ்டாக்ஷராதபர * * பூதவோரதவபாஹுரதயாதர ஸதயபூவம் பரவீமி வ ; ஹே புதர சிஷ்யாச்சருணுத ந மந்தரோஷ்டாக்ஷராத பர * * ஸாவ வேதாந்தஸாராததஸ ஸமஸா ராணவதாரக , கதிரஷ்டாக்ஷரோந்ருணம அபுநாபபவகாங்க்ஷிணம * * ஆததா விஷ்ணு சிதிலாச்ச பீதா கோரேஷு ச வயாதிஷு வாததமாநா , ஸங்கீதய நாராயண சபதமாதரம விமுகத து காஸ ஸுகிநோ பவநதி * * நாராயணேதி சபதோஸதி வாகஸதி வசவாததிநீ , ததாபி நரகே கோரே பதநதீதி கிமதபுதம * * கிம ததரபஹுபிரமந்தரை கிம ததர பஹு பிரவரதை , நமோ நாராயணயேதி மந்தர : ஸாவாதத ஸாதக * இதயாதிகளாலே வேதாததோபபருமஹணங்களாயிருக்கிற ஸவபரபந்தங்களிலே பல விடங்களிலும் இதை சலாகித்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே , வேதாதத விசதீகரண பரவருததரான வயாஸாதி பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள் , “வணபுகழநாரணன்” “செலவநாரணன்” என்று தொடங்கி “வாழபுகழ நாரணன்” என்று முடிவாக , ஆதிமதயாவஸாநமாக நமமாழவாரா அருளிச்செய்கையாலும் , “நாடுநகரமும் நனகறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி “ஓவாதே நமோ நாரண வெனபன்” என்று பெரியாழ்வாரும் , “நாததமும்பெழநாரண” என்று தொடங்கி “நலநதிகழநாரணன்” என்று பெருமானும் , “நானமுகளை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி “எட்டெழுத்து மோதுவாராக வல்லா வானமாளவே” என்று திருமழிசைப்பிரானும் , “நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்” என்று உபகரமதசையிலே ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதினகால சொல்லி “நாராயணவோ ! மணிவண்ண ! நாகணையாய ! வாராய” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபகரமத்தோடு உபஸமஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும் , “நனமாலிகொண்டு நமோ நாரண வென்னும் சொனமாலிகறறேன்” என்றும் “நாரணவெனவேறுவாதுரைக்கு முரையுண்டே” என்றும் , “ஞானசகடா விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு” “நாரணன்தன் நாமங்கள்” “பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்” என்றும் , “நாமம் பல சொல்லி நாராயண” என்றும் முதலாழ்வாராகளும் அருளிச்செய்கையாலும் , “மயாவறமதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிரோஹதுக பகவத் கடாக்ஷத்தாலே ஸமதிகத ஸமஸத வஸது வாஸதவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள் . இதர மந்தரங்களை அநாதரித்து இதையே தந்தாமுககுத்தருசமாக அநுஸந்தித்து , உபதேச வேளையிலும் தந்தாமைப்பற்றினவார்களுக்கும் இதையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேசித்துப் போருகையாலே , அவ்வாழ்வார்களைப்பின்சென்ற ஆசாரயார்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை

இததால மந்தராதரங்களிற காட்டில இம் மந்தரத்துக்குண்டான வைபவஞ் சொல்லிறையது (13)

14 இனி வாச்யந்தனனிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘வாச்ய பரபாவம் போலன்று வாசக பரபாவம்’ என்று

மூ 14 வாசய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.

வயா:— அதாவது-இதுககு வாசயனாயிருந்ததுள்ள ஈசுவரனுடைய பெருமைபோலன்று ததவாசகமான இதின் பெருமைபென்றபடி. (14)

15 அதுதான் ஏது? என்னவருளிச செய்கிறா 'அவன தூரஸதனாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று

மூ 15 அவன தூரஸதனாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்

வயா — அதாவது-இதுககு வாசயனானவன் ஸநநிஹிதனானதிககே தூரஸதனாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸநநமாய நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்ததுக கொடுக்குமென்கை (15)

16 'இப்படி வாசயன தூரஸதனாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச செய்கிறா 'தரெளபதிககு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

மூ. 16. தரெளபதிககு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

வயா — அதாவது - மஹாஸதஸஸிலே துச்சாஸனன் வஸதராபஹாரம் பண்ணுகிற போது * மஹதயாபதி ஸம்பராபதே ஸமாததவயோ பகவாந ஹரி * என்று முன்பே ஸ்ரீ வஸிஷ்டமஹாவி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து, * சங்கசகர கதாபாணே தவாரகா நிலயாச யுத, கோலிந்த புண்டரீகாஷ் ரக்ஷ மாம சரணுகதாம் * என்று சரணம் புகுந்த தரெளபதிககு அவவாபத்திலே * கோலிந்தேதி யதாகரந்தத கருஷ்ணாம தூரவாஸிநம் * என்கிறபடியே வாசயனான கருஷ்ணன் தூரஸதனாயிருக்கச செயதேயும் வஸதரத்தை வாததிப்பித்ததுக கொடுத்தது அவவவதாரத்ததுககு வாசகமான கோலிந்தனென்கிற திருநாமமிறே யென்கை நாராயண சபதாரத்தத்தில் ஏகதேசத்ததுககு வாசகமான ஒரு திருநாமம் செயதபடி கண்டால், இதன் ப்ரபாவம் கிம்புநாநயாயஸித்ததமிறே யென்று கருத்தது (16)

17 இன்னமும் ஒரு பரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச செய்கிறா 'சொல்லும் கரமமொழியச சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 17 சொல்லும் கரமமொழியசசொன்னாலும் தன் ஸவருபம் கெட நிலலாது

வயா:— அதாவது - ஏதேனும் ஒரு மந்தகாரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விசுவஸித்ததுச சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் காரயம் செய்யாதேயாகிலும், இது அவ்வன்னதிககே தன்னைத் தஞ்சமாக விசுவஸித்ததுச சொல்லுக்கயாகிற கரமம் ஒழிய, * ஸாங்கதேயம் பாரிஹாஸயஞ்ச ஸதோபம் ஹேலநமேவ வா * என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாக யாகிற தன் ஸவருபத்தில் நழுவநிலலாதென்கை (17)

18 இனி, இதன் ஸாவாபேக்ஷித பரத்தவமாகிற வைபவத்தை அருளிச செய்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ 18 இதுதான் "வலந்தரும" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்

வயா:— அதாவது - இம்மந்தரத்தான் "குலந்தரும" என்று தொடங்கி ஆழ்வார அருளிச செயதபடியே, அதிகாராநு குணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்கு மென்கை. (18)

19 அததை விசதீகரிககிரா . ஐசவாய' இதயா தியாலே.

மு 19 ஐசவாய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வயா — அதாவது — * ஐஹலௌகிக மைசவாயம ஸவாக்காதயம பாரலௌகிகம, கைவல்யம பகவநதஞ்ச மநதரோயம் ஸாதயிஷயதி * என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும் பார லௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐசவாயததையும் ஆதமபராபதி ரூபமான கைவல்யததையும் பரம புருஷாரத்தமான பகவல லாபததையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமா திகளாலே ஸவயம ஸாதநமாய நின்று, அவவோபுருஷாரததங்களைக் கொடுக்கு மென்கை (19)

20 இனி காமாதயுபாய ஸஹகாரிதவரூபமான இதன வைபவததை அருளிச் செய்கிரா 'காமஜ்ஞாந' இதயா தியாலே

மு 20 காமஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

வயா — அதாவது-காமயோகததிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஜபஹோமா திகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில, காமயோகாரம்ப விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி அநதக காமததினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாய்க் கொண்டு அததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும், பரத மததிலே, ஜ்ஞாந யோகததிலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில, கர்மஸாதயமான ஜ்ஞாநாரம்ப விரோதி பாபநிவருததியைப்பண்ணி அநத ஜ்ஞாநததுக்கு நாடோறும் அதிசயத்தைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு, அததைத் தலைக் கட்டிக்கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில, பக்தியோகா ரம்ப விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி பகதிவிவருததி ஹேதுவாய்க்கொண்டு அததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்குமென்கை ... (20)

21. இங்ஙனனறிககே, பரபநநாகு இது செய்யும் உபகார வைபவததை அருளிச் செய்கிரா 'பரபததியிலே' என்று தொடங்கி

மு. 21. ப்ரபததியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதைப் பிறப்பித்துக் காலகேஷபததுக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வயா — அதாவது — கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துச்சகமுமாய ஸ்வரூபவிருததமுமாய இருக்கையனறிககே ஸுச்சகமுமாய ஸ்வரூபாதரூபமுமான பரபததயுபாயததிலே இழிந்தவர்க ளுக்கு, ததநுரூபமான பகவதபாரதநதாயரூப ஸ்வரூபஜ்ஞாநதை விசதமாகப் பிறப்பித்து ஆாததாநுஸநதாநாதிகளாலே போதுபோகுகைக்கும் ஹேதுவாய, “எனக்கென்றும் தேனுமபாலுமமுதுமாய திருமாலதிருநாமம்” என்கிறபடியே பரதிபாதயவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம போகயமாயிருக்கையாலே போகததுக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை. (21)

22. இனி ஜ்ஞாதவய ஸகலாராதத பரதிபாதகதவமாகிற இதன வைபவததை அருளிச் செய்கிரா 'மற்றெல்லாம் பேசிலும்' என்று தொடங்கி.

மு. 22. “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அாத்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வயா — அதாவது - “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று—மறறெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆதமோஜஜீவந்தத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அாததவிசேஷங்களெல்லாம் இம்மந்தரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை (22)

23 ‘அறியவேண்டும் அாததமெல்லாம் ஆகிறது எது?’ எனலும் ஆகாங்குஷியிலே அருளிச்செய்கிறா ‘அதாவது அஞ்சாததம்’ என்று.

மு 23 அதாவது - அஞ்சாததம்

வயா — ஸவஸவருப பரஸவருப புருஷாததஸவருப உபாயஸவருப விரோதிஸவருபங்களாகிற அாததபஞ்சகமும் என்றபடி * பராபயஸய பரஹமணு ரூபம் பராபதுச்ச பரதயகாதமந , பராபதயுபாயம் பலம் பராபதேஸ ததா பராபதிவிரோதிச, வதநதி ஸகலா வேதாஸஸேதிஹாஸபுராணகா , முநயசச மஹாதமாநோ வேதவேதாததவேதிந * என்கிறபடியே, ஸகல வேதசாஸ்தரங்களும் பரதிபாதிபபது இவ்வாதத பஞ்சகததையுமாகையாலே * ததஸங்கரஹமான இம்மந்தரத்துக்கும் பரதிபாதயம் இதுவேயிறே இம்மந்தரந்தான பரணவததாலே பரதயகாதம் ஸவருபததையும், நமஸஸாலே விரோதயுபாய ஸவருபங்களையும், நாராயணபதததாலே பரஸவருபததையும், அதில சதூததியாலே பலஸவருபததையும் பரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது (23)

24 இம்மந்தராதத வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறா மேல ‘பூவாசாயாகள’ என்று தொடங்கி

மு 24 பூவாசாயாகள இதில் அாததம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்ததாகளாக நினைத்திரார்கள, இதில் அாததஜஞாநம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இதைதயொழிய வேறொன்றால் காலகேஷபம் பண்ணியறியார்கள.

வயா — அதாவது - நாதயாமுந யதிவராதிகளான நம பூவாசாயாகள, ‘அன்று நான் பிறந்திலேன்’ என்கிறபடியே இம்மந்தரத்தில் அாததமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்ததாகளாக நினைத்திரார்கள, இதில் அாததஜஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வார திவ்யஸூகதியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்தராததததையொழிய மறொன்றால் காலகேஷபம் பண்ணியறியார்களென்கை வேதசாஸ்தரங்கள், ஆழ்வார அருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும் போதும் இம்மந்தராததத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே, (இதைதயொழிய வேறொன்றால் காலகேஷபம் பண்ணியறியார்கள) என்னத தட்டிலை (24)

25 வாசகசக்தி ஸாவததையும் ஸாகிததுக கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதிலுடைய வாசயத்திலே இவர்கள் ஊன்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறா, ‘வாசகத்திற்காட்டில்’ என்று தொடங்கி

மு 25 வாசகத்திற்காட்டில் வாசயத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈசவரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை

வயா — அதாவது - ஸாவபலத்துக்கும் ஸவயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநாதரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாயநின்று தலைக்கட்டிக் கொடுத்தும் போருகிற இதிலுடைய வாசகசக்திதானே அமைந்திருக்கசெய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே, இம்மந்தரத்திலுடைய வாசயத்திலே பூவாசாயாகள ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாதநாபராய இதை ஸாதநமாகக்

கொண்டு ஸாதிததல, உபாயாந்தரபரராய இததை ஸஹகாரியாகக கொள்ளுதல் செய்யுமவா களைப்போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிர்ண்டும் ரசவரனே யென்று பரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையென்றபடி.

ஆக, “ திருமநதரத்தினுடைய சீமைக்குப் போரும்படி ” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் —வாயவந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ரசவரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாயனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலசாஸ்தரங்களிலும் ஸகலமநதரங்களிலும் வாசயநதனனிலுங்காடில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தனகாயம செய்யும் ஆதிக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலபலப்ரததவருப மாஹாதம்யத்தையும், காமாதயுபாய ஸஹகாரிதவருபமான உத்காஷத தையும் ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலாததப்ரதிபாதகதயாவந்த மாஹாதம்யத்தையும், ஏதத்பரதிபாதய அாத்தகௌரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மநதரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியுமபடி தாசிபதித்தருளினாயிற்று (25)

26. இனிமேல் இம்மந்தரத்துக்கு வாகயாததம் இரண்டுபடியாக அருளிச் செய்கிறா ‘இதுதன்னில்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அாத்தம் - ஸவருபமும் ஸவருபாநுருபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வருபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா — அதாவது-இம்மநதரநதனனில் சொல்லுகிற அாத்தம்-இவ்வாதமாவினுடையநு சேஷதவபாரதநதாயங்களாகிற ஸவருபமும், அநத ஸவருபத்துக்கு அநுருபமாயிருநதுள்ள கைங்கர்யமாகிற பராபயமுமாம். அன்றிக்கே, சேஷதவமாகிற ஸவருபமும், அநத ஸவருபா ருபமான உபாயமும், உபாயலபயமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில பரதம யோஜநையில் பரணவ நமஸஸூககளாலே ஸவருபமும், நாராயணபதததாலே பராபயமும் சொல்லுகிறது அநதநதரயோஜநையில் பரணவததாலே சேஷதவமும், நமஸஸாலே உபாய மும், நாராயணபதததாலே பலமும் சொல்லுகிறது (26)

27 ‘பலவேஷநதானிருக்குமபடி எங்ஙனே?’ எனன, அருளிச் செய்கிறா ‘பலமிருக் குமபடி’ என்று தொடங்கி

மூ. 27. பலமிருக்கும்படி பரமேயசேகரத்திலும் அாச்சிராதித்தியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:— அதாவது-இவ்வாதமாவுக்கு பராபயமான பலநதான அாச்சிராதிமாககத தாலே பரமபதத்திலேபோய் பரிபூரண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அவ்வநுபவஜநித பரீதி பரேரிதனாயக்கொண்டு பண்ணும் அசேஷசேஷவருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்கரஹேண பரமேய சேகரமாகிற பரபநதத்திலும் விஸதரேண அாச்சிராதித்தியாகிற பரபநதத்திலும் விசதமாகச் சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டு கொள்வதென்கை (27)

28. இனி இம்மநதரத்துக்கு பரதிபதம் அததம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்கையையும் பதஸங்கையையும் அருளிச்செய்கிறா ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 28. இதுதான் எட்டுத திருவக்ஷரமாய் முன்று பதமாயிருக்கும்.

வ்யா — அதாவது-இம்மநதரநதான *ஓமிதயேகாக்ஷரம், நம இதி தவே அக்ஷரே; நாராயணயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, இதயஷ்டாக்ஷரஞ் சநதஸா காயதரீசேதி *, *ஓமிதயகரே வ்யாஹரேத, நம இதி பச்சாத. நாராயணயேதயுபரிஷ்டாத * என்கிறபடியே எட்டுத்திரு

வக்ஷரமாய, மூன்று பதமாயிருக்குமெனகை இதனுடைய அஷ்டாஷரதவம் சொல்லுகிற விடத்திலே, * ஒமிதயேகாஷரம் * என்று பரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் * நம இதி தவே அக்ஷரே * என்று நமஸஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் * நாராயணயேதி பஞ்சாஷரராணி * என்று நாராயண பதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் சருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸதபதமான நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷ்டக்ஷரமாகி, பரணவத்தை யொழிய அஷ்டாஷரதவம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமாகையாலே அநாதானீயமாகக்கடவது. (28)

29 'இதில் பததரயமும் எவவாததத்தைச் சொல்லுகிறது?' எனனும் ஆகாங்கக்ஷ யிலே, 'மூன்று பதமும் மூன்றாததத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறா

மூ 29 மூன்று பதமும் மூன்று அாததத்தைச் சொல்லுகிறது

30 அவவாததங்கனதமமை விசதமாக அருளிச்செய்கிறா 'அதாவது - சேஷதவமும், பாரதநதாயமும், கைங்காயமும்' என்று

மூ. 30 அதாவது - சேஷதவமும், பாரதநதாயமும், கைங்காயமும்

வயா — 'ஸவருபமும் ஸவருபாநுருபமான பராபயமும்' என்று முதறசொன்ன வாக யாரததம் இததை நினைத்திறே .. (30)

31 'இப்பததரயத்திலும் பரதமபதநதான எது?' எனன 'இதில் முதலபதம் பரணவம்' என்கிறா

மூ 31 இதில் முதற்பதம் பரணவம்

வயா — * ஒமிதயக்ஷரே வயஹரேத * என்றிறே சருதி சொல்கிறது ஸமருதியும் * பரணவாதயம் நமோமதயம் நாராயண பதாநதிமம், மந்தரமஷ்டாஷரம் விதயாத ஸாவ விததிகரம் நருணம் * என்றதிறே (31)

32 இனி, பரணவத்துக்கு அாததம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அக்ஷரதரயாதம் கைதையை அருளிச்செய்கிறா, 'இது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திரு வக்ஷரம்' என்று

மூ 32. இது 'அ' என்றும் 'உ' என்றும் 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்

வயா — இப்பரணவநதான, அஸஹிதாகாரததாலே மூன்றக்ஷரமாய, மூன்று பதமாய, மூன்றாதத பரகாசகமாய, ஸஹிதாகாரததாலே ஏகக்ஷரமாய, ஏகபதமாய, ஏகாதத பரகாசகமாயிறே இருப்பது (32)

33 இநத அக்ஷரதரயத்தினுடையவும் உதபத்தி கரமத்தை ஸதருஷ்டா நதமாக அருளிச் செய்கிறா 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி

மூ 33 மூன்று தாழியிலே தயிறை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய திரட்டினுற் போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது

வயா — * பூரிதிருகவேதாதஜாயத, புவ இதியஜாவேதாத, ஸுவரிதி ஸாமவேதாத, தாநி ககாண பயதபத, தேபயோபிதபதேபயஸ தரயோ வானு அஜாயதத, அகார உகார

மகார இதி தானேகதா ஸம்பரத ததேததோமிதி * என்றும், * அகாரஞ் சாபயுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச பரஜாபதி, வேததரயாநநிபருஹத பூபபுவஸ ஸவரித்திச * என்று சருதி ஸமருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ருகயஜுஸ்ஸாமருபமான வேததரயத்தில நின்றும், “பூ புவ ஸுவ.” என்கிற வயாஹருதிதரயதனதையும் கோற்றுவித்து அநத வயாஹருதி தரயதனதையும் பொன்னோட வைக்குமாபோலே தன ஸங்கலபததாலே ஓடவைத்து அவற்றில நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் முன்றும், அடைவே தோன்றும்படிபண்ணி, இப்படி ஸாவேசவரன் ஸமுததரிததபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாதாதரயதமான தயிரைத் தனித்தனியே கடைநது, ததஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே, (முன்று வேதத்திலும் முன்றக்ஷாதனதையும் எடுத்தது) என்கிறா (33)

34 இததால் பவிதததை அருளிச்செய்திரு * ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம் * என்று.

மூ 34 ஆகையால் இது ஸகல வேதஸாரம்

வயா:— அதாவது - அக்ஷாதரயமும் ஓரே வேதத்திலுடைய ஸாரமாக ஸமுததருதமாகையாலே இவ்வக்ஷாதரயாதமகமான பரணவம் ஸகல வேத ஸாரம் என்றபடி.

ஆக, “இதுதளளிற சொல்லுகிற அநதம்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-இம்மததரத்திலுடைய வாக்யாதததனதையும், அக்ஷா ஸங்கலபததையும், பதஸங்கலபததையும், பததரயமும் அநததரய பரதிபாதகமென்னுமதனதையும், அதில பரதமபதம் இன்னதென்னுமதனதையும், அதுதான் அக்ஷாதரயாதமகமாய இருக்குமென்னுமதனதையும், அவ்வக்ஷாதரயமும் வேததரயஸாரமாக உதபநநமாகையாலே ததஸமுதாயமான பரணவம் ஸகல வேதஸாரமென்னுமதனதையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று (34)

35 இனி, இவ்வக்ஷாதரயததுக்கும் அடைவே அநதம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதமம் அக்ஷாததததை அருளிச் செய்கிரு * இதில அகாரம் * என்று தொடங்கி.

மூ 35 இதில அகாரம் - ஸகல சப்தததுக்கும் காரணமாய நாராயணபதததுக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகததுக்கும் காரணமாய ஸாவ ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது - இவ்வக்ஷாதரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு பரதமாக்ஷரமான அகாரம் * நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம கருதயாதாஞ்ச பரபஞ்சனம் - வேதசபதேபய ஏவாதென தேவாதீநாமசகாஸ * என்கிறபடியே லென்கிக ஸகல சபதங்களுக்கும் வேதம் காரணமாய, * ப்ரணவாதயாஸ ததா வேதா * * ஓங்காசபரபவா வேதா * இதயாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே அநத வேதங்களுக்கும் பரணவம் காரணமாய, * தஸய பரகருதிநீநஸ்ய * என்கிற படியே அநத பரணவம் தனக்குத்தான் காரணமாயிருக்கையாலே * அகாரோவை ஸாவாவாக * * ஸமஸ்த சபதமூலதவாதகாரஸய ஸவபாவத: * என்கிறபடியே ஸகல சபதததுக்குங் காரணமாய, ஸாவேசவரன் ஸமஸ்த வஸதுசரீரதயா ஸாவ ரக்ஷகனாயிருக்கும்படியை பரதிபாதிககிற தாராயணபதததுக்கு ஸங்கரஹமா இருக்கையாலே *யதேர வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேத ஜாதாநி ஜீவததி * * ஸஏவ ஸருஜயஸ ஸ ச ஸாககாததா ஸ ஏவ பாதயததி ச பாலயதே ச * இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லா ஜகததுக்கும் காரணமாய் எல்லாக

கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்கை இததால, இவ்வக்ஷரத்தில் பரகருதயாததமான காரணதவமும், தாதவாததமான ரக்ஷகதவமும் சொல்லிறாயிறறு. இவ்வக்ஷரத்துக்கு நாராயணபத ஸங்கரஹதயா ரக்ஷகவாசிதவம் சொல்லுமபோதும், தாது எரிதத வேஷததை அவலமபிததே சொல்லவேணுமிதே (35)

36 'ரக்ஷிகைகயாவதுதான ஏது என னும் ஆகாங்கைஷிலே அருளிச்செய்கிறா 'ரக்ஷிகைகயாவது' என்று தொடங்கி

மு 36 ரக்ஷிகைகயாவது வீரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதததைக் கொடுக்கையும்

வயா — அதாவது - ரக்ஷகதவநதான அநிஷ்டநிவாதததவ இஷ்டபராபகதவ ருபேண தவிவிதமாகையாலே, ரசவரண சேதநரை ரக்ஷிகைகயாவது - அவாகளுக்கு துக்கா வஹமான வீரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதததைக் கொடுக்கையும் என்கை (36)

37 'இவாகளுக்கு இவன் போக்கும் வீரோதி ஏது' கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது' எனன, அருளிச் செய்கிறா 'இவைபிரண்டும்சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று

மு 37 இவையிரண்டும் சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வயா:— சேதநா நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது தததத்திகாராறு குணமாயிருக்குமென்றபடி. (37)

38 இதுதனை வயகதமாக அருளிச்செய்கிறா மேல் 'ஸமஸாரிகளுக்கு' இதயாதி

மு. 38 ஸமஸாரிகளுக்கு வீரோதி சதருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அங்ஙபாங்காதிகள்; முழுக்ஷுக்களுக்கு வீரோதி ஸமஸார ஸமபநதம், அபேக்ஷிதம் பரம்பதபராபதி, முகதாக்கும் நிதயாகும் வீரோதி கைங்காய ஹாரி, அபேக்ஷிதம் கைங்காய வருததி.

வயா — அதாவது - தேஹாதமாபிமாநாதிகளும் சபதாதி விஷயாநுபவமுமே யாத் ரையாயிருக்கும் ஸமஸாரிகளுக்கு நிவாததமான வீரோதி சதருக்கனாலவரும் தவிவுதொடக்க மானவை, பராபயமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவையென்கை 'சதருபீடாதிகள்' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' சபதததாலே ஆதிவயாதி முதலானவற்றால் வரும் பீடை களைச் சொல்லுகிறது 'அநநபாநாதிகள்' என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி' சபதததாலே ஸ்ரக வஸதர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது

'முழுக்ஷுக்களுக்கு' இதயாதி அதாவது — ஸமஸாரத்தில் அடிகொதிததுப் பரம பதததிலே போக ஆசைப்படாநிற்கும் முழுக்ஷுக்களுக்கு நிவாததமான வீரோதி *பொயந நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுகும் அழுகுடம்புமாய்கொண்டு இவ்விபூதியிலேயிருக்கை யாகிற ஸமஸார ஸமபநதம், பராபயமான அபேக்ஷிதம் பகவதநுபவாதிகளுக்கு அநுக்ஷ மான பரம்பதததை பராபிககையென்கை

'முகதாசகும்' இதயாதி அதாவது, நிவருதத ஸமஸாரராயும், அஸபருஷ்ட ஸமஸார கததராயும், பகவதநுபவ ஜநித பரீதிகாரித கைங்காயபரராபுமிருக்கும் முகதாசகும் நிதயாக்

கும் விரோதி, வகுத்த சேஷியான ஸாவேசவரன திருவடிகளிலே ஸவருபாநுருபமாகப்பண்ணிக் கொண்டு போரும் கைங்காயத்துக்குவரும் விசேசம், அபேக்ஷிதம் உததரோததரம் அடிமை செயது செல்லுகையாகிற கைங்காய வருத்தியெனகை

ஆக இப்படி அதிகாராநுருணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈச்வரனே ஸாவரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று (38)

39. 'இப்படி ஈசவரனேயோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன், லோகத்திலே மாதாபித்ரு பரபருதி தேவதாநதரபாயந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'ஈசவரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் பரபநந பரிதராணத்திலே சொன்னோம்' என்று

மூ. 39. 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம்
ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:— அதாவது - நிருபாதிக பந்துவாய், ஸாவகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸாவேச்வரனை யொழிந்த ஒளபாதிக பந்துக்களான மாதாபிதராதிகளும், அர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸுஹேதுகமாக பரபந்ந பரித்ராண மென்கிற பரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதிலே கண்டு கொள்வதெனகை (39)

40 அநநதரம், அதததபலததாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் சரிய.பதிதவத்தை அருளிச் செய்கிறா 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி.

மூ. 40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸநநிதி வேண்டுகையாலே
இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா:— அதாவது - * லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹருஷிகேசோ தேவயா கருணயருபயா - ரக்ஷகஸ் ஸாவஸித்தாநதே வேதாநதேபி ச கீயதே * என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈசவரன சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தசையில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸவாதந தாயததாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற் செய்கைக்கு உறுப்பான கருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷ காரபூதையான பிராட்டியின் ஸநநிதி அவச்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயமெனகை 'லக்ஷ்மீ' எனானுதே 'ஸ்ரீ' என்றது * ச்ரயத இதிஸ்ரீ: * என்கிறபடியே அவனை நிதயஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவனுக்கு உண்டான அவிநாபாவமும், * ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ: * என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவன் நிதயஸேவையாயிருக்கமென்னுமதுவும் தோற்றுகைக்காக (40)

41 இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈசவரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேந தோற்று மென்னுமத்தை ஆபதவசந்தாலே தாசிப்பிக்கிறா 'அதர' இத்யாதியால்

மூ. 41. அத்ர பகவதஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்:— அவன் மாபுவிட்டுப்
பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது

வ்யா:— அதாவது - இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீ ஸேநாபதிஜீயா அருளிச் செய்யும் வாராததை:- "அகலகில்லேனிகறயும்" என்று அவன் திருமார்பிலே நிதயவாஸம் பண்ணும் இவன், அமமாரபவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு பரதிபாதகமான இவ்வக்ஷ ரத்தைவிட்டுப் பிரிவதென்று" என்கை. 'என்று' என்கிற இததனையுங் கூட்டிக்கொள்ளக் கடவது

இதனால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவனுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்று மிடத்திலே இவனும் தோற்றுக்க நிக்சிதமாகையாலே, அவன் திருமார்பில் அதவயத்தோ பாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அதவயமும் இவனுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று (41)

42 இன்னமும் இவ்வாதததை ஸதிரீகரிகைக்காக ரசவர சேதந வாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவனுக்கு உண்டான அதவரதாதவயத்தை ஸதருஷ்டாததமாக அருளிச்செய்கிறா 'பாததாவினுடைய' என்று தொடங்கி

மூ 42 பாததாவினுடைய படுக்கையையும் பரஜையினுடைய தொட்டியையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவையபோலே பரதம் சரம்பதங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு.

வயா :— அதாவது, சேஷபூதையான தன் ஸவருபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரஸிப பிகைக்காக பாததாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையான தன் ஸவருபத்துக்குப் போரும்படி ததரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக பரஜையினுடைய தொட்டியையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவனும் பாதருபூதனான ரசவரனுக்கு பரதிபாதகமாயிருந்துள்ள பரதம்பதமான அகாரத்தையும் பரஜாபூதரான சேதநாக்கு பரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரம்பதமான மகாரத்தையும் ததததவிஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிபபிகை ரக்ஷிகையாகிற இவற்றைப்பற்றி, விடாதேயிருக்குமிருப்பு என்கை (42)

43 கீழ்சொன்ன தருஷ்டாததத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டமாகி அருளிச்செய்கிறா 'ஸ்ரீ நததகோபரையும் கருஷணனையும் விடாத' என்று தொடங்கி

மூ 43 ஸ்ரீநததகோபரையும் கருஷணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே

வயா :— அதாவது, பாயையான தன் ஸவருபாநுகுணமாக ரஸிபபிகைக்காக பாததாவான ஸ்ரீ நததகோபரையும் விடாதே, மாதாவான தன் ஸவருபாநுகுணமாக ரக்ஷிகைக்காகப் புதரான கருஷணனையும் விடாதே "அம்பரமே" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மதயேவாததிகும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே பரதம் சரம்பத வாசயரான ரசவர சேதனாகளிருவரையும் விடாதே இவனும் வாததிகும்படி யென்கை (43)

44 'ரசவரசேஷதவமாதர மொழியப் பிராட்டிக்கும் சேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இனறிககேயிருக்கச் செயதேயும், இவனுக்கும் சேஷம் என்று நாம கொள்ளுகிறபடி எவ்வனே' என்கை, அருளிச்செய்கிறா 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி

மூ 44 ஒருவன்டிமைகொள்ளும்போது கருஹிணிககென்றன்றே ஆவணவோலை யெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது கருஹிணிககிறே அதுபோலே நாம பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி

வயா — அதாவது, லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாரிகள முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிக் கொள்ளும்மொழிய, தன் கருஹிணிககென்றன்று விலையோலை எழுதிக் கொள்வது, ஆயிருக்கச் செயதேயும், அடிமைதொழில் செய்வது கருஹிணிககிறே, அதுபோலே ரசவர சேஷம் என்னுமளவை இவ்வகாரம் சொல்கிறதேயாகிலும் நாம பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி என்கை (44)

45 கீழ்சொன்ன றேறுதகுகளையெல்லாம் அநுவதித்துக்கொண்டு ரசவரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பருதக ஸத்திதியிலலாமையை அருளிச்செய்கிறா 'ஆகப் பிரித்து நிலையிலலை' என்று

மூ. 45 ஆக, பிரித்து நிலையிலலை.

46 இறத பருதகஸ்திதயபாவததுக்கு இரண்டு தருஷ்டாததமருளிச செய்கிறா 'பரபைய்யும்' என்று தொடங்கி

மூ. 46 பரபைய்யும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பததையும் மணததையும்போலே.

வயா :— அதாவது, பரபைக்கும் பரபாவா நுக்கும் பருதகஸ்திதி இவலாதாபபோலவும், புஷ்பததக்கும் பரிமளததக்கும் பருதகஸ்திதி இவலாதாபபோலவு மெனகை * அதநயா ராகவேணுஹம் பாஸகரேண பரபா யதா * * அதநயா ஹி மயா ஸீதா பாஸகரேண பரபா யதா * என்று ப்ரபாபரபாவான்களைப்போலே இருவருக்கும் பருதகஸ்திதி இவலையெனனு மிடம் இருவா வாககாலும் சொல்லப்பட்டதிறே. * பரஸூதம் புஷ்பததீமபி பரிமலாததிம ஜிகதிஷு * எனகிறவிடத்திலே ஈசுவரனை புஷ்பஸதாதேயாகவும், பிரட்டியைப் பரிமளஸ தாதேயாகவும் பட்டரருளிச செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே இருவாக்கும் பருதகஸ்திதி இவலையெனனுமிடம் அததாத விததம் (46)

47. இறத பருதகஸ்திதயபாவததை அநுவதிததுக்கொண்டு, இசசோததியே சேதநாகு உததேசயமாயத தலைக்கட்டினபடியை அருளிச்செய்கிறா 'ஆக இசசோததி உததேசயமாய விட்டது' என்று

மூ 47. ஆக, இசசோததி உததேசயமாயவிட்டது

வயா :— 'இசசோததி உததேசயம்' எனகையாலே, இவாகனைத் தனித்தனியே விரும்புகை உததேசயமன்று என்றபடி இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவண தூபபணைக்களுக்குப்போலே அநாததமே பலிக்கும்தனை இருவரையும் பற்றினாலிறே, ஸ்ரீ விபீஷணுழவாணைப்போலே வாழலாவது. ... (47)

48. இனிமேல், இதில விபகதயாததம் அருளிச்செய்வதாக பரதமம் விபகதிதனை நிரத தேசிக்கிறா 'இதிலே சதுரத்தியேறிக் கழியும்' என்று.

மூ 48. இதிலே, சதுரத்தியேறிக் கழியும்

வயா — அதாவது—இவவகாரத்திலே சதுரத்தியேறி *ஸுபாம ஸுலுக்* இதயாதி ஸூதரததாலே ஓபதமாயப்போமெனகை (48)

49 'விபகதயததாமெல்லாங்கிடக்க, இவவகாரத்தில் சதுரத்தியேறினபடிதான் எவ னனே?' எனகிற சங்கையை அநுவதிககிறா 'சதுரத்தியேறினபடியென' என்னில்' என்று

மூ 49 'சதுரத்தியேறினபடியென?' என்னில்,

50 அதுக்கு உததாம அருளிச்செய்கிறா 'நாராயண பதததுக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கை யாலே என்று

மூ 50 நாராயணபதததுக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே.

வயா — அதாவது—இவவகாரம், சதுரத்தயததமான நாராயண பதததுக்கு ஸங்கரஹ மாகையாலே, இதிலும் சதுரத்தி யேறிற்றெனகை இவவன் அளரூகில, இரண்டுக்கும் ஸங்கரஹவிவரணதவம் விததிபாதிதே (50)

51 'இததாறசொல்லுகிற அாததமதான எது?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'இததால ஈசவரனுக்கு சேஷமென்கிறது' என்று

மூ 51 இததால, ஈசவரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

வயா — அதாவது — இதுதான * தாதாததயே சதாததீ * ஆகையாலே இச்சதாததி யால ஈசவரனுக்கு சேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (51)

52 * ஸாவம பாவசம் துக்கம் * * ஸேவா ச்வருததி * என்கிற லௌகிக நயாயத தைக்கொண்டு சேஷதவதைத் து கருபமாக நினைத்திருக்கும்வாளை பண்ணும் பரமாததை அநுவதிக்கிறா 'சேஷதவம் து கருபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்' என்று

மூ 52 'சேஷதவம் து கருபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில்,

53 அதுக்கு உததரம் அருளிச்செய்கிறா 'அந்த நியமமில்லை' என்று தொடங்கி

மூ 53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருபு ஸுகமாகக் காண்கையாலே

வயா — அதாவது—நாடுதன்னிலே "பணிமின்திருவருள்" இதயாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருபு ஸுகருபமாகக் காண்கையாலே சேஷதவமாகில் து கருபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லைபென்கை (53)

54 'அபிமத விஷயத்தில் சேஷதவம் ஸுகமாகிறது, அவவிஷயத்தில் குணம் அடியாக வந்ததாக்கையாலேயன்றோ' எனன அருளிச்செய்கிறா 'அகாரத்திலே' என்று தொடங்கி

மூ 54 அகாரத்திலே கலயாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷதவமும் குணத்தாலே வந்தது.

வயா — அதாவது—ஈசவரனுடைய சஷதவபரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த சஷநோபயோகியான கலயாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈசவர விஷயமான இந்த சேஷதவமும் அந்த குணங்களடியாக வந்ததென்கை ஆகையால், இதுவும் ஸுகருபமாயிருக்கக் குறையிலலைபென்று கருத்தது. (54)

55 'ஆனால், ஓளபாதிகமான இது ஸவருபமன்றோ?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபம்' என்று

மூ 55 சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபம்

வயா — அதாவது—உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகருபதவத்துக்கு குணகருதத வத்தை வேறுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணகருததவம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத் துக்குச்சொன்ன இததனைப்பொழிய, அாதத ஸதிதியை நிரூபித்தால் * ஸவதவமாதமநி ஸரு ஜாதம் ஸவாமிதவம் பரஹ்மணி ஸதிதம் * * ஆதமதாஸயம் ஹரேஸ ஸவாமயம் ஸவபாவஞ்ச ஸதாஸமா * * தாஸபூதாஸ ஸவதஸ ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந், நாநயதா லக்ஷணம் தேஷாம் பநதே மோஷே ததைவ ச * இதயாதிகளிலே இதை ஆதமாவுக்கு ஸவாபாவிக மாகச் சொல்லுகையாலே சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபமென்கை

56. 'சேஷதவமேயென்று அவதர்ப்பானேன' ஐரூநாநநத ஸவருபமான ஆதமவஸது வுக்கு அல்லாதபோதும் ஸவருபம் இலையோ?' எனன அருளிச்செய்கிறா 'சேஷதவமில்லாத போது ஸவருபமில்லை' என்று.

மூ. 56. சேஷதவமில்லாதபோது ஸ்வருபமில்லை.

57 சேஷதவமில்லாதபோது ஆதமாபஹாரருபமான ஸவாதநதாயபுத்தி நடக்கையாலே ஸவருபம் அழிநதுவிடும் எனனுமத்தை தாசிப்பிக்கிறா மேலிரண்டு வாகயத்தாலே 'ஆதமாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 57. ஆதமாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாயவிடும்.

வ்யா.— அதாவது—*யோந்யதா ஸநதமாதமாநமந்யதா பரதிபதயதே, கிமதேந ந கருதம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹாரிணு* என்று ஸர்வபாப மூலமாகச்சொன்ன ஆதமாப ஹாரமாவது தன ஸவருபம் ஸ்வதந்தரம் என்கிற பரதிபத்தி, ஸ்வதந்தரமாமளவில் *அஸந நேவ* என்கிறபடியே ஸ்வருபம் இல்லையாயவிடும் என்கை ஆகையால் 'சேஷதவமில்லாத போது ஸவருபமில்லை' எனனத்தட்டில்லை என்று கருத்து

ஆக, பரகருதயாததமான ஈசவரனுடைய காரணதவமும், தாதவாததமான ரக்ஷகதவ மும், அாததபலத்தால் வந்த சரியபதிதவமும், பரதயபஸிததமான சேதனசேஷதவ பரதி ஸம்பநதியான சேஷிதவமும் ஆகிற அகாராத்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (57)

58. அநந்தரம் மதயமாஹாரமான உகாரத்தாக்கு அாததம் அருளிச்செய்வதாக உபகரமிக கிறா 'ஸதாநபரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணாத்தம்' என்று

மூ. 58. ஸதாநபரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணாத்தம்.

வ்யா.— அதாவது—*ததேவ பூதம் தது பவயமா இதம்* என்றும், *ததேவாகநிஸ ததவாயுஸ தத ஸூரியஸதது சநதரமா;* என்றும் இதயாதிகளிலே ஏவகாரஸதாநத்திலே உகாரத்தை பரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸதாந பரமாணத்தாலே உகாரம் அவதார ணத்தை அாததமாக உடைத்தாயிருக்குமென்கை (58)

59 'அவதாரணத்தாக்கு அாததம் அயோகவயவச்சேதமாதல் அநயயோகவயவச்சேத மாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற சொல்லுகிறது எது?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'இத்தால பிறாக்கு சேஷமெனென்கிறது' என்று

மூ. 59. இத்தால, பிறாக்கு சேஷமென்று என்கிறது.

வ்யா — அதாவது — அவதாரண வாசகமான இவவுகாரத்தால கீழ ஈசவர சேஷமாகச் சொன்ன இவவாதமவஸது, அநயாக்கு சேஷமென்று எனனுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. சதுரத்தியாலே ஈசவரசேஷதவம் பரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அநயசேஷதவம் பரஸதுதமாமோ? எனனில், லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான கருஹசேஷதர புதர தாஸாதிகள், வேறேயுரு சிலாக்கு சேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அநயசேஷதவம் இந்த ஸதலத திலும் உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்ருமிதே, ஆகையாலே தாதருசமான அநய சேஷதவம் இங்கிலை எனனுமிடத்தை பரதிபாதிகிறது உகாரம். (59)

60 அங்ஙனன்றிக்கே, இவவுகாரத்தாலே லக்ஷமீசேஷதவம் சொல்லுகிறது எனபாரும் உண்டென்கிறா 'பெரியபிராட்டியாக்கு சேஷமென்கிறது என்று சொல்லுவாக்கள்' என்று

மூ 60 பெரியபிராட்டியாக்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்

வயா. — அதாவது — அகாரச சிதஸவருபஸ்ய விஷ்ணோ வாசக இஷ்யதே, உகாரச சிதஸவருபாயாச சர்யோ வரீ ததா விது மகாரசஸது தயோர தாஸ துதி பரணவலக்ஷணம் * என்றும் * அகாரேணோசயதே விஷ்ணுஸ ஸாவலோகேசவரோ ஹரி - உத்தருதா விஷ்ணுநா லக்ஷமீருகாரேணோசயதே ஸதா - மகாரசஸது தயோரவிபர ஸ்ரீ நாராயணயோஸ ஸதா - ஆதம நச சேஷ பூதஸ்ய வாசக சருதி கோதித * எனறுமிதயாதிகளாலே பகவதஸதாததிலே அகாரத்தை பகவதவாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷமீவாசகமாகவும், மகாரத்தை ததுபய சேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷமீவாசகமாகக்கொண்டு, இவவுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாக்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிரவஹிப்பாக்கென்கை (60)

61 அததைப பறறவும் பூவயோஜனையே முககயமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறா ' அதிலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம் ' என்று

மூ 61 அதிலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம்

வயா — அதாவது — பெரியபிராட்டியாக்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில கீழ்ச சொன்ன பகவச சேஷதவத்துக்கு விரோதியான அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநா பேஷிதம் என்கை (61)

62 அநயசேஷதவம்பபடி கருமோ * என்ன, கரெளயத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறா ' தேவாங்குகு ' என்று கொடவகி

மூ 62 தேவாங்குகு சேஷமான புரோடாசத்தை நாயக்கு இடுமாபோலே, ஈசவர் சேஷமான ஆதம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை

வயா — அதாவது — ஆராதயரான இநதராதி தேவாங்குகு போகயதயா சேஷமாகக் கலபீதமான புரோடாசத்தை தாசநஸபாசநாதிசங்கு அநாஹமாம்படி நிஹீநமாபிருக்கிற நாயக்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, பராபதசேஷியான ஈசவரனுக்கு சேஷமான ஆதம வஸ்துவை ஸாவபரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை யென்கை (62)

63 ' இப்படி கருமான அநயசேஷதவம் கழிகையே ஆதமாவுக்கு பரதாநாபேஷிதம் ' என்று கீழ்சசொன்ன அாததத்தை ஸ்திரீகரிககிறா ' பசவசசேஷதவத்திலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம் ' என்று

மூ 63 பகவசசேஷதவத்திலும் அநயசேஷதவம் கழிகையே பரதாநம்

வயா — அதாவது — லக்ஷமீசேஷதவத்திலுங்காட்டில பரதாநம் என்றவளவேயன்று, பகவான்தனக்கு சேஷமாயிருக்கும்திலுங்காட்டில அநயவிஷயத்தில் சேஷதவம் கழிகையே ஆதமாவுக்கு பரதாநாபேஷிதமென்கை. (63)

64 இதுக்கு பரமானம் காட்டுகிறா " 'மறநதும்புறநதொழா மாநதா ' என்கையாலே" என்று

மூ. 64. " மறநதும்புறநதொழாமாநதா " என்கையாலே

வயா — அதாவது — யுகிங்காஸமவாதத்தை தீருமழிசைப்பிரான அருளிச்செய்த " திறம்பேனமினசனமா " என்கிற பாட்டிலே பகவத லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில,

திருவடி தனனாமம மறததும் புறந்தொழாமாததா' என்று ஸவாமீயுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மறனெரு விஷயத்தில் சேஷவருதகிபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே பென்கை. (64)

65 ஈசவரசேஷமான ஆதமவஸதுவுக்கு ஸவசேஷதவ பரசேஷதவங்களிரண்டும் அநய சேஷதவமாகையாலே, உபயததையும் இவவுகாரம கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகழிக்கிறா 'இததால தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததனறென்கிறது' என்று

ஸ்ரீ 65 இத்தால, தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததனறு என்கிறது.

வயா — அதாவது — அநயசேஷதவநிவாததகமான இவவுகாரததாலே, அநயரில அநயதமதவம் அவிசிஷ்டமமாகையாலே இவவாதமவஸது தனக்கும் உரிததனறு, தனனை யொழிந்த ஸமஸாரிகளுக்கும் உரிததனறு எனனுமிடஞ் சொல்லுகிறதென்கை ஆக, உகாராதததை அருளிச்செய்தாராயிறது. (65)

66 அநநதரம் தருத்யாஷ்டரமான மகாராதததை அருளிச்செய்கிறா 'மகாரம்' என்று தொடங்கி

ஸ்ரீ 66 மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அஷ்டரமாய ஜஞாநவாசியுமாய இருக்கையாலே, ஆதமாவைச் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது — 'பூதாநிசகவா கேண சவாகேணேநதரியாணி ச, டவாகேண தவாகேண ஜ்ஞாதகநதாதயஸ் ததா, மந பகாரேணவோகதம பகாரேண தவஹங்கருதி பகாரேண பகாரேண மஹாதபாகருதிசபதே. ஆதமா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிமச பரகீர்த்தித' என்கிறபடியே பருதிவயாதிபாகருதபநதமான இருபத்துநாலு ததவத்துக்கும் வாசகமாயிருந்ததுள்ள ககாராதி பகாராததமான இருபத்துநாலு அஷ்டரமும் பேரலன்றிககே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமஷ்டரமாய 'மநஜ்ஞாதே' என்கிற தாதுவிலேயாதலால, 'மநு அவபேபாதநே' என்கிறதாதுவிலேயாதல நிஷபநதமாகையாலே, ஜ்ஞாதவாசியுமாயிருக்கையாலே, 'பஞ்ச விமசோயம புருஷ' 'பஞ்சவிமச ஆதமா பவதி' என்கிறபடியே பஞ்சவிமசகனாய 'விஜ்ஞாதாதமா புருஷ' 'விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாதீபாத' என்கிறபடியே ஜ்ஞாத ஸவருபனுமாய ஜ்ஞாத குணகனுமாயிருக்கிற ஆதமாவைச் சொல்லுகிறதென்கை (66)

67 கீழ்சொன்ன சேஷதவம் ஸாவஸாதாரணமாகையாலே தரிவிதாதமவாகதததையும் இதிலே சொல்லவேண்டும்கையாலே அருளிச்செய்கிறா 'இதுதான் ஸமஷ்டி வாசகம்' என்று

ஸ்ரீ 67 இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்

வயா — அதாவது — இப்படி ஆதமவாசகமான இமமகாரததான ஆதமஸமஷ்டிக்கு வாசகமென்கை .. (67)

68 'ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமோ?' என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா 'ஜாதயேகவசநம்' என்று

ஸ்ரீ 68 ஜாதயேகவசநம்

வயா — அதாவது — வரீஹிஸமுஹததைச் சொல்லுகிறவன் 'இது ஒரு நெல' என்றால் அநத ஏகவசநம் ஜாதீபரமானுப்போலே, இதுவும் ஆதமஜாதீபரமான ஏகவசநமென்கை (68)

69 'இமமகாரததால, ஆதமாவிலுடைய எவவாகாரஞ் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'இததால' என்று தொடங்கி

மூ 69 இததால, ஆதமா ஜஞாதாவென்று தேஹததில வயாவருத்தி சொல்லிறாயிறறு.

வயா — அதாவது - பஞ்சவிமசாஷரமாய ஜஞாதவாசிபுமாயிருந்துள்ள துமமகாரத தால 'சேஷதவாசரயமான ஆதமா ஜஞாதாசரயபூதஞானவென்று' அசேதநமான தேஹத திறகாட்டில ஆதமாவின வயாவருத்தி சொல்லிறாயிறறு என்கை (69)

70 'தேவோ ஹம், மநுஷ்யோஹம், ஸத்தூலோஹம், கருசோஹம்' என்று தேஹததிலே அஹம்புத்தி வயவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமாததபூதஞான ஆதமா தேஹததில வயா வருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எவ்வனே?' என்க, அருளிச்செய்கிறா 'தேஹததில வயாவருத்தி ததவசேகரததிலே சொன்னோம்' என்று

மூ 70 தேஹததில வயாவ்ருத்தி ததவசேகரததிலே சொன்னோம்.

வயா — அதாவது - அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹததினுடைய அதாதமதவததை ஸாதியா நின்றுகொண்டு, ஆதமாவினுடைய ததவயாவருத்திலைத் ததவசேகரமாகிற பரபத தததிலே வயகதமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொளவதென்கை (70)

71 'தாமிஸவருபகதந பூவகமாக தததாமமான சேஷதவததைச் சொல்லுகை பரபத மாயிருக்க, இபரணவததானிலே பரதமம் சேஷதவததைச் சொல்லி, பின்னை ஆதமாவைச் சொல்லுவானென' என்கிற சங்கையிலே அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய கிறா 'மணததையும்' இதயாதி வாகயதரயதயாலே

மூ 71 மணததையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரதநததையும் விருமபுமா போலே, சேஷமென்று ஆதமாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினுற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே தயாஜயம்; அதுதோற சேஷதவததைச் சொல்லிப் பின்னை ஆதமாவைச் சொல்லுகிறது

வயா — அதாவது — மணததுக்கு ஆசரயமென்று பூவை விருமபுமாபோலேயும் ஒளிகு ஆசரயமென்று ரதநததை விருமபுமாபோலேயும், சேஷதவததுக்கு ஆசரயமென்று யிறறு ஆதமாவை ஆதரிக்கிறது, சேஷதவாசரயமல்லாதபோது, "உயிரினுற் குறைவிலம்" என்று பகவதசேஷதவ ரஹிதமான ஆதமாவால் அபேகையுடையோமல்லோம் என்கிற படியே தயாஜயஞய விடுமிததனை இப்படியிருந்துள்ள சேஷதவததின் ஊற்றறநதோற்ற, சேஷதவததை முநதுறச்சொல்லி, பின்னை ஆதமாவைச் சொல்லிறதென்கை. (71)

72 பததரயாதமகமான இபரணவததாற சொல்லித் தலைக்கட்டின் அரதததை அருளிச் செய்கிறா 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ 72 ஆக, பரணவததால "கண்ணபுமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவாக குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸமபநதகு சொல்லிறறு.

வயா — அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், பரணவததால "கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு" என்று சதுரததயநதமான அகாராததததையும், "அடியேன்" என்று சேஷதவாசரயவாசியான மகாரததில அரததததையும், "ஒருவாககுரியேனோ" என்று அநயசேஷதவ நிவாததகமான உகாராததததையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு பரணவாத தததை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வாரா ஸ்ரீஸூகதிப்படியே ஜீவபராகளுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவஸமபநதததைச் சொறவிறதென்கை (72)

73 இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூகதியாலே 'சேஷதவ பரதிஸம்பநதி ஒரு மிதுநம்' எனனுமிடந்தோற்ற இந்த ஜீவபாஸம்பநதத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இதகால 'தாமரையான கேளவன'" என்று தொடங்கி

மு 73 இததால "தாமரையான கேளவனெருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று

வயா — அதாவது—இப்பரணவததால, "தாமரையான கேளவன" என்று அகாரவாசய னாய சேஷதவ பரதிஸம்பநதியான சரிப பதியையும், 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுரத்த புகாரங்களாற் சொல்லுகிற அநநபராஹசேஷதவ பரபுகதமான ஆதமாவினுடைய ததேக பரகதையும், 'உணர்வு' என்று அநத சேஷதவ ஆசரயமாக மகாரததாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைகநிருபணியான ஆதமாவையும் சொல்லுகிற ஸூகதிபிறப்படியே, ஜீவபாஸம்பநதம் சொல்லிற்றாயிற்றென்கை (73)

74 அகாரத்தில் ப்ரதயயாரதத பரதாநமாக பரணவாதததை யோஜிததார கீழ், அதில தாதவாதத பரதாநமாக பரணவததுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரததாலும்' என்று தொடங்கி

மு. 74 அகாரததாலும் மகாரததாலும் ரக்ஷிகையும் ரக்ஷிபததையும் சொல்லிற்று, சதுரத்தியாலும் உகாரததாலும் ரக்ஷணஜ்ஞேதுவான பராபதியையும் பலததையும் சொல்லிற்று

வயா — அதாவது—அகாரததாலே ரக்ஷிகனான ரசவரணைச் சொல்லிற்று, மகாரததாலே ததரக்ஷயமான ஆதமவஸதுவைச் சொல்லிற்று, சதுரத்தியாலே ரக்ஷிகைக்கு ஜ்ஞேதுவான சேஷதவமாகிற பராபதியைச் சொல்லிற்று, துப்படி ரக்ஷிகிறதற்குப் பலம் இவ்வாதமவஸது அததகைக்கு அநநபராஹமாக விறியோகப்படுகையாகையாலே, அவவநநயாரஹசேஷதவ வாசியான உகாரததாலே ரக்ஷணபலததைச் சொல்லிற்றென்கை

ஆக, இம்மநதரத்திற பரதம்பதமான பரணவாதததை அருளிச்செய்தாராயிற்று (74)

75 இனி, மேலிறபதங்களுக்கும் அாததம் அருளிச்செய்வதாக மநதரசேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை முநதற அருளிச்செய்கிறார், (இனிமேல் பரணவததை விவரிக்கிறது) என்று

மு 75 இனிமேல் பரணவததை விவரிக்கிறது

வயா — "இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, பரஸதுதமான அாததத்துக்கு உபயுகதமான அாதததைச் சொல்லிக்கொண்டு பூவோகதமான அாதததை விசதீகரிககை" என்று தீபபரகாசத்திலும், * உகதாரததவிசதீகார யுகதாரததாநதர போதநம், மதம் விவரணம் ததர மஹிதாநாம் மநீஷினும் * என்று ரஹஸ்யதரயாரதத விவரணகரமருளிச்செய்த பரபநதத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீவரூளிச்செய்தாரிறே (75)

76 விவரிக்கிறபடியான எவ்வனையென அருளிச்செய்கிறார் 'உகாரததை விவரிக்கிறது நமஸஸு' என்று தொடங்கி

மு 76 உகாரததை விவரிக்கிறது நமஸஸு; அகாரததை விவரிக்கிறது நாராயண பதம், மகாரததை விவரிக்கிறது சதுரத்தி; நாரபதமென்றும் சொல்லுவான்கள்.

வ்யா :— அதாவது - அறயசேஷதவதைதக கழிககிறவிடத்தில் அறயரிலே அறயதம னாகச சொல்லப்பட்ட தனனை வெளிபாகசசொலன்க கழிககையாலே, உகாரத்தை விவரிககிறது நமஸஸு, ரகாகனா ரசவரணுடைய ஸவருபததையும் ரகாயபூத சேதநாசேதநங்கனையும் ரகாடுனாபயோகியான குணதிகனையும் ரகாணபரகாரததையும் விசதமாகச சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிககிறது நாராயணபதம, * நாகிஞ்சிதஞாவதச சேஷதவம * * அகிஞ்சித கரஸய சேஷதவாருபததி * எனகிறபடியே கிஞ்சிதகாரமில்லாதபோது சேஷதவனிததி இல்லாமையால் ததனிததிக்கு உறுப்பான கிஞ்சிதகாரத்தை பரதிபாதிககிற சதுரத்தி, சேஷத வாசரயமான ஆதமவஸதுவைச சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிககிறது மகார வாசயனான ஆதமாவினுடைய நிதயதவம, ஏகருபதவம, பற்றுதவம தொடக்கமானவற்றை பரதிபாதிக கையாலே மகாரத்தை விவரிககிறது நாரபதமென்று சொல்லுவான்கள என்கை (76)

77 'அக்ஷரகரமத்திலே விவரிவாதே வயுதகரமமாக விவரிப்பானேன்' என்க அருளிச செயகிறா 'அடைவே' என்று தொடங்கி

மு 77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதிபோய அநுபவிகக வேண்டும்கையாலே,

வ்யா — அதாவது - அக்ஷரகரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது. அகார விவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபலததுக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரா திகள நமஸஸாலே கழியுணடுபோயப பினை அநுபவிககவேண்டும்கையாலேயென்கை (77)

78 இனி, மதயமபதமான நமஸஸுக்கு அாததம அருளிசசெயவதாக அதில அவாநதர பதபேதத்தை அருளிசசெயகிறா " 'நமஸஸு' 'ந' என்றும் 'ம' என்றும் இரண்டு பதம" என்று

மு 78 நமஸஸு - "ந" என்றும் "ம" என்றும் இரண்டு பதம

79 'இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அாததம எது' என்க அருளிசசெயகிறா 'ம என்கிற இததால்' என்று தொடங்கி

மு. 79 'ம.' என்கிற இததால், 'தனக்கு உரியன' என்கிறது, 'ந' என்று அததைத் தவிரகிறது

வ்யா — அதாவது, 'ம' என்று ஷஷ்டயததமான இமமகாரததால் மகாரவாசயனான ஆதமாவுகுக் கீழ்சசொன்ன தாதரததய பரதிகோடியான ஸவாரதததவமதே தாறறும்கையாலே 'தனக்கு உரியன' எனனுமத்தைச சொல்லுகிறது, 'ந' என்று நிஷேகவாசியான நஞ்ஞாலே அததைக கழிககிறதென்கை (79)

80 உபயபதததாலும் சொன்ன அாததத்தைச சேரப்பிடித்து அருளிசசெயகிறா 'ஆக நம என்கிற இததால் தனக்கு உரியன அனறென்கிறது' என்று

மு. 80. ஆக "நம:" என்கிற இததால், 'தனக்கு உரியன' என்று என்கிறது

வ்யா — பதகரமத்திலே அாததஞ் சொல்லாதே, வயுதகரமமாகச சொல்லுகிறது நிஷேதயத்தைச சொல்லி நிஷேதிகக வேண்டும்கையாலே, கரமத்திலே சொல்லுமபோது "வீடுமின முறறவும்" எனனுமாபோலே நிஷேதபூவகமாக நிஷேதயத்தைச சொல்லுகிற தென்று யோஜிககவேணும். அதுதானும் பரததபடியிலே இவாதாமே அருளிசசெயதா (80)

81 'தனக்கும் பிறாக்கும் உரிததனறு' என்று அநயசேஷதவத்தை நிவேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறாகு உரிததனறென்றதையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இதையே விவரிப்பானேன்' என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'பிறாகு உரியனாவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ 81. பிறாகு உரியனான வன்று தன வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோகயதையும்கூட அழியும்

வ்யா — அதாவது, அநயசேஷபூதனாவன்று, சேஷதவத்துக்கு இசைகையாலே அநயபிறகாட்டில் தனக்குண்டான ஸாவகாரணதவ ஸாவரக்ஷதவ ஸாவசேஷிதவாதியான வைலக்ஷணயத்தைக்காட்டி அநநிலையில நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன' என்று நிறகு மன்று 'தவம் மே' என்றால், 'அஹம் மே' எனனும்தொழிய சேஷதவத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோகயதையும்கூட இலையாயவிடுமென்கை (81)

82 'இதநமஸஸால செய்கிற அமசநதான எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இததால விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இததால விரோதியைக் கழிக்கிறது

83 'அதுதான ஒன்றே? பல்வோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான மூன்று' என்று

மூ. 83. விரோதிதான மூன்று.

84. அம்மூன்றுததான எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸவருப விரோதியும், உபாய விரோதியும், பராபய விரோதியும்' என்று

மூ. 84. அதாவது ஸவருப விரோதியும், உபாய விரோதியும், பராபய விரோதியும்

வ்யா.— இததால பரதமபதத்திறசொன்ன ஸவருபத்துக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆததமாக எததிககிற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உததரபதத்தில் சொல்லுகிற பராபயத்துக்கு விரோதியுமென்கை இதநமஸஸாதான, காகாஷி நயரயததாலே பூாவோததரபதங்களிற சொல்லுகிற ஸவருப பராபயங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது (84)

85 'இவ்விரோதிதரயமும் கழிக்கயாவதுதான எது?' என்ன, அது தனனை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல மூன்று வாகயததாலே

மூ 85. ஸவருப விரோதி கழிக்கயாவது, "யானே நீ எனனுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிக்கயாவது, "கனைவாய துனபம் கனையாதொழிவரய கனைகணமற்றிலேன" என்றிருக்கை, பராபய விரோதி கழிக்கயாவது, "மற்றை கங்காமங்கள மாற்று" என்றிருக்கை.

வ்யா:— 'ஸவருப விரோதி' இதயாதி அதாவது, ஸவருபத்துக்கு விரோதி "யானே எனதனதே" என்றிருக்கையாகையாலே, அது கழிக்கயாவது "யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்று ஆதம ஆதமீயங்கள் இரண்டும் அததலைக்கு பரகாரதயாசேஷம் என்றிருக்கை யென்கை 'உபாயவிரோதி' இதயாதி அதாவது - உபாயத்துக்கு விரோதி ஸவ

ரக்ஷணே ஸ்வாதவயமாகையாலே, அதுகழிகையாவது - “கணவாய துன்பம் கணயாதொழிவாய கணகண மறறிலேன” என்று, ‘து ககததைப் போக்குவாய போக்காதொழிவாய, வேறொரு ரக்ஷகவஸதுவையுடையேனலேன’ என்றிருக்கை பெனகை ‘பராபய விரோதி’ இதயாதி. அதாவது - பராபயததுக்கு விரோதி ஸவருபோஜநபுத்தியாகையாலே, அது கழிகையாவது “மறறை நவகாமவகன மாற்று” என்று ‘உன்னுகப்புகுப புறம்பாண எங்க னுடைய ஆசையைப் போக்கு’ என்றிருக்கை எனகை (85)

86 இப்படி ஸவருபோபாய புருஷாததவகன முன்னுகும் விரோதியாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரவகனாகையாலே, அதினுடைய கருளாயததையும் தநறிவருத்தியிலுண்டான தனமையையும் அருளிச்செய்கிறா ‘ம. எனகை ஸவருபநாசம், ‘நம’ எனகை ஸவருபோஜஜீவநம்’ என்று

மூ. 86 ‘ம-’ எனகை ஸவருபநாசம், ‘நம.’ என்கை ஸவருபோஜஜீவநம்

வ்யா - அதாவது, *சேததஸய யதா மமயம் ஸவஸமித ஸவீயே ச வஸதுநி, மம இதயக்ஷரதவநதவம் ததா மமயஸய வாசகம்* என்கிறபடியே, ‘ம’ என்கிற இதிலே அஹங்கார மமகாரவகன இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அநவிதனாகை, இவ்வாதமாவினுடைய ஸவருபததுக்கு நாசம், ‘நம’ என்று அதில அநவயமற்றிருக்கை, ஸவருபததுக்கு உஜ்ஜீவநம் எனகை *தவயக்ஷரஸது பவேந மருதபுஸ தாயக்ஷரம் பரஹ்மண பதம், மமேதி தவயக்ஷரே மருதபுந த மமேதி ச சாசவதம்* என்கைகடவதிதே .. (86)

87 இப்படி ஸவருப உபாய புருஷாதத விரோதிகளைக் கழிகிற அளவனறிககே, இதமஸஸுதான ஸவருபாதி தரபததையும் பரகாசிப்பிகும் என்கிறா ‘இதுதான ஸவருபததையும், உபாயததையும், பலததையும் காட்டும்’ என்று

மூ. 87. இதுதான-ஸவருபததையும், உபாயததையும், பலததையும் காட்டும்.

88 இது தானை உபபாதிக்கிறா, மேல் முன்று வாக்யததாலே. - “தொலைவிலி மங்கலம்” இதயாதி

மூ. 88. “தொலைவிலிமங்கலம் தொழும்” என்கையாலே ஸவருபம் சொல்லிற்று
“வேங்கடத்துறைவாக்கு நம:” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று,
“அநதி தொழுஞ் சொல” என்கையாலே, பலம் சொல்லிற்று.

வ்யா - அதாவது, *தொலைவிலி மங்கலந்தொழும்” என்று, அவனுக்கறநருளின நிலததளவுமசெல்ல சேஷமாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறவனவில ‘தொழும்’ என்று தமஸகாரததைச் சொல்லுகையாலே, ‘ஸவருபம் சொல்லிற்று’ என்கை. ‘வேங்கடத்து’ இதயாதி, அதாவது, “வேங்கட துறைவாக்குநம்” ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு சேஷம் நான், எனக்குரியேனலேன’ என்று ஸவரக்ஷணத்தில் பராபதியிலலாக ஸவருப பாரதநதாயததைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமென்னுமிடம் வித்திக்கையாலே ‘உபாயம் சொல்லிற்று’ என்கை. “அநதி தொழுஞ்சொல” இதயாதி அதாவது “அநதிதொழுஞ் சொல, என்று நாஸயரஸம் அதிசயிதநால அதனுடைய சமததை யிலே சொல்லக் கடவ “தொழுஞ்சொல” என்று தமச்சபதததைச் சொல்லுகையாலே, பலம்சொல்லிற்று என்கை.(88)

89 இப்பதத்திலே, ததீயசேஷதவமும் ஆததமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே அதை அருளிச்செய்கிறா 'உறறதும்' என்று தொடங்கி.

மூ 89. 'உறறதும் உன்னடியாக்கடிமை' என்கிறபடியே இதிலே பாகவத சேஷதவமும் அநுஸந்தேயம்

வயா:— அதாவது "நினதிரு வெட்டெழுததுங்கறறு நானுறறதும் உன்னடியாக்கடிமை" என்று 'திருமந்தரங் கற்றதால் நான் உறறதும் உன்னடியாக்கடிமை எனனும் இவ்வாதத்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவருததமாய் பகவத சேஷதவம் உன்னபடி பரகாசிக்கிற இநதமஸஸிலே, ததகாஷ்டையான பாகவத சேஷதவமும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்கை (89)

90 இப்படி ஆததமாக அநுஸந்திக்கப்படும பாகவத சேஷதவந்தான இநதமஸஸிலுள்ள திககே ஸதலாததங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே, அதை அருளிச் செய்கிறா 'இது அகாரத்திலே என்று சொல்லுவார்கள், உகாரத்திலே யென்று சொல்லுவார்கள்' என்று

மூ. 90 இது-அகாரத்திலே என்று சொல்லுவார்கள், உகாரத்திலே என்று சொல்லுவார்கள்

வயா:— அதாவது, சதுரத்தியாலே ஆதமாலினுடைய பகவதசேஷதவத்தைச் சொல்லுகையாலே பகவத சேஷதவ காஷ்டையான இநத பாகவத சேஷதவாநுஸந்தாதம் 'அகாரத்திலேயென்றும் சிலா சொல்லுவார்கள் அநதயாஹசேஷதவத்துக்கு எலலை ததீய சேஷதவ பாயந்தமாக நிறைக்கையாலே, அநதயாஹதவபாதிபாதகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலா சொல்லுவார்களென்கை ஆததமாகையாலே, அவவஸதலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், கந்தல கழித்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருது (90)

91 இநதமஸஸுக்குப் பூவததிற பிறந்த பரதிபத்தியைப் பற்ற இதிற் பிறந்த பரதிபத்திக்குண்டான வாகியை அருளிச் செய்கிறா, 'ஈசவரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மூ 91 'ஈசவரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்ததுப் பிறாக்கேயாயிருக்கும்; ஆதமா தனக்கும் பிறாக்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்ததைப்போலே தனக்கேயாக என்ன கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸஸால்

வயா — அதாவது "ஸவருபம் ஸவாதததாயம் பகவத" என்கிறபடியே ஸவாதததாயமே ஸவருபமான ஈசவரன், ஸவாதததபரையே இருக்கும், சைதநயரஹிதமாகையாலே தனக்கென்கைக்கு யோக்யதை வினறிககே பாரதததாய ஸவருபமாயிருக்கும் அசித்தது, பராததமாயே இருக்கும் சதுரத்தியிறசொன்ன சேஷதவத்தையும் மகாரத்திறசொன்ன ஜ்ஞாதருதவத்தையும் உடையனான ஆதமா ஜ்ஞாதருதவ பலததாலே ஸவாததத்தைக்கும், சேஷதவத்தாலே பராததத்தைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, நமஸஸுக்குப் பூவதததிற பிறந்த பரதிபத்தி, அப்படியன்றிக்கே, பராததத்தை வேஷமான அசித்ததுப் போலே "தனக்கேயாக வெண்கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே அததலக்கே ஈஸமாமபடி விநியோகவ கொள்ள வேணும் என்று அபேகிக்கிறது, இநதமஸஸாலே என்கை. (91)

92. "தனக்கேயாக" என்றத்தை உபபாதிக்கிறா 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 92 அதாவது போகதஸையில் ஈசவரன் அழிகுமபோது
நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வயா — இதனால் அததலைக்கே ஈசமாம்படி விநியோகப் படுகையாவது, தன்னோடே
கலந்து பரிமாறுத தஸையில் போகதாவான் ஈசவரன் “ஆடகொளவாநொத்து எனனுயிருண்ட
மாயன்” என்கிறபடியே அடிமை கொளவாநொப்போலே புகுந்து தன் வயாமோஹததாலே
தாழ்நின்று பரிமாறி இததஸையில் சேஷதவதை அழிகுமபோது ‘நம சேஷதவதை நாம
நோக்கவேணும்’ என்று ததசயம் பாவித்து இருந்தது அவன் போகததை அழியாதொழிகை
யென்கை (92)

93 ‘இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?’ எனன், அருளிச்செய்கிறா ‘அழிக
கைக்கு ஹேது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 93. அழிக்கைக்கு ஹேது - கீழே சொல்கிறது மேலுஞ்சொல்லும்

வயா — அதாவது, ஈசவரன் மேலவிழுந்து விநியோகங் கொள்கிற தஸையிலே
இவன் ததசயம்பாவித்து இருந்தது அவன் போகததை அழிக்கைக்கு ஹேது, ‘சேஷதவமே
ஆதமாவுக்கு ஸவருபம்’ என்கையாலே கீழே பரணவத்திலே சொல்கிறது, சதூதததிலே
கிங்கரஸவபாவனாகச் சொல்லுகையாலே, மேலிற பதததிலும் சொல்லுமென்கை (93)

94 இனி, இப்பாரதநதாய பரதிபததியினுடைய வைபவதைப் பலபடியாக அருளிச்
செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்பததை நிகமித்தருள்கிறா மேல,

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே கருதகருதயன்; இந்நினைவிலலாதபோது எல்லா
துஷ்க்ருதங்களும் கருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுகருதங்களும் உண்டு
இதீனறிககே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் பராயச்சித்தாதிகளும்
நிஷ்பர்யோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம்,
எல்லா பலங்களும் உண்டாம்

வயா — ‘இந்நினைவு பிறந்தபோதே கருதகருதயன்’ என்றது ‘தனக்கேயாக எனைக்
கொள்ளவேணும்’ எனலும் இவ்வதயநத பாரதநதாயபரதிபததி பிறந்தபோதே தன்னுடைய
ஹிதததுக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுமெனலாம் செய்து தலைக்கட்டினவென்கை

‘இந்நினைவு இலலாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் கருதம்’ என்றது-இப்பாரதந
தாய பரதிபததி இலலாதபோது, ‘கிறதேந த கருதம் பாபம் சோரேணுதமாபஹாரிணு’
என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாயவிடு மென்கை

‘இந்நினைவிலே எல்லா ஸுகருதங்களும் உண்டு’ என்றது இது உண்டாகவே எல்லா
ஸுகருதமும் பண்ணினாற பிறக்கும்பரீதி ஈசவரனுக்கு வினைகையாலே, இநதப்பாரதநதாயபர
திபததியிலே ஸகலஸுகருதமும் உண்டு என்கை.

‘இது இனறிககேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் பராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்பர்
யோஜநங்கள்’ என்றது இநத பாரதநதாய பரதிபததி இனறிககேயிருக்கச்செய்தே, ஈசவர
பரீணநாரததமாக இவன் பண்ணும் யாகாதிகாமங்களும் தன் பாபவிமோசநாரததமாகப்
பண்ணும் கருசர சாததராயனாதிகளாகிற பராயச்சித்தாதிகளும் ஈசவரபரீதிகும் ஸவ
பாபவிமோசநததுக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்பர்யோஜநங்கள் என்கை.

‘இதுதன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்’ என்றது, இறதப பாரதநதாய பரதிபத்தியாலே ஈசவரன இவனளவிலே அநுகரஹாதிசயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிகரஹாதமகமான ஸகல பாபங்களும்போம், * “உன்னடியாககு என செய்வனென்றேயிருத்தி நீ” என்கிறபடியே இவனுககெத்தைச் செய்வோமென்று மேனமேலும் உபகரிகையாலே ஸமஸாரநிவருத்திதொடக்கமான கைங்கரயபராபதி பாயநதமாக ஸகல பலங்களும் உண்டாம் என்கை, ஆக மதயமபதாரதத்தை அருளிச் செய்தா ராயிற்று ... (94)

95 அநநதரம நாராயணபதாரதத்தை அருளிச் செய்கிறா ‘நாராயணனென்றது’ எனறுதொடங்கி

மூ. 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

வயா.— அதாவது, நாராயண பதநதான “நாராணம் அயநமய ஸ. நாராயண” என்றும் “நாரா. அயநமயஸயஸ நாராயண” என்றும் தத்புருஷபஹுவரீஹிருப ஸமாஸத வய ஸித்தமாய்கையாலே அதில தத்புருஷரில அததத்தை முததற அருளிச்செய்கிறா, ‘நாரங்களுக்கயநமென்றபடி’ என்று ... (95)

96 நாரங்களுக்கிறவை தாம எனவ’ எனன, அருளிச்செய்கிறா ‘நாரங்களுவன நிதய வஸதுக்களினுடைய திரள்’ என்று.

மூ. 96. நாரங்களுவன நிதயவஸதுக்களினுடைய திரள்.

வயா:— நாரபதம் “நர” என்றும் “நார” என்றும் “நாரா” என்றுமாய *ரிங்கடியே* என்கிற தாதுவிலே ‘ர’ என்று பதமாய ஷடிகுமவஸதுவைச் சொல்லி நகாரம் அததை நிஷேதித்தது “நர” என்று ஷடயமில்லாத நிதய வஸதுவைக் காட்டி ஸமுஹாததத திலே ‘அண’ பரதயமும், ஆதிவருத்தியுமாய “நார” என்று நிதயவஸது ஸமுஹததைச் சொல்லி “நாரா” என்று பஹுவசநமாய்கையாலே ஸமுஹ பஹுவசநததைச் சொல்லுக யால், ‘நிதயவஸதுக்களினுடையதிரள்’ என்கிறா. இதில் ‘நிதய’ என்கையாலே நரசப தாரததமும், ‘வஸதுக்கள்’ என்கையாலே நாரசபதாரததமும், ‘திரள்’ என்கையாலே பஹுவசநாரததமும் சொல்லப்பட்டதினே ... (96)

97 ‘நாதருசங்களானவை தாம எனவ’ எனன, அருளிச் செய்கிறா ‘அவையாவன’ எனறு தொடங்கி

மூ. 97 அவையாவன-ஜஞாநாநநதாமலதவாதிகளும், ஜஞாநசகதயாதிகளும், வாதஸலய ஸௌசீலயாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமாரயாதிகளும், தீவயபூஷணங் களும், தீவயாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியாரா தொடக்கமான நாசசிமாள்களும், நிதயஸூரிகளும், சதரசாமராதிகளும், திருவாசல காகும் முதலிகளும், கணுதிபநம் முகதரும், பரமாகாசமும் புகருதியும், பததாதமாகளும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும் அண்டங்களும் அண்டததுக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதாரததங்களும்.

வ்யா — ஜஞாநாதநதாமலதவாதிகளாவன, ஸவருப நிருபக தாமங்கள். ஆதிசபதத் தாலே அநநததவததைச் சொல்லுகிறது. (ஜஞாநசகதியாதிகள்) ஆவன, நிருபிதஸவ

ருப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வரய வீரயதேஜஸஸுககளாகிற ஷட் குணங்கள் *வாதஸல்ய ஸௌசீலயாதி கள்* ஆவன, அநத ஷாட் குணயாயததமான வாதஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸவாமித்வ ஸௌலப யாதயஸங்கயேயகல்யாணகுணவிசேஷங்கள் "திருமேனி" ஆவது - அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள் விகரஹம ஏகவசநம ஜாதயபிராயமாய நிதயமான திவ்யவிகரஹததையும் ஐசசிகமாகப் பசிகரஹிக்கும் விகரஹாதரங்களைபும சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமுஹமாக எண்ணிவருகிற பரகரணததுகருச சேரது இதுதான் நடுவிறறிருவீகிப பிள்ளை பட்டா ஆச்சானபிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த பரபந்தங்களிலே ஸுஸபஷ்டம "காநதி ஸௌகுமாரயாதிகள்" ஆவன-அநத விகரஹகுணங்களான ஸௌநதாய ஸௌகுமாரய ஸௌகதத்வ லாவணய யௌவநாதிகள். 'திவ்யபூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரணதூணியிலே பாஷ்யகாரா அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராததமாக அத திருமேனிகருச சாததம அஸங்கயேயமான திருவாபரணங்கள் 'திவ்யாயுதங்கள்' ஆவன - அழகுக்கும் ஆசரித விரோதி நிரஸநததுக்கும் உடலாயிருந்துள்ள சங்கசகரகதா அஸிசாரங்காதி அஸங்கயேய ஆயுதவிசேஷங்கள். 'பெரிய பிராட்டியா தொடகமான நாச்சிமா' ஆவா *ஸ்ரீவல்லப' எவமபூதபூமிநீளநாயக * தேவி தவாமநு நீளயாஸஹ மஹீதேவயஸஸஹஸரநததா * என கிறபடியே ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியா முதலாகத் ததஸமாநைகளான பூமிநீள களும், மறறும் அதேகராகச சொல்லப்படுகிறவர்களும் "லக்ஷ்மீ பரபருதி மஹிஷீவாககங் களும்" எனறிதே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது நிதய ஸுசிரிகள் ஆவா, அநததகருட் விஷவகஸேநாதிகளா யிருந்துள்ள அஸங்கயேயரான ஸுசிரிஜநங்கள். சதரசாமராதிகள் ஆவன, கைங்காயஉபகரணங்களான சதர சாமர தாலவருநத பருங்கார பததகரஹாதிகள். 'திருவாசலகாக்கும் முதலிகள்' ஆவா, சண்டபரசண்ட பதரஸுபதர ஜய விஜயாதிகள், 'கணுதிபா' ஆவா, குமுதகுமுதாஷு புண்டரீக வாமந சங்கு காண ஸாபபநேதர ஸுமுந ஸுபரதிஷ்டிதாதிகள் 'முகதா' ஆவா, "கரைகண்டோ" எனகிறபடியே ஸமஸார ஸாக ரததைக கடநது அக்கரைப்பட்டு நிதயஸுசிரிகளோடு ஸமாநாகாராய நிகிலகைங்காய நிர தராயிருக்கும் அஸங்கயேயரான சேதநா 'பரமாகாசம்' ஆவது, பருசோபநிஷந்மயமான பரமபதம. இதுதான் பருசோபநிஷந்மயமாகையாலே ஸமுஹாதமகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமுஹகண்களைக்கு விரோதமில்லை "பருசோபநிஷந்மயமாகையாலே பரமபத மும் ஸமுஹாதமகமாயிருக்கும்" எனறிதே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது

ஆக, 'ஜ்ஞாநாநததாமலதவாதிகளும்' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸவருப தாமங் களையும், நிருபித ஸவருப விசேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும் அக்குணங்களுக்கு பரகாசகமான திவ்யமங்கள் விகரஹததையும், விகரஹகுணமான ஸௌநதாயாதிகளையும், அநத ஸௌநதாயாதிகளோபாதி பூததா றபோல சாததின திவ்யாபரணங்களையும், அவ்வாப ரணங்களோடு விகலபிககலாமபடியான திவ்யாயுதங்களையும், இவையிததையும் காட்டி வெறிதத நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிககிற நாச்சிமாரையும் அச்சோததியிலே அடிமைசெய்கிற நிதயஸுசிரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைங்காயோபகரணங்களான சதரசாம ராதிகளையும், "இச்சோததிககு எனவருகிறதோ" என்று வயிறெறிநது நோக்கும் திருவாசற காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்களாசாஸநபரராய திருப்படை வீட்டுக்கடையக காவலா யிருக்கும் கணுதிபரையும், நிவருதத ஸமஸாரராய அவர்களோடு ஒருகோவையாய அடிமை செய்கிற முகதரையும், அவ்வடிமைக்கு வாததகமான பரமபதததையும் அருளிச் செய்தா ராயிறறு.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறா மேல் “ப்ரக்ருதி” ஆவது, குணதர யாதமகதயா ஸமுஹாதமிகையாயிருக்கும் மூலபரக்ருதி “குணதரயாதமிகையாலே மூலபரக்ருதியும் ஸமுகாதமிகையாயிருக்கும்” எனறிநே இதற்கும் ஆசனான பிள்கை அருளிச் செய்தது “பததாதமாகுகள்” ஆவா, உரைமெழுகிறபொனபோலே, இபரக்ருதிகளுளே உருமாயத்து கிடக்கிற வாதமாகுகள் காலம் ஆவது, அஹோரா தராதிலிபாகயுகததயா ஸமுஹாதமகமா யிருக்கும் அசிதவிசேஷம் “அஹோரா தராதிலிபாகயுகள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமுஹாதமகமாயிருக்கும்” எனறிநே இதுக்கும் ஆசனான பிள்கை அருளிச் செய்தது

ஆக இவ்வளவும் ஸவருபேண நிதயங்களான வஸதுக்களைச் சொல்லிற்று

மேல் பரவாஹருபேண நிதயங்களைச் சொல்லுகிறது ஸவருபேண நிதயதவமாவது, ஸததான பகாதததநினுடைய உதபததி விநாசாதயநதாபாவம் பரவாஹருபேண நிதயத வமாவது, உதபததி விநாசயோகியாகாநிறகச செயதேயும், பூவகாலத்திலுண்டான நாம ரூப விவகா திகளுடைய அநதயதாபாவம்.

இதில ‘மஹதாதி விகாரங்கள்’ ஆவன, மஹதததவந தொடங்கி பருதிவியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று ததவமும் ‘அண்டங்கள்’ ஆவன, இம்மஹதாதிகளாலே ஆரப தங்களாய * அண்டாநாதது ஸஹஸராணாம் ஸஹஸராணயயுதாநிச* என்கிறபடியே அஸங்க யேயமாயிருக்கிற அண்டவிசேஷங்கள் ‘அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபதாததங்கள்’ ஆவன, அண்டாநதாவாததிகளான தேவ மநுஷ்ய தியாக ஸதாவரங்கள் ஆக, நாரபதாத தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று (97)

98 மேல், அயநபதாததததை அருளிச்செய்கிறா. ‘அயநமெனறது-இவற்றுக்கு ஆசரயமெனறபடி’ என்று,

மூ 98. அயநம் எனறது இவற்றுக்கு ஆசரயமெனறபடி

வயா — அதாவது-அயநசபதம் ஆசரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென றது இவற்றுக்கு ஆசரயமெனறபடி யென்கை (98)

99 பஹுவரீஹி ஸமாஸாததததை அருளிச்செய்கிறா ‘அங்ஙனன்றிககே, இவை தனை ஆசரயமாக உடைய னென்னவுமாம்’ என்று.

மூ. 99 அங்ஙனன்றிககே, இவை தனை ஆசரயமாகவுடையனென்னவுமாம்.

வயா — அதாவது, இவற்றுக்கு ஆசரயமென்று தத்புருஷருகச சொல்லுகையன்றி ககே, ‘இவைதனை ஆசரயமாகவுடையன’ என்று பஹுவரீஹியாகச சொல்லவுமாமென்கை

‘இவற்றுக்கு ஆசரயம்’ என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிறதேயாகிலும், ‘இவைதனை ஆசரயமாகவுடையன’ என்கிற இடத்தில், குணங்களைப்பொழியச் சொல்ல வேணும், அக்குணங்களுக்கு வயாபயதவம் சொல்லுமளவில், ஆதமாசரயமும் அநவஸதையு மாகிற தோஷங்கள் வருமாகையாலே “தன்குணங்களிலே ஈசவரன் வயாபிகமும்போது குண விசிஷ்டனாயே வயாபிககவேணும். நிககுணமாய வஸது இராமையாலே, அப்போது, வயா பயகுணங்களே வயாபக குணங்களாய, வயாபக குணங்களே வயாபய குணங்களாயற்கையாலே, ஆதமாசரயதோஷமுண்டாம், அதுக்குமேலே, தன குணங்களிலே குணி வயாபிகக

வென்று புகரல. ததாசரயமான குணங்களையும் குணி வயாபிக்கவேணும், அதை வயாபக னுடைய குணங்களையும் குணி வயாபிக்கவேணும் ஆகையாலே, அநவஸதா துஸஸததமாம்” என்று இதுதனை ஸுஸபஷ்டமாக ஆசனானினை அருளிச்செய்தாரிதே. (99)

100 இவ்வுபய ஸமாஸததாலும் பரிதாமசததை அருளிச்செய்கிறா இவையிரண்டாலும் என்று தொடங்கி.

மூ. 100 இவையிரண்டாலும் பரிததது பதவ ஸௌலபயங்கள்.

வ்யா :— அதாவது ‘நாசங்களுக்கு அபதம்’, ‘நாசங்களை அபநமாகவுடையவன்’ என்கிற இவை இரண்டாலும் பரிதத அபதம் - தனையொழிந்த ஸமாஸத வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரதவமும், இப்படிப் பெரியான தான் ஸகல சேதநாசேத நங்களிலும் தனைய யமைததுகொண்டு புகிருக்கையாகிற ஸௌலபயமும் என்கை. (100)

101. இன்னமும் ஒரு பரகாரததாலே இந்த ஸமாஸதவய பரிதங்களை அருளிச்செய் கிறா அநதாயாமிதவமும் உபாயதவமும் உபேயதவமும்மாகவுமாம் என்று

மூ. 101. அநதாயாமிதவமும், உபாயதவமும், உபேயதவமும்மாகவுமாம்.

வ்யா — அதாவது, பஹுவரீஹியும் ததபுருஷனுமாகிற உபயஸ்மாஸததாலும் பரித தது, அநதாயாமி பராஹமனாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அகில சேதநாசேதநங்களிலும் அநதராதமதயா அவஸதிதனையகொண்டு நியததாவா யிருக்கையாகிற ‘அநதாயாமிதவ மும், * இண-கதெள * என்கிற தாதுவிலேயாதல் * அப-கதெள * என்கிற தாதுவிலேயாதல் லிததமான அபநபதததில் காரணவயுதபததியாலும் காமணிவயுதபததியாலும் பரகாசித மான உபாயதவமும் உபேயதவமும்மாகவுமாம் என்கை பஹுவரீஹியோஜதை சொல்லுகிற விடத்தில் யோகயதாநுருணமாக நாசபதததை குணங்களை பொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே ததபுருஷ யோஜதையிலும் அபநபதததை உபாயோபேய வாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோகயதாநுருணமாக நாசபதததை அசேதநங்களைப்பொழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது * நாசஸ்த்விதி ஸாவ புமஸாம் ஸமுஹ பரிதததயதே, கதிராலமபநம தஸய தேத நாசாயணஸஸமருத * என்றும், * நாசப தேத ஜீவாநாம் ஸமுஹ பரோசயதே புதை, தேஷாமயத பூததவாத நாசாயண இஹோச யதே * என்றும் இதயாதிகளிலே இவ்வாததஞ் சொல்லப்படாநின்றதிதே. (101)

102 காமணிவயுதபததி லிததமான பராபதவதததுக்கு ஸங்கோசமில்லா எமயாலே அது ஸாவ பரகாரவிசிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பதது லாபமும் பராபயமாயிருக்கையாலும், ரசவரனுடைய ஸாவலித பததுதவமும் இப்பதததிலே சொல்லுமபடியை அருளிச்செய்கிறா ‘எம்பிரான’ என்று தொடங்கி

மூ 102. “எம்பிரானெநதை” என்கையாலே ரச்வரணே
எல்லாவற்றவுமுறையுமென்று சொல்லும்

வ்யா — அதாவது நாசாயண சபதாதததை அநுஸந்திகிற திருமங்கையாழ்வார “எம்பிரானெநதை யெனனுடைசகற்ற மெனக்கர சென்னுடைவாணு” என்கையாலே, ரசவரணே இவ்வாதமாகளுக்கு ஸாவலிதபததுவுமென்று இப்பதததிலே சொல்லுமென்கை (102)

103 ‘இப்படி பததுபூதனையகொண்டு, இததலைக்கு அவன் செய்யுமது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறா ‘நாம பிறாக்கானவனறும் அவன் தமக்காயிருக்கும்’ என்று.

மூ 103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன நமக்காயிருக்கும்.

வயா — அதாவது, நாம் தனனோடு ஒட்டறறுப பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத் திலும், அவன நமக்கு நல்லனாயிருக்குமென்கை. (103)

104 'இப்படி நாம் அநயபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்தது அவன செய்து போரு மதுதான ஏது' எனன அருளிச்செய்திருா 'இராமடம்' என்று தொடங்கி.

மூ 104 இரா மடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போகும்.

வயா — அதாவது, நோக்கொடுநோ தங்கன பககல வந்தது அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே தூமாநத்தாலே படடினியே திரியும்வாகளையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறி யாதபடி ராதரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன பககல தலைசாயோம என்று இச சேதநா ஸவாநதநாயம அடித்துத் திரியா நிறக, இவாகன கண்காணாதபடி அநதரா தமாவாயக் கொண்டு உள்ளே மறைநதிருந்தது இவாகன ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷிததுக்கொண்டு போருமென்கை ஆக, இநநாராயண பதததாலே கைங்காய பரதிஸம்பநதியான ரசவரன படியை அருளிச்செய்தாராயிறறு .. (104)

105 இனி, இதில் விபகதயமசததாலே கைங்காயததைப் பராததிககிறபடியை அருளிச் செய்கிறா 'ஆய என்கிற இததால்' என்று தொடங்கி.

மூ 105 'ஆய' என்கிற இததால் "செனருற குடையாம" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வயா — அதாவது, 'ஆய' என்கிற இநதச சதூரத்தியாலே "செனருற குடையாம" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநதநாமாழ்வாரைப்போலே ஸாவலித கைங்காயங் களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது என்கை. .. (105)

106 'நமஸஸாலே தனக்கெனன ஒன்றை விருமபுகைக்கு பராபதியிலலாத அதயநத பாரதநதாயம சொல்லியிருக்க, இக்கைங்காயததைத் தான விருமபி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பலி யாது என்று இருக்குமவாகன பண்ணும் பரசநததை அநுவதிககிறா 'நமஸஸாலே தனனோடு உறவிலலையென்று வைத்துக் கைங்காயததைப் பராததிகக கூடுமோவெனனில்' என்று.

மூ 106. நமஸஸாலே தன்னோடு உறவிலலையென்று வைத்துக் கைங்காயததைப் பராததிகக கூடுமோ? எனனில்;

107 அதுக்கு உததரம அருளிச்செய்கிறா 'படியாயக கிடந்து' என்று தொடங்கி

மூ. 107 "படியாயக் கிடந்து உன் பவளவாய காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்காய பராததனை வநதேறி அன்று; ஸவருப ப்ரயுக்தம்.

வயா — அதாவது, "படியாயக கிடந்து உன் பவளவாய காண்பேனே" என்று, அதயநத பாரதநதாயததோடே கைங்காய பராததனைப்பையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்காய பராததனை-ஸவபோகதகுதவருப அஹங்கார பரயுகதமாயக்கொண்டு வநதேறியானதன்று,

சேஷிகு அதிசயத்தை விளைதலவது தான் தரியாதபடியான தன் ஸவருபத்தைப்பற்றி வந்ததென்கை

(107)

108. உகதத்தை றேறுதுவாகக்கொண்டு சதுரத்தியின் கைங்காய பராரத்தநா பரகாசகதவத்தை அருளிச்செய்கிறா 'ஆகையால்' என்று தொடங்கி.

மூ 108 ஆகையால் "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்கிற பராரத்தனையைக் காட்டுகிறது

வயா :— அதாவது, கைங்காய பராரத்தனை வந்தேறி யன்றிக், ஸவருபபரயுகத மாகையாலே, "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று, 'அடிமையில் ஒன்றும் நழு வாதபடி ஸகல கைங்காயங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்' என்கிற பராரத்தனையை இச் சதுரத்தி பரகாசிப்பிக்கிற தென்கை.

(108)

109 இனி, இந்த கைங்காய பராரத்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான பராய ருசியுடையாபடியை அருளிச்செய்கிறா 'கண்ணாக்கண்டு' என்று தொடங்கி

மூ 109 "கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர காதலுறாக்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை கண்டால் "ஸதாபசயநதி" யாகையாலே உறக்கமில்லை

வயா — அதாவது, 'இமைபோகளை குழாந தொழுவதுகு தழுவதுசெய் தொலை மாலிக கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர காதலுறாக்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்' என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய நிரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸாவேசவரணைக்கண்கள் நிறையுமபடி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவாக்குக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ' எனனுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜனாநஸங்கோச ரூபமான உறக்கமில்லை, கண்டகாலத்தில் "ஸதாபசயநதி" என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லைபென்கை

(109)

110. இன்னமும் ஒரு றேறுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய் கிறா 'பழுதே' என்று தொடங்கி

மூ. 110. "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை

வயா — அதாவது, "செங்கண்டலோதவண்ணரடி—அரவணமேறகண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று, 'விஷயத்தைக்கண்டு அநுப விததவாரே இப்படி அநுபவிகைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வயாததமே போய விட்டதே' என்று இழந்தநாளை நினைத்துக் கலேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ளநாளில் உறக்கம் வர வழியில்லைபென்கை.

(110)

111 'இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்ததாகக் மறக்கப் போகாது' எனனு மத்தை இசைவிகிறா 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" எனனூரீனரூகளிறே.

வயா :— அதாவது, அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப பது கிடப்பதாகாநிறக, அக்காலத்தில் நான் ஜனான லாபரூபமான ஜநமதையுடையருகப்

பெற்றதிலேன, அந்த ஜனமமுண்டானபின்பு 'அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன' என்று சொல்லா நின்றார்களிறே என்கை ஆக, பரப்ப வவலக்ஷணப் ஜஞாநம் பிறந்தாபடி இது வாகையாலே, இந்த கைங்கரிய பராததனை இடைவிடாமல நடக்கும்' என்று கருதது. (111)

112 இனி, இந்தக் கைங்கரியத்துக்கு தேசகாலாதி நியமமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறா 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 112. இவ்வடிமைதான் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாயமனனி" என்கிறபடியே ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸதைகளிலும் அநுவாததிக்கும்.

வ்யா — அதாவது, இவ்வாதமாவினுடைய ஸவநுபாநுருபபுருஷாததமான இந்தக் கைங்கரியந்தான் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாயமனனி" என்று — 'ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம ஸாவதேசத்திலும் உடனாய ஸாவாவஸதையிலும் பிரியாது நின்று' என்கிறபடியே ஸாவதேசத்திலும் ஸாவ காலத்திலும் ஸாவாவஸதையிலும் நடந்துசெல்லும் என்கை (112)

113 பாயைக்கு மங்களஸுதிதரதாரணம் பா ததாவுக்கு அநநயாஹையென்று காட்டுமா போலே, திருமந்தரதாரணம் சேதநாகு பகவதநயாஹதவபரகாசகம் எனனுமிடந்தோற்ற இதையொரு மங்களஸுதிதரமாக நிருபித்தருளிச் செய்கிறா 'எட்டிழையாய' என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிழையாய முன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுதிதரம்போலே திருமந்தரம்.

வ்யா. — அதாவது, பதினாறழையாய இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்களஸுதிதரம்போலானதிகே, எட்டிழையாய முன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுதிதரம்போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய முன்று பதமாயிருக்கிற இததிருமந்தரமென்கை (113)

114 'இப்படி நிருபித்துச்சொன்ன இததால எவலாததம் சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'இததால' என்று தொடங்கி

மூ. 114. இததால, ஈசவரன ஆதமாக்களுக்குப் பதியாயின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா. — அதாவது, இததை மங்களஸுதிதரமாகச்சொன்ன இததால, ஈசவரன இததோடு அநவபமுடைய ஆதமாகக்குப்பதியாய நின்றுகொண்டு ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகிறதென்கை. ... (114)

இனி, இம்மந்தரததால பரதிபாதிதத அாதததை ஸங்கரஹித்துச்சொல்லி இததை நிகமித்தருளுகிறா 'ஆக, திருமந்தரததால' என்று தொடங்கி.

மூ. 115. ஆக, 'திருமந்தரததால எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனனறிகேயொழியவேணும்; ஸாவசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்' என்றதாயிற்று.

பிள்ளை வேகாசாயா திருவடிகளே சரணம்.
திருமந்தரபரகரணம் முற்றிற்று.

வயா — 'ஆக' என்றது கீழ் பரகக அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறா எனனுமிடத்தோற்ற (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான தான) இதில் 'எம்பெருமானுக்கு' என்று சதுரத்தததமான பரதமாஷ்டரத்தில் அரத்ததததையும், அவதாரணத்தாலே மதயமாஷ்டரத்தின் அரத்ததததையும் 'உரியேனான தான' என்று தருதீயாஷ்டரத்தில் அரத்ததததையும் சொல்லுகையாலே, பரதம பதாரத்தததை ஸங்கரஹித்தபடி (எனக்கு உரியன்னறிகுக்கே ஒழியவேணும்) இதில் 'எனக்குரியன்' என்று ஷஷ்டபததமான மகாராததததையும் 'அன்றிகுக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாராதததததையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்வாதததம் சேதநனுக்கு பராததததீயம் எனனுமதததையும் பரதிபாதிகையாலே மதயம்பதாரத்தததை ஸங்கரஹித்தபடி (ஸாவசேஷியான தாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செயப்ப பெறுவேனுகவேணும்) இதில் 'ஸாவசேஷியான தாராயணனுக்கே' என்று கைங்கராய பரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கராய பராதததநா பரகரிகையான சதுரத்தததையும் 'எல்லா அடிமைகளும் செயப்பபெறுவேனுகவேணும்' என்று கைங்கராய பராதததநா பரகாரத்ததையும் சொல்லுகையாலே தருதீய பதாரத்தததை ஸங்கரஹித்தபடி 'என்றதாயிற்று' என்றது என்று சொல்லிற்றாயிற்றென்கை விஸதரேண அருளிச்செய்ததை மீளவும் இப்படி ஸங்கரஹித்தருளிச் செய்தது இததிருமநதராரத்தததை எல்லாரும்றிந்து அநுஸந்திக்கக்கூக ஆகையாலே எல்லாருக்கும் இவ்வாதததம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம் (115)

திருமநதரபரகரணம் வயாககயானம் முற்றிற்று

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம் வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

பரதம ரஹஸ்யமான திருமநதரத்தினுடைய அரத்தததை அருளிச்செய்த அநநதரம், அதில் மதயம்பதததாலும் தருதீய பதததாலும் பரதிபாதிகையப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விசதமாக பரதிபாதியா நின்றுள்ள த்வயத்தினுடைய அரத்தததை அருளிச்செய்கிறா

'முனபு அருளிச்செய்த முன்றுபரபததவகளிலும் திருமநதரா நநதரம் சரமசலோகத்தை அருளிச்செய்து பினபு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவா, இப்போது த்வயத்தை முநதுற அருளிச் செய்வான் என' என்கில், -இரண்டு பரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே ஆசான பிள்ளை, ஜீயா முதலானாரும் இந்த பரகாரமிதே அருளிச்செய்தது.

'இவ்விரண்டு பரகாரநதனக்கும் கருத்து என்?' என்கில், சரமசலோகம் முன்னாக த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது விதயநுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னாக அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை பராரபதமாயிருக்கையாலும், திருமநதரம் பராரபயபரமாய சரமசலோகம் பராரபகபரமாய, த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டாந பரதிபாதகமா யிருக்கையாலும் த்வயம் முன்னாக சரமசலோகத்தைச் சொல்லுகிறது-திருமநதரத்தில் மதயமதருதீயபதங் களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய, அதுதனக்குச் சரமசலோகத்தில் அரத்த த்வயம் விவரணமாயிருக்கும் ஆகாரத்தாலே ஆனபினபு, இரண்டு பரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டிலகில். அதில் ஒரு பரகாரத்தை முன்றுபரபததததிலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே. மற்ற பரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமநதராரத்ததம் அருளிச் செய்த அநநதரம் த்வயாரத்தததை அருளிச்செய்கிறா

116 அதில பரதமத்திலே கவண்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு ஸவாதிகாராததமாக அவசயாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை ஸுகரஹமாக அருளிச்செய்கிறா 'புறமபுண்டான பற்றுக்கணையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு தூண்பாலே.

ஸ்ரீ 116 புறமபுண்டான பற்றுக்கணையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணீர்திருக்கையும், பேற்றுக்கு தவரீகையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின் நிலங்களிலே பரவண்ணாய குணநுபவ கைங்காயங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்ற மறீர்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசாய பரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசாயன பக்கலிலும் எம்பெருமான பக்கலிலும் கருதஜஞ னாயப போருக்கையும், ஜஞாநமும் வீர்த்தியும் சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரம ஸாதவிகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவசயாபேக்ஷிதம்.

வயா.— புறமபுண்டான பற்றுக்கணையடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது * பிதரம மாதரம தாராத* இதயாதிப்படியே, பாஹ்யவிஷய ஸங்கங்கணையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸதமாக விடுகை 'எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையாவது — வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிபுபாதிக ரக்ஷகனான ஸாவேசவரனையே தஞ்சமாக ஸவீகரிக்கை, இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமசலோகத்தில் பூவாராதத்தில் அாதததைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனையெனினில்? 'புறமபுண்டான பற்றுக்கணையடைய' என்று 'ஸாவதாமாத' என்கிறபதத்தில் அாததததையும், 'வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று 'பரிதயஜய' என்கிற பதத்தில் அாததததையும், 'எம்பெருமானே' என்று 'மாம' என்கிற பதத்தில் அாததததையும், 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே ஏகபதத்தில் அாததததையும், 'தஞ்சம்' என்கையாலே 'சரண' பதத்தில் அாததததையும், 'பற்றுக்கையும்' என்று 'வரஜ' பதத்தில் அாததததையும் அடைவே சொல்லுகையாலே

பேறு தப்பாதென்று துணீர்திருக்கையாவது—உபாய பலகுதவமும், உததேசய தூல பதவமும், ஸவகருததோஷபூபஸதவமும் அடியாகவரும் சங்காதரயமுமினறிககே, பலம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விசுவஸித்திருக்கை பேற்றுக்கு தவரீகையாவது, இப்படி விசுவஸித்தது 'பேறுஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று இருக்கையன்றிககே, "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென மனமேகமெண்ணும்" "நாவி வைபவங்கொண்ட தடததாமரைகடகே கூவிக கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, கரமபராபதிபற்றமல் பதற்கை ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹா விசவாஸததையும், பராபயதவரையையும் சொல்லுகிறது

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின் நிலங்களிலே பரவண்ணாய குணநுபவ கைங்காயங்களே பொழுது போக்காகையாவது — பரம்பதத்திலேபோய பகவதநுபவ கைங்காயங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில தவரை நடவா நிறகசெய்தேயும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் "நானுகந்தஜா" என்கிறபடியே ஸாவேசவரன் உகந்தவாததிகிற திவ்யதேசங்களிலே * கண்டிபூரங்கம் மெய்யமகச்சி போமலலையென்று மண்ணுகையாகிற பராவணயததையுடையனாய், அவவோ திவ்யதேசங்களிலே நிறகிறவனுடைய கலயாணகுணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணதரயத்தாலும் அவன் விஷயத்திற பண்ணுங் கைங்காயமுமே காலகேடிப விஷயமாமபடி யிருக்கை. இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்தது உகந்ததிருக்கையாவது—கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை

கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனேயுமிருப்பா சிலருண்டாவதே' என்று அவர்கள் வைபவத்தைப்பற்றி நது அவர்களளவில பரீதியுதனாயிருக்கை கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தென்றிறே இது

திருமநதரத்திலும் தவயத்திலும் நியதனாகையாவது, மநதரநதரங்களினுடைய அருகும் மறநதும் போகாதே தயாஜய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிககுந திருமநதரத்திலும் அதில அாதத்ததுக்கு விவரணமான தவயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை

ஆசாராயபரேமம் கனத்திருக்கையாவது, கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேசத் தாலே தனக்கு உண்டாககின் ஆசாரய விஷயத்தில் *யஸய தேவே பராபகதிர் யதா தேவே தகா குரௌ* என்கிறபடியே பரேமம் அதிசயித்திருக்கை

ஆசாரயன பககிலும் எம்பெருமான பககிலும் கருதஜனனாய்ப் போருகையாவது, நிதயஸமஸாரியான தன்கின் நிதயஸவிரிகள் பேற்றுக்கு அஹ்நம்படி இருமபைப் பெரன் னாகுவுவாரைப்போலே திருத்தின் ஆசாரயன பககிலும், அதவேஷாதிகளை வினைத்துக் கொண்டுவந்து ஆசாரய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான பககிலும் உபகாரஸ்மருதி உடையனாய்ப் போருகை

ஜனாநமும் விரகதியும் சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாதவிகளோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது, தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நேரக்குகைக்கு உறுப்பாகவும் கீழ்ச சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வாததிகைக்கு உறுப்பாகவும், ததவயாதாதமய ஜனாநமும், அபராபதவிஷய விரகதியும் இவைதானிரண்டும் தமக்குண்டென்று திறுமாப்பற்றிருக்கை யாகிற சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸதவ நிஷ்டனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே கூட வஸித்துப்போருகை

'வைஷ்ணவாதிகாரிகு அவசயாபேக்ஷிதம்' என்றது - இவைவித்தனையும் வைஷ்ணவ னென்றிருப்பானொரு அதிகாரிகு அவசயம் உண்டாகவேணுமென்கை (116)

117 இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தாத விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறா மேல 'இந்த' என்று தொடங்கி

மு. 117 இந்த அதிகாரிகு ரஹஸ்யதாயமும் அநுஸந்தேயம்

வயா - அதாவது, - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களை யுடையனாயிருக்கும் இவவாதிகாரிகு, அந்த ஜனாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு வாததகமான ரஹஸ்யதரமும் அநுஸந்தாத விஷயமாக வேணுமென்கை. (117)

118 இனி, தவயதகிற சொல்லுகிற அாதத்தின் லீறுடைமையை அறிவிகைக்காக, சாஸ்தரம் திருமநதரம் சரமசலோகம் இவற்றிற சொல்லுகிற பரகாரங்களை அருளிச் செய்து கொண்டு சென்று, பினை அதுதன்கின் அருளிச்செய்கிறா 'எல்லா பரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி

மு 118 எல்லா பரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது, திருமநதரத்தில் ஆதமாவாலே பேறென்கிறது; சரமசலோகத்தில் ஈசவானாலே பேறென்கிறது, தவயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது

வயா :— அதாவது-சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல சாஸ்தரங் களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாத யோகபமான தேஹததாலே இவனுக்குப் புருஷாதத லாபம் என கிறது. நிஷ்கருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்தரத்தில், இவன் ஸவரக்ஷணத்தில் நின்றும கைவாங்கினுலொழிய ஈசவரனுடைய ரக்ஷைதவம் ஜீவிதமாயாலே ததபரவருத்தி விரோதியான ஸவபரவருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆதமாவாலே புருஷாததலாபம் எனகிறது ஈசவர ஸவரதந்தாயத்திலே நோக்கான சரமசலோகத்தில், இவனுடைய ஸனீகாரமும் மிகை வாமபடி, தானே கைக்கொண்டு பராபதிபரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தளர்ப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேதத்துக்கொள்ளும் ஈசவரனாலே புருஷாததலாபம் எனகிறது ஈசவர னுடைய லக்ஷம் விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான தவயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷாததலாபமென்கிறது என்கை (118)

119. உபாயம் ஈசவரனாயிருக்க, இவளாலே பேருகையாவதென? எனகிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா 'பெரியபிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 119. பெரியபிராட்டியாராலே பேருகையாவது, இவள் புருஷகாரமானுல்லலது ஈசவரன் காரயஞ் செயயானென்கை

வயா :— அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட பராபதி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈசவரனையாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேருகையாகிறது, இவனுடைய அபரா தததைப்பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவன் புருஷகாரமானுலொழிய, ஈசவரன் இவன் காரயஞ் செயயான எனற்படி என்கை (119)

120 கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷணவாதிகாரிகு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்கிறது, விசேஷிதது தவயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறா 'தவயத் துக்கு' என்று தொடங்கி

மூ. 120. தவயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சநயமும், அநநயகதிதவமும் உடையவன்.

வயா :— அதாவது, விததோபாயவரண பரதிபாதகமான தவயத்துக்கு அதிகாரி *அகிஞ்சநோக்ஷி* *தவமேவோபாயபூதோமேபவ* *அகிஞ்சநோதநயகதிச சரணய* என்றும் "புகலொன்றிலலா அடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சநயமும் அநநயகதிதவமு மாகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை (120)

121 'இவையிரண்டின் வேஷமுததான எவ்வனே?' எனன், அருளிச்செய்கிறா 'இவை யிரண்டும்' என்று தொடங்கி

மூ. 121 இவை இரண்டும் பரபந் பரிதராணத்திலே சொன்னோம்

வயா :— அதாவது, உபாயாததர ராஹிதயமாகிற ஆகிஞ்சநயத்தின் வேஷமும், ரக்ஷ காநதர ராஹிதயமாகிற அநநயகதிதவத்தின் வேஷமும் பரபந் பரிதராணமாகிற பரபந் தத திலே ஸுஸபஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வது என்கை. (121)

122 இனி, தவயத்துக்கு வாக்யாததம் அருளிச்செய்கிறா 'இதில் முற்கூற்றால்' என்று தொடங்கி

மூ 122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈசவரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிறகூற்றால் அச்சோத்தியிலே அடிமையாயிருக்கிறது.

வயா — அதாவது-இந்த தவயத்தில் பூவகண்டததாலே 'ஸ்ரீமத' என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணை' என்று ஈசுவரன் திருவடிகளை 'சரணம் பரபதயே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது, உத்தரகண்டததாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேததியிலே, 'நாராயணய' என்கிற சதுரத்தியாலே கைவகாயத்தை அரத்திகிறது என்கை 'தமஸஸ' கைவகாய விரோதி நிவருத்தி பரதிபாதகமாகையாலே, (அடிமைமைய இரக்கிறது) என்ற இதிலே அநதாபபூதம் (122)

123. இனி பரதிபதம் அரத்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமதபதாரத்தம் அருளிச்செய்ய உபகரமிககிறா 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று

மு. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்

வயா — ஸ்ரீபதம்ஸம்பதா திகளுக்கும் வாசகமாகலோகத்திலே நடந்துபோக காண்கையாலே, அதைத் வயாவாததிகைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்கிறா. ஆகையிதே "லக்ஷ்மீ பதமாலயா பதமா கமலா ஸ்ரீ ஹரிபரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்களபோலனறிககே * ஸ்ரீதி பரதமமநாம லக்ஷமயா * என்கிறபடியே இவளுக்கு பரதமாபிதாநமாயிருக்கும் * அ இதி பகவதோ நாராயணஸய பரதமாபிதாநம் * என்று அகாரம் ஈசுவரனுக்கு பரதமாபிதாநமாருப்போலையாயிற்று, இவளுக்கும் பரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி அது, அவனுடைய ரக்ஷகதவத்துக்கு ஏகாததமான ஸவபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதா யிருக்கும், இது, இவளுடைய புருஷகாரதவத்துக்கு ஏகாததமான ஸவபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும் (123)

124. இனி, இந்த ஸ்ரீபதத்துக்கு அரத்தம் அருளிச்செய்வதாக பரதம்ம இதனமேலவந்த வயுதபத்திதவயத்தை அருளிச் செய்கிறா 'ஸ்ரீயதே, சரயதே' என்று

மு. 124 ஸ்ரீயதே, சரயதே

வயா — அதாவது, "ஸ்ரீகுலேவாயாம" என்கிற நரதுவிலே 'சரீயத இதிஸ்ரீ' என்று எரித்தமான காமணி வயுதபத்தியையும் காத்தரிவயுதபத்தியையும் சொன்னபடி (124)

125 வயுதபத்திதவயத்துக்கும் அரத்தம் அருளிச்செய்கிறா 'இதுக்கு அரத்தம்' என்று தொடங்கி

மு 125. இதுக்கு அரத்தம் - 'எல்லாக்கும் இவனைப்பற்றி ஸவருப லாபமாய, இவள தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸவருப லாபமாயிருக்கும்' என்று

வயா — அதாவது-இவவுபயவயுதபத்திக்கும் அரத்தம் 'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸ்ரீஸேவிகப்படா, நின்றுள்ள என்கையாலே ஸகல சேதநாகும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய சேஷதவருப ஸவருபலாபமாய 'சரயதே' என்று ஈசுவரனை ஸேவியா நின்றுள்ள என்கையாலே, இவள தனக்கும் ஈசுவரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸவருபலாபமாயிருக்குமென்று என்கை. இவளதனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் சேஷிதவமும், ஈசுவரவிஷயத்தில் சேஷதவமும் என்றும் உண்டாயிதே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவயதவ ஸேவகதவங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செலலா திற்கும் (125)

126 'ாசவரணுகு உபாயதவமும் உபேயதவமுகிற ஆகாரதவயம் உண்டாருப போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரதவமும் பராயதவமுகிற ஆகாரதவயமும் உண்டாகையாலே, இதில எவவாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மு 126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக

வயா — 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸது விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தை விட்டு, இவளுக்கும் உபாயதவத்தில் அதவயம் சொல்லும் பஷ்டம் நிரஸதம். (126)

127. 'ாசவரணுடைய நாரயணதவ பரபுகதமான ஸவாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜஞானத்தை உடையனாக கொண்டு, அவளை ஆசரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறது தானென' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'நீரிலே' என்று தொடங்கி,

மு 127 நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிராத தீருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வயா:— அதாவது-சீதலமான ஜலத்திலே, சென்று அணுகவொண்ணாத படியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே, *ஸஹருதம் ஸாவபூதாநாம* *ஸமோஹம் ஸாவபூதேஷு* என்கிறபடியே, ஸாவபூத ஸஹருததவம் ஸமாசரயணீயதவே ஸமதவமாகிற ஸவபாவ விசேஷங்களாலே பரஸந்தமாய்க் குளிராததிருக்கிற திருவுள்ளத்திலே *பரிபூரணுகளிறுநேற்றிதஸ ரோதோ வருததயா பவதிச கதாசித கலுஷத்* என்கிறபடியே சேதநன் தீரககழியப் பண்ணின அபராதம் அடியாக *ஷிபாமி* *தக்ஷமாமி* எனனுமபடியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது, *கிமேதந நிராதோஷக இஹஜகதி* இதயாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தைப்பாற்றித் தன்மையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஜஞானம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகார புரஸகரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து (127)

128 'இததலைபிற காயம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அததலையை வச்சுரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்ததுகைக்கு இவளதான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறா 'இவள தாயாய' என்று தொடங்கி.

மு 128 இவள தாயாய இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பதரியாய இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வயா — அதாவது *தவம் மாதா ஸாவலோகாதாம* என்றும் *அகில ஜகந்மாதரம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநனுக்கு இவள மாதாவாய, *தததம் மககனமுது செனரூல தாயமாராவா தீரககிலஸா" என்கிறபடியே அதத ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேசங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே, *விஷ்ணுபதநீ* என்கிறபடியே அவனுக்குப் பதரியாய "பிததா பனிமலா மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் தன் வலக்ஷணயத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமென்கை (128)

129 'எல்லாம் செயதாலும் நினைஞ்சுவதந்தரண ஈசவரன் சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் நீத்துவன் என்று நிறகுமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'திருவடிவைய' என்று தொடங்கி

மூ 129 திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன், தன் சொல்வழி வருமவனைப்
பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே

வயா — அதாவது, தனனைப் பததுமாஸம் தாஜநபாதஸநம் பண்ணின அதத ராஷி
ஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சிதரவதம் பண்ண உதயோகிதது நின்ற சொல்
மிறுங்குண திருவடியையுமுட்பட *க குபயேத* என்றும் *ந கச்சிநநாபராதயதி* என்
றும் இதயாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவன், *மலராள தனததுள்ளான்* என்றும்,
“மாமலாமங்கை” மணநோக்க முண்டான்” என்றும், “அலலிமலாமகன்” போகமயக்குக
ளாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தனபோகயதைப்பிலே குமிழிநீருண்டு, “நினை
னனபின் வழிநின்று சிலை பிடித்தது எம்பிரானேக” என்கிறபடியே மாயாமருகத்தின் பின்னே
போ எனனிலும் வினைவது அறியாதே அதன் பின்னே போமபடி தனசொல்வழி வருமவனைப்
பொறுப்பிக்க வளன்னனுமிடம் கிம்புநாநயாய ஸித்தமிதேயெனகை “செயதகவினு
கிலலை கைமமாறு” எனனுமபடி இரண்டு தலைக்குற தலைதடுமாறாக உபகரித்தது தன் சொல்
வழி போக வேண்டுமபடியான திருவடியோடே மறுதலி(லை)க்குமவன் “தான் முயங்கும்”
எனனுமபடியான போகயதைக்குற தோற்று ‘எததைச் செய்வோம்’ என்று தலைதடுமாறி
“நினைனபின் வழிநின்று” “அதனின் பின்னே படாததான்” எனனுமபடி வினைவதறியாதே
முறுவலுக்குற தோற்றுச் சொல் வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடம் சொல்ல
வேண்டாவிறே என்று இது தனனை இவா திருத்தமபியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே (129)

130 ஆக, மூலதபதத்தில் பாகருதயமசத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; பரதயயாம
சத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் ‘மதுபபாலே’ என்று தொடங்கி

மூ. 130. மதுபபாலே இருவா சோததியும் நிதயமெனகிறது

வயா — அதாவது இம்மதுபபுத்ததான் நிதயபோகேமதுபபாகையாலே, இததால புருஷ
கார பூதையான பிராட்டியும் ஈசவரனுமான இருவருடைய சோததியும் எப்போது முண்டு
என்னுமிடம் சொல்லுகிறதெனகை (130)

131 இந்நிதயபோகத்தை உபபாதிக்கிறார் ‘இவளோடே கூடியே வஸதுவினுடைய
உண்மை’ என்று

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸதுவினுடைய உண்மை

வயா — அதாவது *சரிய பதிர் நிகிலதேயபரதயநீக கலபாணகதாதஸ ஸவேதர்
ஸமஸத வஸது விலக்ஷணநந்த ஜஞாநாதநதைக ஸவருப்* என்று ஸவருபநிருபகமான
ஜஞாநாதநதாதிகளுக்கு முன்னே சரிய பதிதவததைச் சொல்லுமபடி அவன் ஸவருபத்துக்கு
பரதாத நிருபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸதுவினுடைய ஸதபாவம்
இருப்பது எனகை.

ஆக, ஸவருபாநுபநதிதவ பரயுகதமான நிதயபோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிறு (131)

132 இனி, இவளுடைய குணபரயுகதமான நிதயபோகத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஈசவர்
ஸவாதநதாயததையும் என்று தொடங்கி

மூ 132. ஈசவர் ஸவாதநதாயததையும் சேதகனுடைய அபராததையுங்கண்டு
அகலமாட்டான்

வயா — அதாவது, அபராதவகளைப் பததும் பததாகக் கணக்கிட்டு, நிறுத்து அறுத்துத் தீராகும் ஈசுவர ஸ்வாதந்தாதயதையும் + யதபரஹம் கஃபநியுதா நுபவேபயநாச யம்* இதயாதிப்படியே காலததவமுள்ளதனையும் அநுபவியா நினரூலும் சிறிது வரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணி வைத்த இச சேதநனுடைய அகருதயகரணாதயபராத தையுங் கண்டு, “எனனாகப்புகுகிறதோ” எனனும் பயததாலே ஈசுவரனை விட்டு ஒரு கூடின காலமும் அகலமாட்டானென்கை (132)

133. இததால சேதநனுக்குப்பலிகுமத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘சேதநனுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மு 133 சேதநனுக்கு இவைவிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா

வயா — அதாவது, இப்படி இவள இருந்து நோக்குகையாலே சேதநனுக்கு ஈசுவர ஸ்வாதந்தாதயமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து ‘என்னுய்வினியப் புகுகிறதோ’ என்று அஞ்சவேண்டா என்கை (133)

134. இனி, இம்மதுப்பின் தாதபாயாமசத்தை அருளிச் செய்கிறா ‘இததால’ என்று தொடங்கி

மு. 134 இததால ஆசாயிகைக்கு ருசியே வேண்டுவது.
காலம் பாகக்கவேண்டா என்கிறது

வயா — அதாவது, இப்படி புருஷகார உபாய வஸதுகளினுடைய நிதயயோகத்தை பரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால, இவ்விஷயத்தை ஆசாயிப்பார்க்கு, ஆசாயிகையில் ருசியே வேண்டுவது, ‘இரண்டுதனையும் கூடியிருக்கும் தசையிலே ஆசாயிகை வேணுமே’ என்று ஆசாயணத்துக்குக் காலம் பாததிருக்க வேண்டாவென்கிறதென்கை (134)

135 இனி, இவள புருஷகாரதவத்தின் அவசயாபேஷிதவத்தை அறிவிக்கக்கூகாக இவள ஸநநிதிக்கும் அஸநநிதிக்கு முண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறா, ‘இவள ஸநநிதி யாலே’ என்று தொடங்கி

மு 135 இவள ஸநநிதியாலே காகம தலை பெற்றது, அது இல்லாமையாலே
ராவணன் முடிந்தான்

வயா — *தேவயா கருணய ரூபயா* என்கிறபடியே கருபதான ஒரு வடிவு கொண்டாற போலே இருப்பாளாய, ஸ்வாதந்தான ஈசுவரனுக்கும் ஸ்வாதந்தாதயதைய முக்கி கருபையைக் கிளப்பும்வளான இவள ஸநநிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து பரஹமாஸதரத்துக்கு இலக்காயத் தலைவறுப்புண்ணத் தேடின காகம *கருபயா பாய பாலயத்* என்கிறபடியே கருபாவிஷயமாயத் தலைபெற்றுப் போயிற்று, அப்படி யிருக்கிற இவள ஸநநிதி, இல்லாமையாலே போககற்றுச் செயலமாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கச் செய தேயும். காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக் கேட்டுக்க, ராமசரத்துக்கு இலக்காய ராவணன் முடிந்து போனான் என்கை. ஆகையால் ஆசாயிப்பார்க்கு இவள ஸநநிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமதபதாததத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று. (135)

136. அநநதரம், நாராயணப் பதாததத்தை அருளிச்செய்கிறா ‘புருஷகார பலததாலே’ என்று தொடங்கி.

மூ 136 புருஷாகார பலததாலே ஸ்வாதநதாயம் தலைசாயந்தால தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்

வயா — அதாவது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வசீகரித்துக் காரயங் கொள்ளவல்ல புருஷாகார பலததாலே ஆசரயனோநமுகனான சேதநன அதாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “அங்கீகரிப்பேன்” என்று இருக்கும் ஈசுவர ஸ்வாதநதாயம் தலை மடிந்ததால் அதன் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாத செறுப்புத் தீர்த்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை ... (136)

137 ‘அவைதாம் எவை’ என்ன அருளிச்செய்கிறா ‘அவை யாவன’ என்று தொடங்கி.

மூ 137 அவையாவன - வாதஸலயமும், ஸ்வாமிதவமும், ஸௌசீலயமும், ஸௌலபயமும், ஜஞாநமும், சகதிபும்

வயா — இவற்றில், வாதஸலயமாவது-வாதஸத்தின் பக்கம் தேறு இருக்கும் இருப்பு, அதாவது அதனுடைய தோஷத்தைப் போகயமாகக் கொள்ளுகையும் ஸீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகையுமீறே, அப்படியே, ஈசுவரனும் தோஷத்தைப் போகயமாகக் கொண்டு, “பாலேபோற சீ” என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, “கதஞ்சந-நதயஜேயம்” என்றும், “அபயம் ஸாவபூதேபய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலா நிமித்தமாகவும் பரதிகூலா நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமிதவமாவது-இவன் விமுகனான தசையிலும் விடாதேறினாறு, ஸததையை நோக்கிக் கொண்டு போருக்கைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்த விசேஷம், அதாகிறது-உடைவனாயிருக்கு மிருப்பு, அதவேஷம் தொடங்கிக் கைங்காய பாயந்தமரக் உண்டான ஸவபாவ விசேஷங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷமடியாக ஸௌசீலயமாவது- உபயவிபூதியோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோடடைச சோத்தியாலும் திரங்குசமாயிருக்கிற ஈசுவரனுடைய மேனமையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து “அவனெவலிடத்தான் யாரா” என்று பிறகாவியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேலவிழுந்து புரையறக் கலக்கையும் அது தன் பேறாக இருக்கையும், எதிராத தலையில் அபேகையினறியிலே இருக்கக் கலக்கையும், ஸௌலபயமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக் கையிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆசரயிக்கலாம் படி எளியனாயிருக்கை. ஜஞாநமாவது—இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அறிஷ்டங்களையும் கொடுக்க வேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸவவயதிரிகத் ஸமஸத பதாராதங்களையும் ஒரு காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. சகதியாவது-ஹேயரான நிதய ஸமஸாரிகளை உபாதேயதமரான நிதயஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அபிதகூடநா ஸாமாதயம். இவற்றில் வாதஸலயாதிகள் நாலும் ஆசரயண ஸௌகரியாபாடசம் ஜஞாநாதிகள் இரண்டும் ஆசரித காரயாபாதகம், “நிகரிலபுகழாய” என்று தொடங்கி வாதஸலயாதிகள் நாலையுமீறே, ஆசரயணத்தாக்கு உடலாக ஆழ்வார அருளிச்செய்தது. ஜஞாநசகதிகள் இரண்டுஞ் சொன்ன இது, பராபதி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம், காரயகரதவத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே. ... (137)

138 ‘இககுணங்களுக்கு இவலிடத்தில் விநியோகங்கள் எவை’ என்ன அருளிச் செய்கிறா ‘குற்றங்கண்டு’ என்று தொடங்கி

மூ 138 குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாதஸலயம், காரயஞ் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமிதவம்; ஸ்வாமிதவங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீலயம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலபயம், விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜஞாநசகதிகள்

வயா — அதாவது-ஆசரயனோதமுகனான இசசேதனன, தனதோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தைப் போகயமாகக் கொள்ளும்வாதஸையம் 'நங்காராயம் செய்யமோ, செய்யானோ' என்று சங்கியாதே காரயன செய்யுமென்று விசவஸிகைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸவாமிதவம். உபயவிபூதிகும கடவனா யிருக்கும் பெருமைக்கு பரகாசகமான ஸவாமிதவத்தைக் கண்டு ஸவநிகாஷா நுஸந்தாததாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவாகளோடே புரையறக் கலக்கும் ஸவபாவமான ஸௌசீலயம் ஆத்மதரியனென்று பிறகாலியாமல கண்ணாலே கண்டு ஆசரயிகைக்கு உறுப்பு தனவடிவைச் சாஷாவிஷயமாகக் கையாற்ற ஸௌலபயம், *ஸாவபாபேபயோ மோஷயிஷயாமி* என்கிற படியே பராபதிவிரோதியைப்போக்கி பராபயனான தனனை உபகரிகைக்கு உறுப்பு, பராபதாவான இவன கீழ் நின்ற நிலையும் மேல போககடியும் அறிகைக்கும் அறிததபடியே செய்து தலைககட்டுகைக்கும் ஏகாததவகளான ஜனாநசகதிகளென்கை (138)

139 ஸௌகாயாபாதகங்களான குண சதுஷ்கததிலும் ஸௌலபயம் பரதாநமாகையாலே, அநத ஸௌலபய காலுடையை அருளிச்செய்கிறா 'இவகுச்சொன்ன' என்று தொடங்கி

மூ 139 இங்குச்சொன்ன ஸௌலபயத்துக்கு எல்லையில்லா அாசாவதாரம்

வயா — அதாவது, இப்பதத்தில் ஆசரயன உபயோகியாகச் சொன்ன ஸௌலபயத்துக்கு ஸீமாபூமி "தமருகந்த தெவவுருவம் அவவுருவந்தானே" என்கிறபடியே ஆசரிதா உகந்தது ஓனதத நிருமேனியாகக் கொண்டு ஸதா ஸதறிதி பண்ணியிருக்கும் அாசாவதார மென்கை. .. (139)

140 இதுதனனை உபபாதிக்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

வயா:— அதாவது, இவவாசாவதாரந்தான தேசவிபரகருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், காலவிபரகருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி போன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸநதமாய அநவரதஸநறிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே அநவரதம் கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்குமென்கை .. (140)

141 'இககுணங்களெல்லாம் அாசாவதாரத்திலே காணலாமோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறா 'இவைபெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமான பக்கலிலே காணலாம்' என்று.

மூ 141 இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமான பக்கலிலே காணலாம்

வயா — அதாவது, ஸௌகாயாபாதகமாகவும் காரயாபாதகமாகவும் சொன்ன இக குணங்கள் எல்லாம் இவை காண்கையிலே அபேகையுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமான பக்கலிலே காணலாமென்கை .. (141)

142 பெருமான பக்கலிலே இககுணங்களுக்கு பரகாசகங்கள் யுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிறகிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறா 'திருக்கையிலே' என்று தொடங்கி.

மூ 142 திருக்கையிலே பிடித்த தீவயாயுதங்களும் வைத்து அஞ்சல என்ற கையும், கவித்த முடியும். முகமும் முறுவலும், ஆஸநபதமத்திலே அமுத்தின் திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்

வயா — அதாவது, காரயகரதவ உபயோகியான ஜனாந சகதிகளுக்கு பரகாசகமாம படி திருககைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற சங்கசகராதி திவ்யாபுதங்களும், வாதஸலய பரகாசகமாமபடி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமிதவ பரகாசகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீலய பரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்களுங்கண்டு பறறலாமபடியான ஸௌலபயபரகாசகமான ஆஸநபதமத்திலே அமுத்தின் திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநதயகதிகளான நமக்கு ரக்ஷகமென்கை (142)

143 உபாய உபேய நிஷ்டாகு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்ன படியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறா 'ரக்ஷகதவ போகயதவங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று

மு. 143 ரக்ஷகதவ போகயதவங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வயா — அதாவது, ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாபுதங்களோடும் ரக்ஷண ததுக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகதவம் தோற்றுகையாலும் "அணியாராழியுரு சங்கமுமேந்தும்" "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலாநததுவோ" என்கிற படியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தருசல என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத மத்திலே அமுத்தின் திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எலலைநிலமாயிருக்கையாலே போக யதவம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே பரகாசிக்ரம் என்கை. ஆக, நாராயண பதாநதத்தை அருளிச் செய்தாராயிறறு ... (143)

144 இனி, 'சரணௌ' என்கிற பதத்துக்கு அநதம் அருளிச் செய்கிறா 'சரணௌ— திருவடிகளை' என்று

மு. 144. சரணௌ—திருவடிகளை.

145 இந்த தவிவசனத்தாற் சொல்லுகிற அநதத்தை அருளிச் செய்கிறா 'இததால்' என்று தொடங்கி.

மு. 145. இததால் சோத்தியழகையும் உபாயபூதத்தியையும் சொல்லுகிறது.

வயா — அதாவது, 'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத தால், "இணைத்தாமரையடி" என்கிற படியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சோத்தியழகையும், தவிவசநம் இரண்டுக்கு மேலம் மறஞ்ஞறு புரூ ஸஹிபா மையாலே ஸஹாயாநதர் நிரபேக்ஷமான உபாயபூதத்தியையுஞ் சொல்லுகிறதென்கை. (145)

146 இனி, உபாயதவ ஏகாநதமான இதன் குணதிகயத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'பிராடடியும்' என்று தொடங்கி

மு. 146 பிராடடியும் அவனும் வீடிலும் திருவடிகள் வீடாது; திணைமலையிருக்கும்.

வயா — அதாவது ஸ்ரீமதபதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராடடியும் அவளதானே சிதகுரைக்கிலும் "என்னடியா அதுசெய்யா" என்னும்படி நாராயணபதத் திற சொன்ன குணவிசிஷ்டஞ்ஞ அவனும் கை வீடிலும் திருவடிகள் தன் வைலக்ஷணயத் தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, "வண்புகழநாரணன் திணைமலை" என்கிற படியே பறறிஞரை நழுவவிடாதே திணைமையை யுடைத்தாபிருக்கும் என்கை (146)

147. இறதக குணதிகபதைப பறறவுமனறிககே, இவன தன ஸவருபா நுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகை யெனனுமத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறா 'சேஷிபககல' என்று தொடங்கி

மூ. 147 சேஷிபககல சேஷபூதன இழியும துறை, பரஜை முலையிலே
வாயவைக்குமாபோலே

வயா — அதாவது-சேஷிபககல ஆசரணிக இழியும சேஷபூதன தன ஸவருபாநுகுணமாக இழியுநதுறை திருவடிகள், ஸதநநதயபரஜை தாயினுடைய அவயவமேலலாவ கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாயவைக்குமாபோலே யென்கை (147)

'திருவடிகளைச் சொன்ன இது திருமேனிகு உபலக்ஷணம்'; என்கிறா மேல 'இத தால்' என்று தொடங்கி

மூ. 148 இததால், பிராட்டிககு இருபபிடமாயக குணபாகாசகமுமாய சிசுபாலனையும
அகபடததிருத்திச சோததுக்கொள்ளுந திருமேனிசய நினைக்கிறது

வயா — அதாவது 'சரணென' என்று விகரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இததால் "திருவிருநத மாவன" எனனுமபடி ஸ்ரீமதபதத்திற சொன்ன புருஷகார பூதத யான பிராட்டிககு இருபபிடமாய, நாராயணபதத்திற சொன்ன குணங்களுக்கு பரகாசகமாய, "பலபல நாழஞ்சொலனிப பழித்த சிசுபாலன" என்கிறபடியே பரதவேஷ பரனாய நிறதோக திகளைப் பண்ணிககிரிந்த சிசுபாலனையும உட்பட "அலவலைமை தவிராத அழகன" என்கிற படியே தன்னமுடாவே தவேஷாதிகள் போமபடி திருத்தி "திருவடி தாடபாலடைந்த" என்கிறபடியே சோததுக்கொள்ளும் ஸவபாவததையுடைத்தான திவ்யமங்கள் விகரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை (148)

149 அநநதரம, சரணபதாததத்தை அருளிச்செய்கிறா 'சரணம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 149. சரணம்-இஷ்டபராபதிககும் அநிஷ்ட நிவாரணததுககும் தபபாத உபாயமாக

வயா — அதாவது, *உபாயே கருஹ ஈகிதரோச சபதசரணமிதயயம வாதததே சரமபரதஞ்சைஷ உபாயாததைக வாசக* என்கிறபடியே சரணசபதம் ஈகிதாவுககும் க்ருஹததுககும் உபாயததுககும் வாசகமேயாகிலும், இவவிடத்தில் உபாயததுககே வாசக மாகையாலும், உபாய கருதயம் இஷ்டாநிஷ்டபராபதி பரிஹாச கரணமாகையாலும், இஷ்டப ராபதிககும் அநிஷ்ட நிவாரணததுககும் தபபாத உபாயமாக என்று இப்பதததுககு அாததம் அருளிச்செய்கிறா. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் காம இன்னதெனனுமத்தைப் பரததபடியிலே விஸதரேண அருளிச்செய்தா ஸ்ரீயபதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது - அவிதயையும், அவிதயா காரயமான ராகதவேஷங்களும், புணய பாபருபமான காமங்களும், தேவாதி சதுர் வித சீரங்களும், ஆதயாதமிகாதி து ககபரமபகைகளும், இஷ்டமாகிறது அாசசிராதி மாகக கமதமும், பரமபத பராபதியும், பரமாதமதாசதமும், குணநுபலகைங்காயங்களும்" என்று ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்தா, ஆகையால், இவவிடத்திலும் அவை வகதவயங்கள் (149)

150 கீழ் நிராததேசித்த வஸதுவை உபாயமாகச் சொன்னதின் தாதபாயத்தை அருளிச் செய்கிறா (இததால், பராபயநதானே பராபகம் என்கிறது) என்று

மூ. 150 இததால், பராபயந தானே பராபகம எனகிறது

வ்யா — அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இததால் பராபய வஸ்துதானே பராபகம எனனுமிடஞ் சொல்லுகிறது எனகை (150)

151 'கீழ் பராபயபரஸங்கம உண்டோ' எனன அருளிச் செய்கிறா 'கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் பராபயமிதே' என்று.

மூ. 151 கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் பராபயமிதே.

வ்யா — அதாவது, ஸமஸதபதமான பூவபதத்திற சொன்ன லக்ஷமீவிசிஷ்டதவமும், கலயாணகுணயோகமும், திவ்யமங்கன விகுதேஹரபேததவமும் ஆகிற மூன்றும், *சரிபா ஸாரததம் ஆஸதே* *ஸாவாந காமாத அசநுதே* *ஸதா பசயநதி* என்று இவனுக்கு அநுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே பராபயமிதே பெனகை (151)

152 'ஆனால், இதை உபாயமாகுகுகிறதுதானே' எனன, அருளிச் செய்கிறா 'இவன செயலறுதியாலே உபாயமாகுகுகிறுனித்தனை' என்று

மூ 152. இவன செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறுனித்தனை

வ்யா — அதாவது, அகிருசநனாய அநநயகதியாயிருக்கிற இவன தன செயல மாட்சி யாலே, போகயமான பாலை மருததாகக்குவாரைப்போலே, பராபயமானது தனனையே பராபக மாகுகுகிறுனித்தனைபெனகை (152)

153 இதுதன்னாலே இவவுபாயததுக்கு ஓரதிசயம் சொல்லுகிறது எனகிறா 'சரணௌ சரணம எனகையாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 153. "சரணௌ சரணம" எனகையாலே, உபாயாநதர வயாவருததமான உபாயம் எனகிறது

வ்யா — அதாவது, 'சரணௌசரணம' என்று பராபய வஸ்து தனனையே பராபகமா கச் சொல்லுகையாலே, பராபயமவேறும் தான வேறுமாயிருக்கும் உபாயாதரங்களிற காட் டில வயாவருததமான உபாயம் இது எனனுமிடம் சொல்லுகிறது எனகை (153)

154 அநததரம், கரியாபதததுக்கு அாததம் அருளிச் செய்கிறா 'பரபதயே-பற்று கிறேன' என்று

மூ. 154. பரபதயே-பற்றுகிறேன

வ்யா — இப்பதம் 'பத-கதௌ' எனகிற தாது ஸித்ததமாகையாலே கதிவாசியாகையா லும், உத்தமனாகையாலும் 'பற்றுகிறேன' என்று இதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா (154)

155 'இதுதான மாதஸவாசிக காயிக ரூபயான நரிவித கதியையும் காட்டவற்றுகை யாலே, அதில எநத கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது' எனன அருளிச் செய்கிறா 'வாசிகமாகவும்' என்று தொடங்கி

மூ 155 வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும்பற்றினாலும் பேற்றுகு அழிவிலலை (இழவிலலை); 'ஜஞாநாந மோக்ஷம்' ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா — அதாவது * பவ சரணம் * இதயாதிப படியே சுகழிக்க வேணும் என்று ப்ராத்திகையாகிற கேவலவாசிகமாகவும் * அஞ்ஜனி பரமா முதரா சுழிபரம தேவபரஸாதிநீ * என்கிறபடியே பகவத பரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜனியை பரயோகித்தல, நிஷாத காகாதி கண்பபோலே சுகழவஸது இருந்த இடத்தே வருதல செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலஸித்திககு அழிவிலலை * ஜஞாநாந்மோக்ஷ * என்கிறபடியே, ஜஞாநத தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல (ஆகக் கடவது) என்கை, அதாவது ஒரு புத்திவிசேஷம் இந்த புத்தி விசேஷந்தனைப்ப பரந்தபடியிலே விஸதரேண அருளிச் செயதார சரிய பதிப்படியிலும், “இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது அநநயாரஹசேஷதவ ஜஞாநகாயமாய, இதரோபாயவயாவருத்தமாய, பகவதரக்ஷதவரநுமதிருபமாய, ஸகருத நுஷடடேயமாய, வயபிசாரவிளம்ப விதுரமாய, ஸாவாதிசாரமாய, நியமததயமாய, அநதிமஸ மருதி நிரபேக்ஷமாய, ஸுசகமாய, பாசஞாகாபமாய, தருடாதயவஸாய ரூபமாய இருப்ப தொரு ஜஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச் செயதார ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம் (155)

156 இப்படி மாநஸமா தரமே அமைபுமோ? “சிறுதையாலும்” இதயாதிபபடியே “தரிவித கரணத்தாலும் ஸவீகரிகவேண்டாவோ?” என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயம் அவனாகையாலும்’ என்று தொடங்கி.

மு 156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிபந்தனம் இல்லை.

வ்யா — அதாவது, பலஸித்திககு உபாயம், பற்றுப்படுகிற ஈசவரனாகையாலும் கரணத் தயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதபரத்தியில உபாயம்போல தோற்றிக கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாக்ஷாத உபாயம் அல்லாமையாலும் பலஸித்திககு அதயவஸா யாதமகமான ஸவீகாரம் ஒன்றுமேயமையும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிபந்தனம் இல்லை என்கை அதவா, இப்படி ஓரானறிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென, தரிவிதகரணத் தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவெனன. ‘உபாயம்’ இதயாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் ராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஓரொன்றே அமையும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிபந்தனம் இல்லை என்கை நிபந்தனம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸவீகாரம் தரிவிதகரணத் தாலும் உண்டானாலும் குறையிலையென்னுமிடம் தோற்றுக்கிறது. “இப்பரபதம் கரணத் தயத்தாலும் உண்டாகவுமாம், ஏககரணத்தரிலே உண்டாகவுமாம், பலஸித்திககுக் குறையிலலை அதிகாரிபூததிககுக் கரணதரயமும் வேணும் பலஸித்திககு ஏககரணமே அமையும் உபாயபூததிககு சரிய பதித்தவமும், வாதஸலயாதி குணயோகமும், திவ்யமங்கன விசா ஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகார(ரி)பூததிககுக் கரணதரயமும் அபேக்ஷித மாயிருக்கும்” என்றிறே பரந்தபடியில இவாதம் அருளிச் செய்தது ... (156)

157 * ஸகருதேவஹிசாஸதாராதத கருதோயம் தாரயேநநரம் * * ஸகருதேவ பரபற நாய * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே பரபததி ஸகருதகரணீயையா யிருக்க, வாததமாந மாக்ச சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘வாதமாத நிததேசம்’ என்று தொடங்கி.

மு. 157. வர்த்தமான நிததேசம் - ஸதவம் தலையெடுத்தது அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கக்கூக

வ்யா — அதாவது, * லோகவிகாராத சரணௌ சரணம் தேவஜ்ஜமவிபோ * “நினைப்பினை அடைந்ததென” “அடிக்கீழ்மாதது புகுந்ததென” என்கிறபடியே சொல்லாதே

‘பரபதயே’ என்று வாததமாநமாகச் சொல்லுகிறது பரகருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்த மஸஸுதகளாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அநவயிதது, பின்னை ஸதவம் தலையெடுத்தது அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே * பராயச்சித்திரியம் ஸாதர யதபுநசசரணம் வரஜேத * என்கிறபடியே பரபததியொழிய அதுகருப பரிஹாரம் இல்லாமை யாலும், அதுதான் ஸகருத கருதமானபின்பு புந கரணம் ஆகாமையாலும், பூவபரபதநததை அநுஸந்திக்கக்கூடக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறதென்கை (157)

158 இன்னமும் இவ்வாததமாநத்துக்குச் சில பரயோஜநங்களை அருளிச் செய்கிறா உபாயாததரங்களில்’ என்று தொடங்கி.

மூ 158 உபாயாநதரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபதத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

வ்யா:— அதாவது, பூவவாஸனையாலே அவசமாக உபாயாததரங்களிலே மதஸஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாதததாலொழியப் போதுபோகக் அரிதாகையாலே காலக்ஷேபதத்துக்காகவும், இதின்னுடைய ரஸயதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாததம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாயிருக்குமென்கை (158)

159 ‘இங்ஙனனறிககே, பலளித்திருப்பல்காலும் அநுஸந்திக்கவேணு மெனறுலோ?’ எனன், அருளிச் செய்கிறா ‘பேற்றுகரு’ என்று தொடங்கி

மூ. 159 பேற்றுகருப பல்காலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

வ்யா — அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன பரயோஜநங்களுக்காகவனறிககே பேற்றுகரு உறுப பாகப பல்காலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று பரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாததர ஸமஸாக காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சண்டகயிறுகண்ட பரஹமாஸதரம்போலே தனனைக்கொண்டு நமுவுமென்கை ஆக பூவ வாகயதத்துக்கு அாததம் அருளிச்செய்தாராயிற்று (159)

160 இனி, உததரவாகயதத்துக்கு அாததம் அருளிச்செய்வதாக உபகரமிக்கிறா ‘உததர வாகயததாலே பராபயஞ் சொல்லுகிறது’ என்று

மூ 160 உததர வாகயததாலே பராபயம் சொல்லுகிறது.

வ்யா — பராபயமாவது, சரிய பதியாய ஸாவஸவாமியாய இருக்கிற ஸாவேசவரன திருவடிகளிற பண்ணும் கைவகாயம் (160)

161 பராபகவரணாதததம் பராபயம் சொல்லுகிற இதுகரு அபிபராயம் அருளிச்செய்கிறா ‘பராபயாததரத்துக்கு அனதென்கை’ என்று

மூ. 161. பராப்யாநதரத்துக்கு அன்றென்கை

வ்யா:— பூவவாகயத்தில் பரதிபாதிதமான ஸாததம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின் பராபகவரணம் பராபயாததரத்துக்கு அன்று எனனுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது பராபயம் சொல்லுகிற இதுகரு பரயோஜனம் எனறபடி (161)

162 ‘பராப்யாததரங்களை விட்டு இந்த பராபயத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்?’ என்கிறசங்கையிலே அருளிச் செய்கிறா ‘உபாயாததரங்களை விட்டு’ என்று தொடங்கி.

மூ 162 உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே, உபேயாந்தரமான ஐசுவாய கைவலயங்களைவிட்டு எல்லையான பராபயத்தை அாததிககிறது.

வயா.— அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநநயசாணதவருபமான ஸவருபத்துக்கு அநுகுணமாகக் காமஜஞாநபகதிகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான வித்தேதாபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே உபேயபராததனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநநயபோகதவருபமான ஸவருபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐசுவாய கைவலயங்களை விட்டுச் சரமமான பராபயத்தை அாததிககிறது என்கை (162)

163 நினைவறியும் ஈசவரணபக்கல பராததனை மிகையெனநிருப்பாரா பண்ணும் பரசுனத்தை அநுவதிககிறா ' இவன அாததிககவேணுமோ? ஸாவஜஞன இவன நினைவறியானோ? எனனில் ' என்று

மூ 163 இவன அாததிககவேணுமோ? ஸாவஜஞன இவன நினைவறியானோ எனனில்

164 அதுக்கு உததரம் அருளிச்செய்கிறா ' இவன பாகரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுககும் ' என்று

மூ 164. இவன பாகரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்.

வயா — அதாவது ருக்ணதையாலே சோறறில் ஆசையறறுக கிடந்த பரஜை ரோகந தீரந்து பசிவினைந்து 'சோறு' என்று அபேசுகிறும் பாகரங்கேட்டால் பெற்றதாய உகக்கு மாபோலே, அநாதிகாலம் பராபயாததரபராவணயமாகிற நோய்கொண்டு இந்த பராபயததில் தசையறறுக கிடந்தவன இதிலே ருசி பிறந்து தன பக்கலிலே வந்து இததை அபேசுகிற பாகரங்கேட்டவாறே, சேஷியான அவன திருவுள்ளம் உகக்கும்! அதுக்காக அாததிககிற வித்தனையென்கை (164)

165. இனி, இவவாகயத்துக்கு பரதிபதம் அாததம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பரதம்பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'ஸ்ரீமதே' என்று

மூ. 165. ஸ்ரீமதே - பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வயா — அதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று இவரும் ஸ்ரீபதத்துக்குப் பூவாகயத்திற சொன்ன வயுதபத திதவயமும் அதில் அாததமும் மதுபாததமான நிதய யோகமும் அநுஸந்தேயம். (165)

166 இரண்டிடத்திலும் நிதயயோகம் ஒத்திருக்கச் செயதே அவவவதசாநுகுணமாக இவளிருக்கும்புறப்பை அருளிச் செய்கிறா 'அவன உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 166. அவன உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன பராபயனுமிடத்தில் தான் பராபயையுமாய்க் கைங்காயவாததிகையுமாயிருக்கும்.

வயா.— அதாவது, அவன சேதநாகு அறிஷ்டநிவருத்தி இஷ்டபராபதிகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹயாததர ஸம்ஸாகததை ஸஹிபாமையாலே தான் உபாய பாவததில் அநவயமினறிககே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பாரத்து அவன சீறுமளவில், அததை ஸஹிதது அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன சேதநாகுக் கைங்காய பரதிஸம்பந்திதயா பராபயனுமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்காயபரதிஸம்பந்திதி

யாய்கொண்டுதான் பரபயையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கரியத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பததாகப் படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கரிய வாததகையுமாயிருக்க மெனக்கை இது தன்னைப் பரநதபடியிலே "பூவவாகயத்தில் ஸ்ரீமச்சபதம் சேதநருடைய அபராதததையும், ஈசவரனுடைய ஸ்வாதததாயததையுங் கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய கரோதததுக்கு விஷயபூதராய நசிததுப்போகாதே, அவனைக்கிடமி உஜ்ஜீவிததுப் போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஈசவரனோடே சோகக்கக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது, இவகுததை ஸ்ரீமச்சபதம் கைங்கரிய பரதிஸம்பநதிதவததைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கரியத்தை ஈசவரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பததாகப் படுத்துக்கக்காகவும், அநுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸததாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே நிபநதர ஸமசலேஷததுக்காகவும், அவனை ஷண்ணாலமும் பிரியாதே ஸாவகாலமும் ஸமசலிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது" என்று விஸதரேண அருளிச்செய்தார். (166)

167 திருமநதரத்தில் உததரபதததுக்கு இவவுததரவாகயம் விவரணமாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

மூ 167. இதிலே திருமநதரத்தில் சொன்ன பரபயத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வயா — அதாவது, கைங்கரியபரதிஸம்பநதி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தை சாபதமாக பரதிபாதிக்கிற இந்த வாகயத்திலே, திருமநதரத்தில் 'நாராயணாய' என்று கைங்கரிய பரதிஸம்பநதி ஒருமிதுநமென்னுமிடம் ஆததம் ஆகையாலே அவிசதமாகச்சொன்ன பரபயத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறதெனக்கை அங்கு, 'நாராயணனாககே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்' என்கிற இவவளவொழிய, 'அடிமை கொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிராமனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுக்கையாலுமிதே, அநதபததததுக்கு இவவாகயம் விவரணமாயிற்று.

168. இம்மிதுநததுக்கே அடிமை செய்பவேணும் என்கிற நிரபததநதானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இனையபெருமானைப்போலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 168. இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சோத்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

வயா. — அதாவது, 'பவாமஸது ஸஹவைதேஹயா கிரிஸா நுஷ்டரமஸயதே-அஹம் ஸாவம் கரிஷ்யாமி ஜாகரதஸ ஸவபதச்ச தே' என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சோத்தியிலே அடிமைசெய்த இனையபெருமானைப்போலே, இருவருமான சோத்தியிலே அடிமைசெய்கை இவவாதமாவுக்கு ஸவருப்பரபதம் எனக்கை. மிதுந சேஷதவம் ஸவருப்பமானும் மிதுந கைங்கரியமிதே ஸவருப்பரபதம் (168)

169 இன்னமும் அச்சோத்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவிலுள்ள வாகியை அருளிச்செய்கிறார் 'அடிமை' என்று தொடங்கி.

மூ. 169 அடிமைதான் எததிப்பதும் எளிப்பதும் அச்சோத்தியிலே.

வயா. — அதாவது, ஸவதததரனான ஈசவரன் உபேக்ஷியாமல கைங்கரியங்கொண்டருளும் படி பண்ணுமவன் இவளக்கையாலே 'ஸ்தாஸ்தாஸ' * ஸ்தா ஸமக்ஷம் காகுதஸ தமிதமஸநம் அபரவீத * என்று இவன் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸவருப்பநுருப்பமான அடிமைசெய் அபேக்ஷிததுப்பெற்ற இனையபெருமானைப்போலே இவன் பராததிக்கிற அடிமைதான் எததிப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சோத்தியிலே கசருஷ்பண்ணும் புதரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் எளிப்பதும் பிராட்டியுமவனுமான சோத்தியிலே எனக்கை. (169)

170 இனி, இரண்டாம் பதத்தை உபாதாம பண்ணுகிறா 'நாராயணாய' என்று அதுக்கு அாதம அருளிச்செய்கிறா, 'ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்று

மூ. 170 நாராயணாய - ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுக்கு

வயா — நாராயணதவம், உபயலிபூதி நாததவமாகையாலே, ஸாவசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்கிறா கைங்காய பரதிஸம்பந்தியாவான சேஷியிறே (170)

171 கைங்காயந்தான அநுபவஜுறித பரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த பரீதிதான அநுபாவ விஷயத்தையாகையாலும், அநுபாவ விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறா 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று

மூ. 171. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வயா — அதாவது, கைங்காயபரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்காயத்துக்குப் பூரவபாவியா யிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விகரஹத்தையும், கையாண குணங்களையும் சொல்லும் என்கை

ஸதாபசயந்தி என்றும், *ஸேஸநுதே ஸாவாத காமாத* என்றும் இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்கள விகரஹமும் கலயாண குணங்களும், *ரஸம் ஹயேவாயம லபதவாநந்த பவதி* என்கிற ஸவருபத்தோபாதி கைங்காய வாததங்களுமாய போகயங்களுமாயிறே இருப்பது, 'குணங்கள்' என்று ஸாமாத்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநசகதயாதி குணங்களோடு வாதஸலயாதி குணங்களோடு சௌயாதி குணங்களோடு வாசியற எல்லாக குணங்களும் அநுபாவயங்களாயிருக்கையாலே பூரவாகயத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுகததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங்களும் இப்பதத்தில் பராபயதயா அநுஸந்தேயங்கள், ஆசரயமான ஸவருபத்துக்கு ஆகாரதவமுண்டாயிருக்கிறுப் போலே, ஆசரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரதவமும் உண்டாயிறேயிருப்பது இவையெல்லாம் பரததபடியிலே அருளிச் செய்தாரா .. (171)

172. இனி, இப்பதத்துக்குத் தாதபாயம் இன்னதிலே என்கிறா 'சேஷிதவத்திலே தோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷிதவத்திலே நோக்கு.

வயா :— அதாவது, அநுபாவயதவம் அவிசிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் பரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும், சதாததவம்சத்தில் சொல்லுகிற வருத்தவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங் கமாயிருப்பது சேஷிதவமாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கென்கை (172)

173 இதைச்சேஷிதவ கதந்தத்துக்கு பாயோஜன மருளிச்செய்கிறா 'பராபதவிஷயத்தில் கைங்காயமிதே ரஸிப்பது' என்று

மூ. 173. பராபதவிஷயத்தில் கைங்காயமிதே ரஸிப்பது.

வயா :— அதாவது, *ஸாவம் பரவசம் துக்கம்* என்றும், *ஸேவா சவவருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷிததமான அபராபத விஷயத்தில் கைங்காயம்போலனறிககே, *சசாயா வா ஸதவம்நுச்சசேத* என்றும், *ஸா கிமா ததம த ஸேவயதே* என்றும் சொல்லு

கிறபடியே விஹிதமான பராதவிஷயத்தில் பண்ணுங் கைங்கரியத்தே இவனுக்கு ரஸீபபது என்கை (173)

174 இனி, இப்பதத்தில் விபகதயம்சததுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'இந்த சதுர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மு 174. இந்த சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, சேஷதவ ஜ்ஞாதகாரயமான உபாய பரிகஹத்துக்கு அறந்தரம் ப்ராதமாயுள்ளதாகையாலே, தாதாததய பரதிபாதகமனறிககே, இந்த சதுர்த்தி, பரிகர ஹிதத உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கரியத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்கை. கைங்கரியத் தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது, கைங்கரிய ப்ராததநீயை பரதிபாதிககை கைங்கரியமாவது, பகவந முகவிகாஸ ஹேதுவான வருத்தி விசேஷம் இக்கைங்கரியந்தான * ஏதத ஸாம காயநநாஸதே * என்றும் * நம இதயேவ வாநிந * என்றும், * யேந யேந தாதா கசசதி தேநதேந ஸஹ கசசதி * என்றும் இதயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிக ரூபமா யிருக்கும் (174)

175. 'இக்கைங்கரியம் ப்ராததநீயமாகில் காதாசிதக மாகாதோ?' எனன, அருளிச் செய்கிறார் 'கைங்கரியந்தான நிதயம்' என்று

மு. 175. கைங்கரியந்தான் நிதயம்.

வ்யா.— அதாவது, சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபமாகையாலும், * அகிருசித்கர ஸ்ய சேஷதவாநுபபததி * என்கிறபடியே கிருசிதகார அபாவத்தில் அதுதான அநுபபநநமா கையாலும் கைங்கரியம் ஆதமாவுக்கு நிதயமென்கை ஆகையாலே, * நிதயகிங்கர ப்ரஹாஷ யிஷ்யாமி * என்றும், * நிதயகிங்கரோ பவாநி * என்றும் ஆசாரங்கள் அருளிச்செய்தது (175)

176 'நிதயமாக யிருக்குமாகில் ப்ராதததிகவேணுமோ?' எனன அருளிச் செய்கிறார் 'நிதயமாக ப்ராததித்தே பெறவேணும்' என்று

மு. 176. நிதயமாக ப்ராததித்தே பெறவேணும்

வ்யா — அதாவது, விஷயம் உததுவகமாயிருக்கையாலும், ஆசார பூதனான சேதநன் அதயநத ப்ராததநாயிருக்கையாலும் ப்ராததநாலிசேஷம் இல்லாதபோது கைங்கரியம் வித்தியாமையாலும், நிதயமாக ப்ராததித்தே பெறவேணும் என்கை (176)

177. இது நிதயப்ராததநீயமாகைக்கு நிதாததை அருளிச் செய்கிறார் 'சேஷிகு' என்று தொடங்கி

மு 177. சேஷிகு அதிசயத்தை விளைககை சேஷபூதனுக்கு ஸவருபலாபமும், ப்ராபயமும்

வ்யா.— அதாவது, * நாகிருசிதஞாவதசசேஷதவம் * என்கிறபடியே சேஷிகு அதி சயகர மல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷதவம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ரசவரனுக்குத் தன்னு டைய வருத்தி விசேஷங்களாலே பரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைககை சேஷபூதனானவனுக் குத் தன் ஸவருபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோலலாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கை யாலே ப்ராபயமுமாயிருக்குமென்கை ஆகையாலே, நிதயப்ராததநீயமாக யிருக்குமென்று கருத்து. (177)

178 அதந்தரம், சரமபததை உபாதாதம் பண்ணுகிறா 'நம' என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறா 'கைங்கரியத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம :- கைங்கரியத்தில் களையறுக்கிறது

வ்யா — அதாவது, நமச்சபதம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கை யாலே, திருமந்தரத்தில் மத்யமபதமான நமச்சபதம்போலே ஸவருப உபாய புருஷாதத விரோதிகள் முனையுங் கழிக்க வற்று யிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அவ்வன்னதிகே, கைங் கரியபராதத்தநாதந்தரோக்தம் ஆகையாலே, இநதக கைங்கரியத்தில் விரோதிகளாக கழிக் கிறது என்கை (178)

179 'கைங்கரியத்துக்குக் களை எது' எனன அருளிச் செய்கிறா 'களையாவது தனக் கெனைப பண்ணுமது' என்று.

மூ. 179 களையாவது - தனக்கெனைப பண்ணுமது.

வ்யா — தனக்கெனைப பண்ணுகையாவது, * போகதாஹம் மம போகோயம் * என்கிற படியே, இததைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை, பகவத முக விகாஸ றேறது ஆகையாலே இது நமக்கு ஆதானீயம் என்கிற பரதிபததியொழிய, இதில போக்த்ருதவ ப்ரதிபததியும், மதீயதவ பரதிபததியும் நடக்குமாகில அபுருஷாததமாயிறே இருப்பது (179)

180 இன்னமும் இநதக கைங்கரிய பராததிகு விரோதிகளானவையும் இதிலே தன னுன்னும என்கிறா 'இதிலே அவிதயாதிகளும் கழியுண்ணும்' என்று

மூ. 180. இதிலே அவிதயாதிகளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா — அதாவது, அஹங்கார மமகார நிவருத்தியை பராததிக்கிற இநநமஸஸிலே, * அநாதமநயாதம் புத்திரா யா அஸவே ஸவமிதி யா மதி — அவிதயாதருஸமபூதி பீஜமேதத தவிதா ஸதிதம் * என்கிறபடியே அநாதமந யாதம் புத்தயாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் காமோதபததி காரணமாயிருந்ததுள்ள அவிதயையும், ததகாரயமான காமங்களும், ததகாரய மாயவரும் பரகருதி ஸமபததமும் எல்லாம் கழியுண்ணுமென்கை.

ஆகையிறே, தவயவிவரணமான கதயத்திலே நமச்சபதாதததை அநுஸந்தித்தருளு கிறவனவில, * மநோவாககாயை * இதயாதி சூணையாலே, அகருதயகாணுதயகில காமநிவ ருத்தியையும், * அநாதிகாலபேவருதத * இதயாதி சூணையாலே, அவிதயா நிவருத்தியை யும், * மதீயாநாதி * இதயாதி சூணையாலே, பரகருதி ஸமபதத நிவருத்தியையும் பாஷ்ய காரா பராததித்தருளிறது (180)

181 ஆனாலும், இதுக்குப் பரதாநாததம் கைங்கரியத்தில் ஸவபரயோஜந நிவருத்தி யாகையாலே அததை உபபாதிக்கிறாமேல அதில பரதமத்திலே, கைங்கரியம் பண்ணும் போது தான எப்படியாகவேணும்? எனன, அருளிச்செய்கிறா "உனக்கே நாமாட்செய வேம" எனனுமபடியே யாகவேணும்' என்று

மூ. 181. "உனக்கே நாமாட்செயவேம" என்னுமபடியே ஆகவேணும்.

வ்யா — அதாவது, கைங்கரியம் பண்ணுமளவில 'உனக்கே நாமாட்செயவேம' என்று 'உனக்கும் எங்களுக்கும்மாயிருக்கும் இருப்பததவிரதது, உனக்கேயுட்பபாக நாவகன

அடிமை செயல்வேணும் என்கிறபடியே, சேஷிககே உகப்பாகப் பண்ணவேணும்மென்கை
“தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு மீதே” என்றிறே ஆழவாரும் அருளிச்செய்தது (181)

182. இனி, இநதக கைங்காயத்துக்கு விகநங்களை அருளிச் செய்கிறா ‘ஸௌந்தாயம்’
இதயாதி வாகயதவயததிலே

மு. 182 ஸௌந்தாயம் அநதராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்காயமும் அப்படியே.

வயா — அதாவது, அவனுடைய விகரஹஸௌந்தாயமும் சித்தாபஹாரியாயக கை
சோரப்பண்ணுகையாலே, கைங்காயத்துக்கு விகநம், இநதமஸஸுக்குக் கீழே சதூததியிற
சொன்னகைங்காயமும் அபிமதவிஷயபரிசாயபோலே ஸவரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே
அவனுடைய முகமலாததியே பரயோஜநமாக இருக்கும்துக்கு அதுவும் விகநமென்கை (182)

183 இப்படியாகையால், இவவிரோதி நிவருத்தி பராததனை இடைவிடாமல் நடக்கும்
படியை அருளிச்செய்கிறா ‘கைங்காயபராததனைபோலே’ என்று தொடங்கி

மு. 183. கைங்காய பராததனைபோலே இப்பத்ததில் பராததனையும் என்றுமுண்டு.

வயா — அதாவது, சதூததியிற சொல்லுகிற கைங்காய பராததனை காதாசிதகமன
றிககே நிதயமாய்ச சொல்லுமா போலே, இப்பத்ததிற சொல்லுகிற கைங்காயவிரோதி நிவ
ருத்தி பராததனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு பராயபூமியிற போன காலத்தோடு வாசி
யற எல்லாக காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்குமென்கை (183)

184 ‘கநதல கழிநத அநநிலத்திலும் ஸவபோகதருதவ உதயம் உண்டாமோ’ என்ன,
அருளிச்செய்கிறா “மருநதே நங்குள போகமகிழ்ச்சிக்கு” எனானிறதிறே” என்று

மு 184. “மருநதே நங்குள போகமகிழ்ச்சிக்கு” எனானிறதிறே.

தவயபரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியா திருவடிகளே சரணம்

வயா — அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநநதத்துக்கு
ஸவபோகதருதவபுத்ததியை விளைத்து, ஸவரூபத்தை அழியாதபடி ஸாதமிப்பிக்கும் பேஷஜ
மானவனே! என்று நிதயஸூறிகளபேசும் பாகரமாகச் சொல்லாநின்றதிறேயென்கை ஆகை
யால், அவவிஷய வைலக்ஷணய பரயுகதமாய வரும் ஸவபோகதருதவ புத்தி அவரும் விரி
கையாலே, இப்பத்ததில் பராததனை என்றுமுண்டு எனனுமிடம் எரிததமெனறதாயிறறு
ஆகையிறே முகதாககு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே * நம் இதயேவ வாதிந * என்றது

ஆக, புருஷகாரததையும், கநநிதயபோகததையும், ததுதபாவிதமான வாதஸலயாதி
குணங்கலாயும், அநதக குணபாகாசகமான திவயமங்குள விகரஹததையும், குணவிகரஹ
விசிஷ்ட வஸதுவினுடைய உபாயதவததையும், அவவுபாய ஸவீகாரததையும், ததபலமான
கைங்காயத்துக்கு பரதிஸம்பநதி ஒருமிதுநமென்னுமததையும், அவவஸதுவினுடைய ஸாவ
சேஷிதவததையும், ததவிஷய கைங்காயததையும், கைங்காயவிரோதி நிவருத்தியையும்
சொல்லிறையிறறு (184)

தவயபரகரண வயாக்யானம் முற்றிற்று

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி-சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான தவயத்தினுடைய அாததத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸாவேசவரண தானே விதிகையாலே தத்பி மதமென்னுமததையும் வரணங்கமான ஸாதநாதந பரிதயாகததையும் வரணத்தில் ஸாதநத வபுத்திராஹிதயததையும் சாபதமாகப் பூர்வாதததாலே பரதிபாதிக்கையாலும், உதநர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற கையகயததுக்குப் பூர்வபாவிபாண பராபதி பரதிபந்தக ஸகலபாப விமோசனததையும், உதநராதததாலே சாபதமாக பரதிபாதிக்கையாலும், தவயததுக்கு விவரணமாய் பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷததாதபாயமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந துள்ள சரமச்லோகத்தினுடைய அாததத்தை ஸமசயவிபாயமற அருளிச் செய்கிறார்

இதில் அாததங்கேடகைக்காகவிறே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுபாயாயம் திருக் கோட்டியூர் நம்பிபககல எழுந்தருளிறார்

நம்பிதாமும் இதில் அாததத்தினுடைய கௌரவததையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸதிக்யஆதர பரிஷாரததமாகவுட பலக'ல நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூரூவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிறார்

நிஷகருஷ்டஸதவநிஷ்டரூப, பரமாதீமநிரகதரூப, அபரமாதமநி வைராக்யமுடைய ரூப, பரமாண பரதந்தரூப, பகவத வைபவம் சருதமானால் அது உபநநமென்னுமபடி யான விஸரம்பபாஹுஸ்யமுடையரூப, ஆஸதிக அகரேஸரூப யிருப்பான ஒருவனுண்டாகில அவன் இந்த சலோகாராதத சவரண அநுஷ்டாநததுக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி தூர லபதவததாலும் அாததகௌரவததாலும் இததை வெளியிடாதே மறைத்ததுகொண்டு போந தாரகன, எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார, ஸமஸாரிகள் தூக்கத்தினைப் பொறுக்கமாட்டாத படி கருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அாததத்தின் சீமைப்பாராதே அநாததததையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்

அப்படி உபதேசித்தது விடுகிறமாதாமுமின்றிக், இவ்வாததத்தை எல்லாரும் அறிந்தது உஜ்ஜீவிக் வேணுமென்னும் பரமகருபையாலேயிறே, இதுதனைப் பலபரபந்தங களிலும் ஸங்கரஹ விஸதரூபேண இவா அருளிச்செய்தது மற்றுள்ள பரபந்தங்கள் எல்லா வற்றிலும் போலன்றிக் ஸதரீபாலாகனாகும் அதிகரிக்கலாமபடி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்பரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று

185 இதில் பரமததிலே இந்த சலோகாராததத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லா ருடைய நெஞ்சிலும் படுத்ததுக்காக இது தனக்குச் சரமச்லோகமென்று திருநாமமாகக்கு றேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை' என்று தொடங்கி

மு. 185. கீழே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸவருபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அாஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய சோகவிருத்தயாததமாக இனி இதுக்கு அவவருகிலலை யென்னுமபடியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வயா — அதாவது, இந்த சலோகத்துக்குக் கீழே அநேகாதயாயங்களிலே காமஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வபராபதிலுண்ண மோகஸாததமாக விஸதரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, காயகலேச ரூபமாகையாலும் இதறியஜயம் அரிதாகையாலும் ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிகக வேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிகக அசக்யங்க ளென்றும், ஸவசீரதவ கதநாதிகளாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதநதரமான ஸவரூபத்துக்கு ஸவயதநரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமா னைப்பெற எனபது ஒன்றிலலை, இனி இழந்தேபோ மித்தநிணயாகாதே' எனகிற சோகததாலே ஆவிஷ்டனான அாஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகக்காக ஸுசகதவத தாலும் ஸவரூபாநுரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேலிலலை எனனுமபடியான சரமமான உபாயததை அருளிச்செய்கையாலே, சரமசலோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமா யிருக்கிறது எனகை (185)

186 இனி இசலோகத்துக்கு வாக்யாததம் அருளிச்செய்கிறா 'இதில பூவாததத தாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 186. இதில பூவாததததாலே அதிகாரி கருதயததை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தராராததததாலே உபாயகருதயததை அருளிச்செய்கிறான்

வயா — அதாவது, அதததவயாதமகமான இந்தசலோகததில பூவாதததததாலே இவ வுபாயததுக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அமசததை அருளிச்செய்கிறான், உத்தராராததத தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அமசததை அருளிச்செய்யுனெனகை (186)

187 'அதிகாரிகருதயமாவது ஏது?' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அகாரிகுக் கருதய மாவது உபாயபரிகரஹம்' என்று.

மூ. 187 அதிகாரிக்கு கருதயமாவது - உபாயபரிகரஹம்.

வயா — அதாவது, அதிகாரியானவனுக்கு இவகுச் செய்பத தக்கது இவவுபாயததை ஸலீகரிககையெனகை (187)

188. 'ஆனால், அவவளவை விதியாதே உபாயாததர பரிதயாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'அததை ஸாவகமாக விதிகிறான்' என்று

மூ. 188 அததை ஸாவகமாக விதிக்கிறான்.

வயா — அதாவது, அந்த உபாய ஸலீகாரததை உபாயநதர பரிதயாகமாகிற அங்கத் தோடேகூட விதிகிறுனெனகை * பரகாலய பாதாவாசாமேத ஸாதாவா விதிவதாசச யேத * ஸதிதவாராககயம் பாதவே ததயாத தபாதவா தேவம் ஜபேநமநும் * என்று ஆசமநாதி களுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன பாதபரகாலநாதிகளை யொழிய அவை அநுஷ்டிககவொண்ணு தாப போலே. இவரும் லயபததபதததாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாததர தயாகத் தையொழிய ஸலீகாரம் அநுபபததம் எனனுமிடம் ஸித்தமிதே. ஆகையால், "ஸாவதாமாத பரிதயஜயஸததிதசேத" என்று துஷ்கரதவ புத்தியாலே ஸவத பராபதமான உபாயாததர பரிதயாகததை அநுவதித்து ஸித்ததோபாயஸலீகாரததை விதிகிறதெனகிற அநுவாதபகடிம் அயுகத மெனறதாயிறறு (188)

189. 'ஆனால், ஸுசதவாதிகளாலே ராகபராபதமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'ராகபராபதமான' என்று தொடங்கி,

மூ 189 ராகபராபதமான உபாயநதானே வைதமானால் கடுகப்பரிகரவறிகைககு
உடலாயிருக்குமிறே

வயா — அதாவது, பேரகயதையாலே ராகபராபதமான க்ஷீரததைப் பித்தரோகத
துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீகரம் 'கக' கைகொள்ளுதலைக்கு உடலாமா
போலே, உபாயநதரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷணயத்தாலே சேதந
னுடைய ராகத பராபதமாயிருந்துள்ள உபாயநதானே இததை ஸவீகரியென்னும் விதிபரயுக்
தமுமானால் சீகரமாக ஸவீகரிகைககு உடலாயிருக்குமிறேயென்கை (189)

190 இனி, இதுக்கு பரதிபதம் அாததம் அருளிச்செய்வதாக பூவாராதத பதஸங்கையைய
அருளிச்செய்கிறா 'இதில பூவாராததம் ஆறுபதம்' என்று

மூ 190 இதில பூவாராததம் ஆறுபதம்

191 அதில பரதமபதத்தை உபாததம் பண்ணுகிறா 'ஸாவ தாமாத' என்று அதுக்கு
அாததம் அருளிச்செய்கிறா, 'எல்லா தாமங்கனையும்' என்று

மூ 191 ஸாவதாமாத - எல்லா தாமங்கனையும்

192. அதுதான் தாமமும் பஹுவசநமும் ஸாவசபதமுமாய தரிபரகாரமாயிருக்கையாலே
இமமுன்னுக்கும் அாததம் அருளிச்செய்வதாக பரதமம் தாமலக்ஷணத்தை அருளிச் செய
கிறா 'தாமமாவது-பலஸாதநமாயிருக்கும்து' என்று.

மூ. 192 தாமமாவது - பலஸாதநமாயிருக்கும்து.

193 தாமசபதம் தருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வயாபதமாகையால் அததை வயாவாததிக்
கிறா 'இங்குச் சொல்லுகிற தாமசபதம்' என்று தொடங்கி

மூ 193 இங்குச் சொல்லுகிற தாமசபதம் தருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை
யன்றிககே, மோக்ஷ பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது

வயா:— அதாவது, பூவோபாயங்களைதனை உபதேசிக்கிறபோதே தருஷ்டபல
ஸாதநங்களை வயாவருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற பர
கரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தாமசபதம் புதரபசவநநாதி ஸூறிகமாயும்
ஸவாககாதி ஆமுஷமிகமாயும் இருந்துள்ள தருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச்
சொல்லுகை யன்றிககே பதவதபராபதிருப்பமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற
றைச் சொல்லுகிற தென்கை (193)

194. இனிமேல், பஹுவசநாததத்தை அருளிச்செய்கிறா 'அவைதான் என்று தொடங்கி

மூ. 194. அவைதான்-சருதிஸமருதி வீஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே
பஹுவசநபரயோகம் பண்ணுகிறது

வயா:— அதாவது, அந்த மோக்ஷபலஸாதநங்களைதாம் உபபருமஹ்ய உபப்ருமஹ
ணங்களாயிருந்துள்ள சருதிஸமருதிகளாலே வீஹிதங்களாய்கொண்டு அநேகங்களாய்
இருக்கையாலே 'தாமாத' என்று பஹுவசநபரயோகம் பண்ணுகிறதென்கை. (194)

195 'அப்படியிருந்ததுள்ளவைதாம் எவை' என, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி

மூ 195 அவையாவன-காமஜ்ஞாந பகதியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம விதையை, தேவாஸம், திருநாமஸங்கீததநம், திருவிளக்கெரிகை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்தயா செய்யுமவையும.

வயா. — அதாவது, கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, *காமனைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸதிதா ஜனகாதய, தஸமாதஸகதஸஸததமகாரயமகாமஸமாச* என்று ஸவ தநதரஸாதநமாக உகதமான காமயோகமும், *ஸாவமகாமாகிலம் பாரதத' ஜ்ஞாதே பரிஸ மாபயதே* *நஹிஜ்ஞாதேநஸதருசமபவிதரமிஹவிதயதே* ஜ்ஞாதாகநிஸஸாவகாமாணி பஸமஸாதகுருதேததா* என்று சொல்லப்பட்ட காமஸாதயமானஜ்ஞானயோகமும், *பகத யாதவநநயயாசகய* *மநமநாபவமதபகத* இதயாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட காமஜ்ஞாந ஸஹகருதமான பகதியோகமுமாகிற இவையும, *ஜநமகாமசமேதிவயமஏவமயோவேததி தததவத, தயகதவாதேஹமபுநாஜநமதைதிமாமேதிஸோஜாந* என்று விரோதிநிவருததி பூவகமான பகவதபராபதிகு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், *ஏததபுத்தவாபுத்திமாநஸயாதகருதகருதயசசபாரத* என்று அபிமத பலராபததாலே கருதகருதயனுகுமெனகிற புருஷோத்தம விதையை, *தேசோயமஸாவகாமதுக* என்று ஸாவகாம பல பரதமாகச் சொல்லுகிற புணயகேதரவாஸம், *ஸாவபாபவிசுததாதமா யாதி பரஹமஸநாதநம்* என்று ஸாவபாபவிமோசந பூவகமான பகவத பராபதியைப் பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீததநம், *கருதேநவாததைலேநதீபமயோஜவாலயேநநர., விஷணவே விதிவதபகதயா தஸயபுணய பலமசருணு-விஹாயஸகலமபாபமஸஹஸராதிதய ஸநநிப - ஜயோதிஷமதா விமாதேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே* என்று பாபநிவருததி பூவக மான பகவத பராபதிகு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிகை, அப்படி விரோதி நிவருததி பூவக பகவத பராபதி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தயா செய்யப்படுமவையும என்கை (195)

196 இனி, ஸாவசபதாதததை அருளிச் செய்கிறார், 'ஸாவசபதததாலே' என்று தொடங்கி.

மூ 196 ஸாவ சபதததாலே அவவவஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிகுமிடத்தில் அவற்றுகு யோகயதாபாதகங்களான நிதயகாமங்களைச் சொல்லுகிறது

வயா. — அதாவது, தாமவிசேஷணமான ஸாவசபதததாலே பஹுவசநோகதமான அவலோஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிகுமிடத்தில் *ஸததயாஹீநாசகிரி நிதயம அநா ஹஸஸாவகாமஸ* என்கிறபடியே அயோகயனுகாமல, தனை அநுஷ்டிகையாலே அவற றுகு யோகயனுகையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸநதயாவதத பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிக ளான நிதயகாமங்களைச் சொல்லுகிறதென்கை.

197 உகததை நிகழ்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ. 197 ஆக, சருதி ஸமருதி சோதிதங்களாய நிதயநைமித்திகாதி ரூபங்களான காமயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வயா. — அதாவது-ஆக, கீழ்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் *சோதநாலக்ஷணோததோ தாம* என்று சோதனையாகிற விதிவாகயதை பரமானமாகவுடைத்தான அததம் தாம

மெனக்கையாலே, சருதிஸமருதிகளாகிற பரமாணவதளாலே விதிகப்பட்டுள்ளவையாய், நிதயம
தையித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான காமயோகம் தொடக்கமான உபாயங்
களை யென்றபடி என்கை (197)

198 ஸவருபவிருத்ததவாத அதாமமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றைத் தாமம் என்கிற
துக்கு றேறுதுவை அருளிச் செய்கிறா 'இவற்றை' என்று தொடங்கி

மூ 198. இவற்றைத் தாமம் என்கிறது - பரிதத அாஜுநன கருத்தாலே

வயா — அதாவது, பகவததபந்த பாரதததாயமாகிற உததேசயததுக்கு விரோதியா
யிருக்கையாலே அதாமசபதவாசயங்களாகப் பராபதங்களாயிருக்கிற இவற்றைத் தாம
மென்று சொல்லுகிறது, ஸவதாமமான புத்தததை அதாமம் என்றும் இவற்றைத் தாமம்
என்றும் பரிதத அாஜுநனுடைய நினைவாலே யித்தனை யென்கை ஆக பரதமபதாத
ததை அருளிச்செய்தராயிற்று (198)

199 அநநதரம், தவித்யபததை உபாதாதம் பண்ணுகிறா 'பரிதயஜய' என்று

மூ 199 பரிதயஜய

200. இதுவும் தயாகமும் லபபபும் உபஸாககமுமாயத் தரிபரகாரமா யிருக்கையாலே,
அதில தயாகவேஷத்தை முததுற அருளிச்செய்கிறா 'தயாகமாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 200 தயாகமாவது-உகதோபாயங்களை அநுஸந்தித்தது, 'சுகதிகையிலே ரஜத
புத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், வீபீததிசாகமம் பண்ணுவாரைப்போலேயும்
அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே தயஜிகை.

வயா:— அதாவது, இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தயாகமாவது-கேவலம் விடுகை
அன்று, கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்தது, 'ரஜதமல்லாத சுகதிகை
யிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், ஸவகாரயஸித்திக்கு உடலான ஒருதிகையிலே
போகக்கொலித் ததவிபீதமான திகை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும்,
பகவதபராபதயுபாயாபேஷரான தாம உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்'
என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே விடுகையென்றபடி. (200)

201 இனி, உபஸாககாதததை அருளிச்செய்கிறா 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

மூ. 201. 'பரி' என்கிற உபஸாககத்தாலே-பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ரூசி
வாஸனைகளோடும் லஜஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேண்டுமென்கிறது

வயா — அதாவது- 'பரி ஸாகலயே' என்று ஸாகலயபரமாகக் கொள்ளுமளவில அது
ஸாவசபதத்திலே உகதமாகையாலே அபேக்ஷித் மல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரி
யென்கிற இறத் உபஸாககத்தாலே * பரஹமஹதயா ஸுராபாநம் ஸதேயம் ரூவங்கநாகம் *
என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில அவற்றில் புநரநவயததுக்கு உறுப்பான
ரூசி வாஸனைகளோடேகூட 'நாம இதைச் செய்வதே' என்கிற லஜஜாஸஹிதரூபக்கொண்டு
விடுமாபோலே, * அத பாதகபீதஸ தவம் * என்று தாமதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபா
யாததரங்களை விடுமளவில புத்தி பூவமாக அவற்றிலே பரவாததிகைக்கு உறுப்பான ரூசி
பூம் அபுத்திபூவமாக முனுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட 'பகவ

தேகஸாதததைகவேஷமான ஸவஸவருபததுகரு அதபநத விருத்தமானவறறை நாம செய வதே? எனகிற லஜஜாஸஹிதஞயக கொண்டு மீளவும் அவற்றில அநவயம வாராதபடி விட வேணுமென்று சொல்லுகிறது என்கை (201)

202 இனி, 'லயப' அாதததை அருளிச்செய்கிறா 'ல்யபபாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 202. ல்யபபாலே "ஸநாதவா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணும் என்கிறது.

வ்யா — அதாவது- 'தயஜய' எனகிற லயபபாலே *புகதவா சாததராயணம் சரேத* என்னுமாபோலன்றிககே, *ஸநாதவா புஞ்ஜீத* எனகிற விதி 'புஜிக்ருமளவில் ஸநாதம் பண்ணியே புஜிகக வேணும்' எனகிற நியமத்தைச் சொல்லுமா போலே, எரித்தோபாயத் தைப பரிகரஹிக்ருமளவில் தயாஜயமான உபாயாததரங்களை தயஜித்தே பரிகரஹிககவேணு மெனகிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை (202)

203 இப்படி விட்டேபற்றவேணுமெனகிற இதன கருத்தை அருளிச்செய்கிறா 'சசால' என்று தொடங்கி

மூ. 203 "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர-" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாதரமனறிககே காலகட்டு என்கிறது.

வ்யா — அதாவது, *யோ வஜரபாதாசநிஸநநிபாதாந த கஷ்டுபே நாபி சசால ராஜா - ஸ ராமபாணுபீஹதோ பருசாததச சசால சாபஞ்ச முமோச வீர* எனகிற சலோகத் தில் ராவணன் ராமசரங்கனாலே மிகவும் ஈடுபட்டு நிலைகலங்கிப் போகப் பாராதவளவிலும் கையில் விலவிக்ருமளவும் பெருமான போக வொட்டாமையாலே பின்பு போகட்டவில்லு கையில் இருந்தபோது பரதிபக்ஷ ஜயததுகரு ஸாதநமாகாதமாதரமனறிககே *கசசாநு ஜாநாமி* என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமான அப்போது பண்ணக காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி காலகட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாததரங்களான இவற்றிலே ஈஷதநவயங் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுகரு ஸாதமாகாத மாதரமனறிககே பேற் றுகரு பரதிபநதகமாயத் தலைககட்டு மென்றபடி (203)

204 இன்னமும், இவற்றில அநவயம் இழவுகரு உடலாமென்னுமத்தை ஸதருஷ்டாத தமாக அருளிச் செய்கிறா 'சகரவாததத்யைப்போலே இழகைகரு உறுப்பு' என்று

மூ 204. சக்ரவாததத்யைப்போலே இழகைகரு உறுப்பு

வ்யா — அதாவது, முன்பே வரபாதாததைப்பண்ணி வைத்து இப்போதாக மறுக்க வொண்ணாதென்று ஆபாஸமான ஸதய நாமத்தைப்பற்றி நின்று *ராமோ விகரஹவாத தாம* எனகிற பெருமானோடே கூடிவாழ் இருந்த பேறறையிழந்த சகரவாததத்யைப்போலே ஆபாஸமான உபாயாததரங்களிலே அநவயித்து நிறைகயாகிறது, *கருஷணம் தாமம ஸநாதநம்* என்று ஸநாதநதாமமான பகவதவிஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேறறை இழகைகரு உறுப்பாயவிடுமென்கை (204)

205 இனி, இங்குச்சொன்ன ஸாவதாம பரிதயாகத்தின் கருத்து அறியாதார சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிககைககாக, ததபக்ஷத்தை உத்க்ஷேபிககிறா 'ஸாவதாமங்களையும்' என்று தொடங்கி.

மூ 205. ஸாவதாமங்கனையுமவிட்டு என்று சொல்லுகையாலே
சீலா 'அதாமங்கன புதரும்' எனரூகன

வயா — அதாவது, தயாஜயமான தாமததான 'இதம குரு, இதம மாகாரவீ' என்று விதி நிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே 'ஸாவ தாமங்கனையும விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டாநததோபாதி நிஷிகத பரிஹாரமும் ஓககத தளஞ்ஞானுமளவில், அடைதத கதவைத திறநதால நிஹீந பதாரததங்ஙன புருருமாபோலே அதாமங்கனான நிஷிதத பரவருததிகள புருருமென்று சீலா சொன்னரூகனென்கை (205)

206 அததைப பரிஹரிககிரூ 'அதுகூடாது அதாமங்கனைச செய என்று சொல்லாமை யாலே' என்று

மூ 206 அது கூடாது; 'அதாமங்கனைச செய' என்று சொல்லாமையாலே.

வயா — அதாவது, ஸாவதாமங்கனையும விடச்சொன்ன இதநால அதாமங்கன புருரு மெள்கிற இது ஸம்பவியாது, தாமங்கனை விடச்சொன்ன மாதாமொழிய அதாமங்கனைச செய யென்று சொல்லாமையாலே என்கை (206)

207. 'அதாமநிவருததியும் தாமசபத வாசயமாகையாலே, அததை விடச்சொன்னாலு, அதாமததைச செய்யென்னுமிடம் அதகாத உகதமாகாதோ?' எனகிற பரதிவாதயுகதியை அநுவதிககிரூ 'தன்னடையே சொலலிறருகாதோவென்னில்' என்று

மூ. 207 'தன்னடையே சொலலிறருகாதோ?' எனனில்,—

208 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிரூ 'ஆகாது, தாமசபதம் அதாம நிவருததி யைக் காட்டாமையாலே' என்று

மூ 208. ஆகாது; தாமசபதம் அதாம நிவருததியைக் காட்டாமையாலே.

வயா — அதாவது, தாமங்கனை விடச்சொன்ன இதநால 'அதாமங்கனைச செய' என்னு மிடம் தன்னடையே சொலலிறருகாது, தாமசபதம் அதாமநிவருததயாதி அங்கஸஹிதமாயப பரதாநமாயிருநதுளள விஹிதாநுஷ்டாநததைக காட்டுமதொழிய, ஸாமாநயேந அதாம நிவருததிமாதரததைக காட்டாமையாலே என்கை (208)

209 "அதாமநிவருததிககு தாமசபதவாசயதவம் முகயமாக இலகையேயாகிலும், ஸாவ சபத ஸாஹிதயததாலே தாமசபதம் விசேஷணபூதமான இது தனையுங் காட்டாதோ?" எனன, அருளிசசெயகிரூ 'காட்டினாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 209 காட்டினாலும், அததை யொழிந்தவறதைச சொலலிறருமிததனை

வயா — அதாவது, அப்படிக்க காட்டிறருகிலும், அது இவடவிததில விவகதிதமல்லா மையாலே, அததையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநருப தாமங்கனானவறதைச சொலலிறருமித தனையென்கை (209)

210 'இங்ஙன ஒதுகுகிறது எனகொண்டு' எனன, அருளிச செயகிரூ 'தன னையும' என்று தொடங்கி

மூ. 210. தன்னையும் ஈசுவரனையும் பலத்தையும் பாத்தால அவை புருர வழியிலலை.

வயா — அதாவது, அதாமாதுஷ்டாதம சேஷிக்கு அநிஷ்டம் ஆகையாலே அவனுக்கு அதிசயகரமது ஒழிய அநிஷ்டகரனாக சேராதபடியான ஸவருபத்தையுடைய தனனைப் பாரததாலும் ஸஹாயாதநர ஸமஸாககாஸஹதைபாலே இத்தலையில் ஸவயதந நிவருத்தி ஒழிய பரவருத்தயமசத்தில் ஓனறையும் பொருத உபாயபூதனான ஈசுவரனைப் பாரததாலும், இவனுடைய பரவருத்திக்குப் பலம் அவனுடைய பரீதியாகையாலே தாதருசமான பலத்தைப் பாரததாலும், இம்முனறுக்கும் விருத்தவகளான அவை புருர வழியிலலை என்கை ஆகையால் தாமசபதம் அதாமநிவருத்தியைக் காட்டிற்றாலும் அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து ஆக, தவிதீய பதாரதத்தையருளிச் செயதாராயிற்று (210)

211 அநந்தரம் தருதீயபதத்தை உபாதாதம் பண்ணுகிறா 'மாம' என்று; அதுக்கு அரததம் அருளிச்செய்கிறா 'ஸாவரஷ்டகருய' என்று தொடங்கி

மூ 211 மாம-ஸாவரஷ்டகருய, உனக்குக் கையாளாய, உன்னிசைவுப்பாதது, உன் தோஷத்தைப் போகயமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புகலாய, நீகருமாபோலே சோப்பாநீர் பீரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரஷ்டிககிற என்னை

வயா — அதாவது, 'நமமுடைய ரஷ்டணம் இவன் பண்ணுமோ' பண்ணுனோ' என்று ஸமசயிககவேண்டாதபடி ஸாவருடையவும் ரஷ்டணத்திலே தீஷிதனாய, 'தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பாரதது நமமோடு கலப்பு அற்று இருக்குமோ?' என்ன வேண்டாதபடி *ஸேநயோருபயோர மதயே ரதம் ஸதாபய* என்று ஏவிககாரியம் கொள்ளலாமபடி உனக்குக் கையாளாய உன்னை ரஷ்டிககையில் உண்டான தசையாலே *ரஷ்டயாபேஷ்டம் பர தீஷ்டே* என்கிறபடியே ரஷ்டயபூதனான உன் இசைவுப்பாதது, 'நங்குற்றவகண்டு இகழுமோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸதாநஸநேஹ காருண்ய தாமாதாமதியாகுலனான உன் தோஷத்தைப் போகயமாகக்கொண்டு, அசரணயசரணயனாகையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத் தருசமல்லாத தசையில் ஒதுங்கலாமபடியான புகலாய, சைதபமே ஸவபாவமான ஜலம் ஓனஷணயத்தைப் பஜிகருமாபோலே அபராதஷ்டாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷ காரபூதரே "தாமரையாளாகிலும் சித்குரைக்குமேல்" என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றுமபோதும், விடஷ்டமன்னறிககே "என்னடியாரது செயயார" என்று மறுதலித்து ஒரு தலைநின்று ரஷ்டிககும் என்னை என்கை. (211)

212 'மாம' என்று விபவருபத்தைக் காட்டுகையாலே வயாவாததிககப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறா 'இத்தால' என்று தொடங்கி

மூ. 212. இத்தால பரவபூஹங்கனையும் தேவதாநதாயாமிதவத்தையும் தவிரக்கிறது

வயா — அதாவது, 'என்னை' என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய அணுகி நிறகிற தனனை வரணியனாகச் சொன்ன இத்தாலே, தேசவிபரகருஷ்டத்தையாலே காணவுங்கிடடவும் ஓணனூதபடியிருக்கிற பரவபூஹங்கனையும் அஸாதாரண விகரஹயுகதமன்னறிககே உபாயாதநர நிஷ்டாகு உததேசயமாயிருக்கிற அகநீந்தராதி தேவதாநதாயாமிதவத்தை யும் வயாவாததிககிறது என்கை (212)

213 தாமங்கனையெல்லாம் விட்டுத் தனனைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே பவிதமான தொரு அரத விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறா 'தாம ஸமஸதாபதம்' என்று தொடங்கி

மூ. 213. தர்ம ஸம்ஸததாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனதானே 'ஸாவ தாமங்கனாயும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத தாமம தானேயென்கிறது,

வ்யா — அதாவது *தாம ஸம்ஸதீபநாததாய ஸமபவாமி யுகே யுகே* என்கிற படியே ஸவபராபதிகு உடலான தாமத்தை ஸதாபிப்பதாகப் பிறந்தவனதானே 'ஸாவ தாமாந பரிதயஜய' என்று 'மோக்ஷஸாதததயா சாஸதரணிததங்களான ஸாவதாமங்கனையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத தாமங்களன்று, ஸதாப நியமான ஸாக்ஷாத தாமம *கருஷ்ணம தாமம ஸதாததம* என்று ஸதாதததாமமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை (213)

214. 'இததால் என சொல்லுகிறது' என்ன, அருளிச்செய்கிறா 'இததால் விட்ட ஸாததங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது' என்று

மூ. 214 இததால், விட்ட ஸாததங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இப்படிச்சொன்ன இததால், கீழ்விட்ட ஸாததங்களிற காட்டில் இறத ஸாததததுக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது என்கை (214)

215 'அதுதான் ஏது?' என்கை, அருளிச்செய்கிறா 'அதாவது' என்று தொடங்கி

மூ 215. அதாவது-ஸித்தமாய, பரமசேதநமாய, ஸாவசக்தியாய, நிர்பாயமாய, ப்ராபதமாய, ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா :- இததால், கீழ்விட்ட ஸாததங்களிற காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது,- சேதந பரவருத்தியாலே தன் ஸவருப ஸித்ததியாமபடி இருக்கையன்றிகே ஸதாதத தாமமாகையாலே ஸித்தமாய *யஸ ஸாவஜ்ஞஸ ஸாவவித* இதயாதிகளிற சொல்லுகிற ஸாவஜ்ஞ விஷயமா கையாலே பரமசேதநமாய *பராஸய சக்திரா விவிதைவ சருவதே* என்கிறபடியே ஸாவசகதி யாய, சேதநஸாதயமாய, நடுவே அபாயங்கன புகுருக்கைக்கு அவகாசமுண்டாமபடியிருக்கை யன்றிகே ஸித்தவஸதுவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய, பரதநதரஞ்ஞ இச்சேதநனுடைய ஸவருபததுக்கு அபராபதமாயிராதே பராபதமாய, கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநதவாதிகளாலே ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கையென்றபடி. (215)

216 இறத ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷதவதை ஸஹேதுகமாக ஸதாபிக்கிறா, 'மற்றை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ 216 மற்றை உபாயங்கள் ஸாதயங்களாகையாலே, ஸவருப ஸித்ததியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய, அசகதங்களுமாயிருக்கையாலே காய ஸித்ததியில் ஈசவரனை அபேக்ஷித்திருக்கும் இறத உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்

வ்யா :- அதாவது, இதையொழிந்த உபாயங்கள் சேதந பரவருத்தியாலே ஸாதிகப்படு மாவையாகையாலே தன்னுடைய ஸவருபஸித்ததியில் பரவருத்திகளுஞ் சேதநனை அபேக்ஷித் திருக்கும், இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அது தன்னைச் செய்து தலைகட்டு கைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய அசகதங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதந னுடைய இஷ்டாநிஷ்டபராபதி பரிஹாரருபமான காயத்தினுடைய ஸித்ததியில் *பலமத உப பததே* என்கிறபடியே பலபரததவோபயோகியான ஸாவசகதிதவாதி உபபத்தியுடையன

ராவரண அபேக்ஷிததிருக்கும், இந்த உபாயம் விதததவ பரமசேததவ ஸாவசகதிதவங்க ளாலே அவற்றுகு எதிரததட்டாயிருக்கையாலே, அறயநிரபேக்ஷமாபிருக்குமென்கை (216)

217 இனி, இப்பதத்திலே ஆசரயண ஸௌக்யாபாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல லாம பரகாசிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறா, 'இதிலே' என்று தொடங்கி

மூ. 217. இதிலே, வாதஸலய ஸவாமிதவ ஸௌசீலய ஸௌலபயங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக பரகாசிக்கிறது.

வயா — அதாவது, அதாமபுத்தியாலே தாமததில் நின்றும நிவருததனான அாஜுந னுகுக் குற்றமபாராதே அபேக்ஷிதாததங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாதஸலயம் பரகா சிக்கிறது, தன்னுடைய பரதவதைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவனறிககே அாஜுநன பரதயக்ஷிதகுமபடி பண்ணுகையாலே, ஸவாமிதவம் பரகாசிக்கிறது, * நேர கருஷண நேர யாதவ* என்று அாஜுநன தானே சொல்லுமபடி இவ்வேனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீலயம் பரகாசிக்கிறது, அபராகருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காமபடி பண்ணுகையாலே, ஸௌலபயம் பரகாசிக்கிறது என்கை "குணவிசேஷங்கள்" என்றது ஆசரயணததுக்கு அபேக்ஷிதங்களானவைபென்று தோற்றுகைக்காக 'நேராக பரகாசிக் கிறது' என்றது ஸபுடமாக பரகாசிக்கிற தெனறபடி (217)

218 இவை எல்லாவற்றிலும் வைததுக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலபய மாகையாலே, அவதார பரபுகதமான ஸௌலபயததளவனறிககே, ஸாரததயேவஸததிதனய நிறகிற ஸௌலபய அதிசயத்தை தாசப்பிததமையை அருளிச்செய்கிறா 'கையும் உழவு கோலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 218 கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாயக்கயிறும், ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின் திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரததய வேஷத்தை 'மாம' என்று காட்டுகிறான்.

வயா — அதாவது, குதிரைகளை பரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய வலவாயத்திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாயக்கயிறும், திருமுடியில் ஓன்று ஆச்சாநியாமல நிறையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும், "தோ கடவிய பெருமான்களைக் கழல்" என்கிறபடியே, சாததின் சிறு சதவகையுந தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின் திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரததயவேஷத்தை என்னை' என்று காட்டுகிறான் என்கை ஆக, தருதீய பதாரததத்தை அருளிச்செய்தாராயிறறு (218)

219 அநததரம், சதுரததபதத்தை உபாதாதம் பண்ணுகிறா 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

220 அதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா 'இந்த ஏகசபதம்' என்று தொடங்கி

மூ. 220. இந்த ஏகசபதம் ஸததாந்ரபரமானததாலே அவதாரனூததத்தைக் காட்டுகிறது.

வயா — அதாவது, இவவுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களி லும் அவதாரண பரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகசபதமும் ஸதாத பரமானததாலே அவதாரணமாகிற அாததத்தைக் காட்டுகிறது என்கை. (220)

221 இவவுபாயத்தை நிராதேசிதத அதநதரம அவதாரண பரயோகமபண்ணின வசநங்
கள பலவறையும இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மாமேவ' என்று தொடங்கி

மூ. 221. "மாமேவ யே பரபதயநதே" "தமேவ சாதயம" "தவமேவோபாய பூதோ
மே பவ" "ஆறெனக்கு நின பாதமே சரணுகத தநதொழிந்தாய" என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே

வயா — அதாவது, *மாமேவ யே பரபதயநதே* என்று என்கையே யாவாசிலா பர
பததி பண்ணுகிறார்கள என்றும், *தமேவ சாதயம புருஷம பரபதயே* என்று ஆதயனான
அநதப புருஷனையே பரபததிபண்ணுவது என்றும், *தவமேவோபாய பூதோ மே பவ*
என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும், "ஆறெனக்கு நினபாதமே சரணுகத தந
தொழிந்தாய" என்று 'எனக்கு உபாயநதருகிற இடத்தில் உன திருவடிகளையே உபாய
மாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவவிடங்களில்' "மாமேவ" "தமேவ" "தவமேவ"
"நினபாதமே" என்று ஸவீகாரயவஸது நிராதேசாதநதரம அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற
பரகாரத்திலேயென்கை (221)

222 'ஏதத வயாவாதயம எது' என்க அருளிச்செய்கிறார் 'இததால' என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இததால 'வரஜ' என்கிற ஸவீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்த்து.

வயா — அதாவது, உபாயாதநதரங்கள் வயாவாதயமாமளவில் பெளநருகதயம பரஸங்
கிகையாலும், தேவநாதநதரங்கள் வயாவாதயமாமளவில் 'மாம' என்று அஸாதாரணுகாரத்
தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே எரிததமாக்கையாலும், இந்த அவதாரணததால 'வரஜ'
என்று மேல சொல்லுகிற ஸவீகாரத்தில் உபாயதவத்தைக் கழிக்கிறது என்கை இந்த ஸவீ
காரநதானும் அநவய வயதிரேகததாலே ஸாததம என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன
ஸாதததவம அவசயங் கழிக்கவேணுமிதே (222)

223 'ஸவீகாராதநதரமொழிய உபாயம காரயகரமாகமையாலே பேறறுக்கு இது அவச
யம வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயதவததைக் கழிக்கிறபடிதான் எவ்வனே?' என்க, அருளிச்
செய்கிறார் 'ஸவீகாரததானும் அவனாலே வந்தது' என்று

மூ. 223. ஸவீகாரததானும் அவனாலே வந்தது.

வயா — அதாவது, ஸவீகாராதநதரம இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவருத்தியும் இஷ்டப்பிரப்
தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாறபோலே ததபூவபாவினான ஸவீகாரததானும்
அவனாலே உண்டானது என்கை இததால ஸவீகாரததுக்கு உபாயகாரயதவமொழிய உபா
யதவம இலலை என்றதாயிற்று (223)

224. 'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்க, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸருஷ்டி' என்று
தொடங்கி.

மூ. 224 ஸருஷ்ட்யவதாராதி முகததாலே பண்ணின க்ருஷ்டிபலம்.

வயா — அதாவது, கரணகளேபரவிதுரனாய, போகமோகடி தநயனாய, அசித்
விசேஷிதனாயக் கிடக்கிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷ்டனாய, ஞ்ஜாதவிகாஸபுகதநாமபடி
ஸருஷ்டிதது, "எதிாத்முலபுகு" என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்கூக அநேக அவதா
ரங்களைப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே, ஆசரபணருசி விசவாஸ ஜநகமான தன குண

சேஷத்தாதிகளை பரகாசிப்பிதது, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின் கருவியாலே பவித்தது இதுவென்கை ... (224)

225 இவ்வரத்தத்தில் பரமாணம் காட்டுகிறார் 'அதுவுமவனதினனருளே' என்று

மு 225 "அதுவும அவனது இனனருளே"

வயா. — அதாவது, "உணர்விலுமபொருவனை யவனதருளா லுற்றபொருட்டு என னுணர்விலுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிகக்கருக்க கடவரான நிதயஸூரிகளு டைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிரவாஹகளுள் அதவித்யனுவனை, அவனுடைய அருளாலே பராபிக கைக்காக என்னுடைய அபேஷாரூப ஜ்ஞாநத்தகருளே இருத்தினேனென்று தமமுடைய ஸலீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், "அதுவுமவனதினனருளே" என்று அந்த ஸலீ காரந்தானும் அவனுடைய நிரோஹதக கருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே, ஸலீகாரமும் அவனுடைய கருவிபலமென்றே கொள்ளவேணுமென்கை (225)

226. இப்படியாகையால் இந்த ஸலீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவென்கிறார் 'இததை யொழியவும்' என்று தொடங்கி

மு. 226. இததை ஒழியவும்தானே காரயஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வயா. — அதாவது, இந்த ஸலீகாரத்தக்கும் தானே கருவிபண்ணுவானெருவன் ஆகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் காரயஞ்செய்கிறது, இததை ஒழியவும் இன் வாதமோஜஜீவநகருள் தானே தமமுடைய இஷ்டாநிஷ்ட பராபதி பரிஹாரரூபமான காரயத் தைச் செய்முென்று பரதிபத்தி பண்ணக்கடவென்கை ... (226)

227. இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது ஏன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மு 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேஷயம் ஜீவியாது.

வயா. — அதாவது, 'இததையொழியவும் காரயஞ்செய்முென்று நினையாதே, இதுவும் வேணும் அவன் காரயஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்கும்ளவில் உபாயத்தினுடைய ஸஹா யாததர நைரபேஷயம் ஜீவிகப்பெறுது என்கை .. (227)

228 ஆனால் இந்த ஸலீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இது' என்று தொடங்கி.

மு. 228. இது ஸாவமுகதி பரஸங்க பரிஹாரராததம், புத்தி ஸமாதாநாததம், சைதநயகாரயம், சாகபராபதம், ஸவருபரீஷ்டம், அபரதிஷேததயோதகம்.

வயா. — அதாவது, இந்த ஸலீகாரம் இத்தலையிலொன்று மின்றிகவேயிருக்க ரசவரன் தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்ளவில், எல்லாரும் பின்னை முகதராகவேண்டாவோ என்கிற ஸாவ முகதி பரஸங்கபரிஹாரத்தகருறுப்பு, இதுதான், நெடுங்காலம், நமமை ரக்ஷியாதவன் இன்று நமமை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது தாமென்கொண்டென்று இவன் தனும்பாமல் புத்திஸமா தாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு, இவன்தான் அசேதநமனறிககே சேதநனுகையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற அதயவஸாயம் இவன் சைதநயத்தினுடைய காரயம், வைதமாக வன்றிககே இதில் ரஸஜ்ஞான இவனுடைய சாகத்தாலே பராபதமான இது, ஸவருபரீஷ்டிக

யன்றிக் கே ததேகரக்ஷயதவருபமான ஸவருபத்திலே நிற்குமது, அதாதிகாலம் ஸவரக்ஷணாதி
சளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிரந்தமைக்குப்
பரகாசகமென்கை (228)

229 இனி, 'மாம' என்கிற பதத்துக்குக்கீழும் இங்கும் ரசவரனுடைய செயல்களை
அருளிச்செய்கிறா 'கீழ' என்று தொடங்கி

மூ. 229. கீழ தானும் பிறகுமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத் தானும்
இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

வயா — அதாவது, "ஸாவதாமாத பரிதயஜய" என்கிற இடத்தில் ஸகலோபாயங்
களையுமவிடச் சொல்லுகையாலே பலபரதனான தானும் உபாயாததரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற
நிலையைக் குலைத்தான், "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸலீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக்
கழிக்கையாலே, உபாயபூதனான தானும் தன் ஸலீகாரத்தில் உபாயபூததிபண்ணி நிற்கிற
இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறுமென்கை. உபாயாததரங்களைப் பிறா என்றது "உனது
லலலால பாவராலும்" என்றபுபோலே .. (229)

230 இனி, ஸாதநபுத்தயா இவன் பண்ணும் ஸலீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்
செய்கிறா 'அவனை' என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார காபடம், அவதயகரம்.

வயா — அதாவது, நிருபாதிக்கருகான அவனை, ததரக்ஷயபூதனான இவன், தன்
ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸலீகரிகிற ஸலீகாரம், ஸவகாதருதவருப அஹங்கார காபடம்
மாய, பிதாவுக்குப் புதரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவதயகரமுமாயிருக்குமென்கை. (230)

231 'ஆனால், ரக்ஷகமாவது தான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அவனுடைய
ஸலீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று

மூ 231 அவனுடைய ஸலீகாரமே ரக்ஷகம்.

வயா :- அதாவது, இவ்வாதமாலினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன், 'இவனை
நாம் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்' என்று அபிமாதித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸலீகாரமே இவனுக்கு
ரக்ஷகமாய்நுவது என்கை .. (231)

232. 'சேதந பரவருத்தியில் ஒன்றையும் இவவுபாயம் ஸஹியாது' என்னுமத்தைத்
தெளிவிகைக்காக, உபாயாததரங்களுக்கும் இவவுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை
அருளிச்செய்கிறா 'மற்றை' என்று தொடங்கி

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவருத்தி தோஷம், இதுக்கு பரவருத்தி தோஷம்.

வயா :- அதாவது, விததோபாயமான இத்தை பொழிந்த உபாயங்களுக்கு சேதந
பரவருத்தியாலே ஸவருபஸித்தி ஆகவேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸவயதநநிவருத்தி
தோஷமாயிருக்கும், இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாததர ஸமஸாககம் அஸஹயமாகையாலே,
இச்சேதநனுடைய பரவருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமாயிருக்குமென்கை. (232)

233. 'சேதநவயாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா' என்னுமிடத்துக்கு பரமானங் காட்டு
கிறா 'சிற்றவேண்டா' என்று.

மூ 233. " சிற்றவேண்டா "

வ்யா — அதாவது, வித்தோபாய ஸவீகாரஞ் சொல்லுகிற "மற்றொன்றில்லை" என்கிற பாடிலே, 'சிற்றவேண்டா' என்று 'சிற்றுதல்-சிற்றுதலாய், பரகக் ஒரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டா' என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வியாபாரம் பண்ண வேண்டா எனனுமிடஞ் சொல்லிறிறேயென்கை (233)

234 இதுதான் இசலோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிறிறென்கிறா, 'நிவருத்தி கீழே சொல்லிறறு' என்று.

மூ. 234. நிவருத்தி கீழே சொல்லிறறு

வ்யா — அதாவது, 'ஸ்வதாமாத பரிதயஜய' என்று, ஸகல பரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுமெனனுமிடம் கீழே சொல்லிறறு என்கை (234)

235 'ஆனால், உபகாரஸமருதிதான் வேணுமோ? அது உபாயத்தில் முதலிடாதோ?' என்கை, அருளிச்செய்கிறா 'உபகார ஸமருதியும்' என்று தொடங்கி

மூ 235. உபகார ஸமருதியும் சைதநயததாலே வந்தது; உபாயத்தில் அநதாபயவியாது

வ்யா — அதாவது, "எனனைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித் தொழுமமனமே தந்தாய்" இதயாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸமருதியும் இவனுடைய சைதநய பரயுகதமாய் வந்ததிதனை, இது உண்டாகையாலேயன்றோ ரசவரண காயஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது என்கை ஆக, சதுரததபதாநததை அருளிச்செய்தாராயிறறு (235)

236 இனி பஞ்சமபததை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'சரணம்' என்று அதுக்கு அநதம் அருளிச்செய்கிறா 'உபாயமாக' என்று

மூ 236 சரணம்-உபாயமாக.

அநதநதரவகணியுங் காட்டவறறுயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயததையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேஹதுகமாக அருளிச்செய்கிறா 'இநத சரணசபதம்' என்று தொடங்கி

மூ 237 இநத சரணசபதம்-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹததையும் உபாயததையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயததையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே

வ்யா. — *உபாயே க்ருஹரக்ஷிதரோச சபதச சரணமிதயயம் வாதததே* என்கிற படியே சரணசபதமான இது ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹததையும் உபாயததையும் காட்டக்கடவ தேயாகிலும், *ஸாமபரதம் சைஷ உபாயாதததைகலாசக* என்கிறபடியே இநத ஸதலத திலே உபாயததையே காட்டுகிறது ஸாவதாமவகணியும் விடடுத தனையேபறறச சொல்லுகிற பரகரணமாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலேயென்கை

'ஆனால், கீழ்சொன்ன ஸாதநாதநதர பரிதயாகநதானே ஸவீகாய வஸதுவின உபாயதவததைத் தோற்றுவிக்கும்நாயிருக்க, சரணசபதபரயோகநதான வேணுமோ?' என்கில், வேணும்; பரபகஸமயத்திறபோலே பராய ஸமயத்திலும் நதீ நிஸதாணநதநததில் பலவ பரிதயாகம்போலே ஸாதநாதநதர பரிதயாகம் ஸமாநமாகையாலே, ததவிசிஷ்டமேயாகிலும் ஸவீகாரமாதரம் வயவசசேதகமாக மாடாமையாலே.

'அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாய நதரதயாகம ஸவீகாரததுக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸவீகாரத்தினுடைய உபாயதவதைக காட்டவற்றுகையால, சரணசபத பரயோகத்துக்கு பரயோஜநம் இல்லையே?' எனனில, அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆததமாக வரும்திறகாட்டில சாபதமாகச் சொல்லுமது யுகதம் ஆகையாலே, *ஆகேஷபத பராபதாத ஆபீதாநிகஸையைவ கராஹயதவாத* எனறிதே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது

..

... (237)

ஆக, உபாயவாசியான இந்த சரணசபதத்தாலே இவ்வஸதுவுக்கு பராபயதயாஸ்வீகாரயதவமும் பராபகதயாஸ்வீகாரயதவமும் உண்டாகையாலே, அதில பராபயதயாஸ்வீகாரதை வயவசசேதிததாயிற்று

238 இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'வரஜ' என்று. அதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா 'புத்திபண்ணு' என்று

மூ 238. வரஜ—புத்திபண்ணு

239 அது தனனை விசதீகரிகிறா 'கதயாததமாவது' என்று தொடங்கி

மூ. 239 கதயாததமாவது புத்தயாததமாய, அதயவஸ்யென்றபடி.

வயா — அதாவது, 'வரஜ—கதெள' எனகிற தாதுவிலே கதயாததமாய, *கதயாததா* புத்தயாததா * எனகிற நயாயததாலே, கதயாததமாவது புத்தயாததமாய, அதயவஸ்யென்றபடியெனகை "இந்தப புத்தியாகிறது தயாஜயகோடியில உத்தீர்ணமாய, உபாயகோடியில அந்நுபரவிஷ்டமாய, பராபகாநதரபரிதயாக பூரவகமாய, பகவதரக்ஷகதவாநுமதி ரூபமாய, சைதநயகாராயமாய, பராபகாநதரகாபபமாய, பகவநமுகவிகாஸஹேதுவாய ஸவ ரூபாநுரூபமாய, வயபிசாரசவினமபவிதுரமாய இருப்பதொரு அதயவஸாயாதமக ஜனூநவிசேஷம்" என்று பரநதபடியில இவா அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம் (239)

240 'ஸாமாநயேற கதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான கதிதரயததையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அதயவஸாயமாதரத்திலே ஒதுக்குகிறதென' எனன அருளிச்செய்கிறா 'வாசிக காயிகங்களும்' என்று தொடங்கி

மூ 240 வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செயதேயும், ஜனூநாந மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது

வயா — அதாவது, "சிறதையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்" எனகிறபடியே கரணதரயததாலும் உண்டான ஸவீகாரம் அதிகாரபூர்த்திககு உடலாகையாலே வரணுகதி ரூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜலயாதிருபமான காயிகமும் இந்த ஸவீகாரததுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச்செயதேயும், "ஜனூநாநமோக்ஷ" ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய, மாநஸமான அநுஷ்டானமாதரத்தைச் சொல்லுகிறதெனகை ஆக, பரதிபதம் அாததம் அருளிச்செய்தாராயிற்று

(240)

241. இனி, பூவாராதததாற சொல்லுகிற அாததத்தை அநுவதிதது நிகமிகிறா 'ஆக தயாஜயததைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி.

மூ 241. ஆக, தயாஜயததைச்சொல்லி, தயாகபரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும உபாயததைச்சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயதவஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது ஆக, பூவாரததததால் 'ஸாவதர்மாந' என்று த்யாஜயததைச் சொல்லி, 'பரிதயஜய' என்று த்யாகபரகாரததைச்சொல்லி, 'மாம' என்று பற்றப்பபடும் உபாயததைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய கைதரபேஷ்யஞ் சொல்லி, 'சரணம்' என்று உபாயதவஞ்சொல்லி, 'வரஜ' என்று உபாயஸவிகாரஞ் சொல்லுகிறது என்கை (241)

242 அநநதரம், உததராரததததுககு அநததம் அருளிச்செய்வதாகக்கோலி, அதிப் பரதம்பததை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'அஹம்' என்று

மூ. 242 அஹம்

இவவுததராரததத்தில ஈசவரன செயதருளுகிற அம்சதை அருளிச்செய்கிறா 'ஸவ கருத்யதை அருளிச்செய்கிறான்' என்று (242)

மூ 243 ஸவகருதயதை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா — அதாவது அதிகாரிகருதயமிதே பூவாரததததிற சொல்கிறது, உபாய பூதனான தனனுடைய கருதயதை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயே (243)

244. இனி, இப்பதததுககு அநததம் அருளிச்செய்கிறா 'ஸாவஜஞ்ஞய' என்று தொடங்கி.

மூ 244. ஸாவஜஞ்ஞய, ஸாவசகதியாய, டாபதனான நான்

வ்யா — அதாவது, *யஸ ஸாவஜஞ்ஞஸ ஸாவவித* என்கிறபடியே ஸாவததையும் அறியும்வஞ்ஞய *பராஸய சகதிர் விலிதைவ சருபதே* என்கிறபடியே எல்லா ஸாமாதயததையும் உடையஞ்ஞய, சேஷியாகையாலே பராபதஞ்ஞயிருக்கிற நான் என்கை. (244)

245. அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இநதகுணவிசேஷங்களை இவவஹமசபதம்காட்டுகிற இதுககு பரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறா, 'இவன கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ 245 இவன கீழ்நின்ற நிலையும் மேல போக்கடியும் அறினகககும் அறிநதபடியே செயது தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தனபேருகசெயது தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பாதவிசேஷததையும் காட்டுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இச்சேதநனுககு அறிஷ்டநிவருததி இஷ்டபராபதிகளைப் பண்ணுமளவில, இவன பூவததில நின்றநிலையும், மேல போகததக்கவழியும் அறிகைக்கும், அறிநத படியே அவறறைசெயது தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸாவஜஞ்ஞதவ ஸாவ சகதிதவங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன காரயஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அளறிக்கே தனபேருகசெயது தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷிதவருப பததவிசேஷததையும் பரகாசிப்பிக்கிறது என்கை 'மாம' என்கிற இடத்தில் ஆசரயணததுககு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் பரகாசிததாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் காரய கரதவததுககு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் பரகாசிகுமிதே, வாதஸலயாதிகள் இல்லாதபோது ஆசரயணங்கூடாதாபபோலே, ஜஞாநசகதயாதிகள் இல்லாதபோதுகாரயகரதவமகடியாமையாலே இவவிடத்தில் ஜஞாநசகதிகளும் பராபதியுஞ்சொன்ன இது, பூததிககும் உபலக்ஷணம் (245)

246 இப்பதததில் 'மாம' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய நின்ற பாரதநதாயததுக்கு எதிரததட்டான தன ஸவாதநதாயததை பரகாசிப்பிததமையை அருளிச்செய்கிறா, 'தனக காகக கொண்ட' என்று தொடங்கி.

மு 246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரதயவேஷத்தை அவணையீட்டுப் பாராதே தனனை யீட்டுப்பாராதது, அஞ்சின அசசந்தீரத்தானுன தனமையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

வயா — அதாவது, 'மாம்' என்று ஸாரதயவேஷத்தோடே நிறகிற தனனைப் பற்றச் சொன்னபோது, அஹம்நன, தன்னுடைய ரக்ஷணாததமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதய வேஷத்தை 'ஸாவாதிகனானவன இப்படித தாழ் நின்றது, தன குணத்தாலேயிறே' என்று அவணையீட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிறகிறவனானே?' என்று தனனையீட்டுப்பாராதது, 'ஸாவதாமங்கனாயுமவிட்டு எனனைப்பற்று எனனாநின்றான், இது எனனாகக் கடவது?' என்று அஞ்சின அசசமதீர, ஸவாதீந தரிவித சேதநாசேதந ஸவ ரூபஸத்திதி பரவருத்திகனாயக்கொண்டு நிரங்குசஸவதநதானாயிருக்கிற தன்னுடைய யதா வஸத்திதவேஷத்தை 'அஹம்' என்று நாசிப்பிக்கிறுன்னெனக்க

ஏவம்பூதனானவன பரதநதரனானதும், தனக்கு ஸவரூபமாய்ச் செய்ததன்று எனனு மிடத்தை அருளிச்செய்கிறா, 'கீழில்' என்று தொடங்கி (246)

மு. 247. கீழில் பாரதந்தாயமும இந்த ஸவாதந்தாயத்தினுடைய எல்லையிலமிறே.

வயா — அதாவது, கீழ், ஸாரதியாயநின்ற பரதந்தாயமும, நினைத்தது செய்யுமுள வில் தனக்கொரு நிவாரகரிலலாதபடியான இந்த ஸவாதந்தாயத்தினுடைய எல்லையிலமிறே எனக்க (247)

248. அநந்தரம், தவிதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'தவா' என்று அதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா 'அஜருனாய' என்று தொடங்கி

மு. 248 தவா-அஜருனாய, அசகதனாய, அபாபதனாய, எனனையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உனனை

வயா — அதாவது, உன காரயங்கள் அறிக்கக்குத்தக்க ஜனாநமில்லாதவனாய், அறிந தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுக்கக்கு சகதியிலலாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு பராபதியிலலாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸாவ தாமங்கனாயுமவிட்டு எனனையே நிரபேஷ உபாயமரகப் பரிகரஹித்திருக்கிற உனனைப்பெனக்க (248)

249 அநந்தரம், தருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறா 'ஸாவபாபேபய' என்று இதுவும்-பாபமும பஹு வசநமும ஸாவசபதமுமாய் தரிபரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் முனறையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா 'மத பராபதிபரதி பததகங்கள்' என்று தொடங்கி

மு 249. ஸாவபாபேபய :- மத பராபதி ப்ரதிபதகங்கள் என்று ய்வையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவவோபாபங்கள் எல்லாவற்றில நின்றும்

வயா — அதாவது, பாபமாகிறது இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்கும்தாகையாலும், மோக்ஷபரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜனாநவிரோதியும் ருசிவிரோதியும் உபாய விரோதியும் பண்டேநிவருத்தமாகையாலும், இனி உளளது பராபதிவிரோதியாகையாலே நீ எனனை பராபிக்கைக்கு பரதிபததகங்கள் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களை உத்தேசித் துப் பயப்படுகிறாய், அநத அநதப் பாபங்களெல்லாவற்றிலும் நின்றும்மெனக்க. (249)

250 அதில பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் “பொயநநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுகும்” என்று தொடங்கி

மு. 250 “பொயநநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுகும் அழுகுடமபும்” என்கிறபடியே அவிதயா காம வாஸநா ரூப பாகருதி ஸம்பநதங்களைச் சொல்லுகிறது

வயா - அதாவது, “பொயநநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுகும் அழுகுடமபும்” என்று ‘உதபததி விநாசாதி யோகததாலே அஸதய சபதவாசயமான அசேதநவிஷயத்தில் ஆதம ஜஞாநமும், அததத தேஹா தமாபிமாந மடிபான ஸாமஸாரிகதுஷகாம பரவருததியும், அததக காமமடியாக வரககடவதான மரமஸ அஸருகாதி மலருப தேஹஸம்பநதமும்’ என்று சொல்லுகிறபடியே அவிதயையும் காமமும் வாஸநையும் ரூபமும் பாகருதி ஸம்பநதமுமாகிற அவறறைச சொல்லுகிறது என்கை இவற்றில், அவிதயையாவது ஜஞாநாநுதய ரூபமாயும் அநயதா ஜஞாநரூபமாயும் விபரீதஜஞாநரூபமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அருஞாநம் காமமாவது புணயபாபம், மோஷததைபபறற, பாபததோபாதி புணயமும் தயாஜயமாம், * புணய பாபே விதூய * என்கைகடவதிறே வாஸநையாவது, அஜஞாநவாஸநையும், காமவாஸநையும், பாகருதிஸம்பநத வாஸநையும் ரூபமும் விஷயபேதததாலே பஹுவிதையாயிருக்கும் பாகருதி ஸம்பநதமாவது ஸதூலஸூகைமரூபமா பிருநதுள்ள அசித ஸம்பநதம் (250)

251 இனி, ஸாவசபக விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘தருணசசேத’ இதயாதியாலே

மு. 251. தருணசசேத கணரூயநாதிகளைப்போலே பாகருதிவாஸநையாலே அநுவாத திக்குமவைவெனன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலககததாலும், செய்யுமவைவெனன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது

வயா - அதாவது, தருமபு நறுக்குகை, தினவுதினறவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுததிபூவகமாக பாகருதி வாஸநையாலே அநுவாததிகமும் உததராகங்களைனன, நாம இவறறைச செயபாதபோது ‘லோகம் நமமை அபவாதஞ் சொல்லுமே’ என்கிற பயததாலும் ‘நமமைக்கண்டு லெளகிகா இவறறைத தவிருவாக்களாகில அவாக்களுக்கு விநாசமாமே ஐயோ!’ என்கிற கருபையாலுஞ் செய்யும் நிதய தைமிததிக காமங்களெனன, ரஜஸதமஸஸூக்களாலே கலங்கி தயகத உபாயங்களிலே அநவயிததல, புந பரபததி பண்ணுதல செய்யுமவைவெனன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை (251)

252. ‘ஸாதநபுதபா செயபாதவைபும் வஸதுகதயா ஸாதநகேரடியிலே அநவயிகமும்’ எனனுமத்தை உங்காபூவமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘உநமதத’ இதயாதியாலே.

மு. 252. ‘உந்மதத பரவருததிக்கு க்ராமபாபதி போலே தயஜிதத உபாயங்களிலே இவை அநவிதங்களாமோ?’ என்று நினைக்கவேண்டா.

வயா - அதாவது, * உநமாதச சிதத விபரம் * என்கிறபடியே சிததவிபரம் பிறந தானொருவன, இன்னவருக்குப் போகிறோம்’ என்கிற நினைவு இனறிககே ஒருவழியே போகா நினரூல், அவவழிகு ஒருரோடே ஸம்பநதமுண்டாயிருக்கையாலே அவவூரிலேசென்று சேரு மாபோலே, ஸாதநபுததிரஹிதமாக லோகாபவாத பீதியாளர்களாலே செய்யப்படுகிற இவை-விட்ட உபாயங்களிலே அநவிதங்களாமாவென்று நினைக்கவேண்டா, அநவிதங்களாயே விடுமெனறபடி. “ஆநருசமஸய பரதாநராய அநுஷ்டிததாலும், ஏறிட்ட கடடி ஆகாசத்திலே நிலலா தாப்போலே, அவையும்ஒருபலததோடே ஸததிப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபசபதவாசயமாகக் கடவது” எனறிறே தனிசரமத்தில் இவாதாமே அருளிச்செய்தது (252)

253 'அதுதானேயாகிறது - புற பரபததிகு தோஷம் எது', என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'கலங்கி' என்று தொடங்கி

மூ. 253. கலங்கி உபாயபுத்தயா பண்ணும் பரபததீயம் பாதகத்தோடு ஒக்கும்

வயா — அதாவது, ஸகருத அநுஷ்டாநமொழியப் புறநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத பரபததி ஸவபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவருததிகாகவாதல இஷ்டபராபதிக காகவாதல உபாயபுத்தயா மீண்டும் பண்ணும் பரபததீயம் *அதபாதக பீதஸதவம்* என்று உபாயாததரம்போலே பாதகஸம்மென்கை (253)

254 அதததரம், சதூததபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று, அதுக்கு அததம் அருளிச்செய்கிறார் 'முகதனும்படி பண்ணக்கடவேன' என்று.

மூ. 254 மோக்ஷயிஷ்யாமி-முகதனும்படி பண்ணக்கடவேன.

வயா - அதாவது, இவற்றில் நினைதும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேனென்கை (254)

255. இனி, ஸிஜாததத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸிச்சாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 255. ஸிச்சாலே ஈனும் வேண்டா. நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்கா னென்கிறான்.

வயா - அதாவது, 'இஷ்யாமி' என்கிற ஸிச்சாலே ஸவயமகாததாவாகையன்றிககே தான பரயோஜகாததாவாய விடுவிகககடவேனென்கையாலே நானும் இதுக்கு ஒரு வதநம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு பராபததிகவேண்டா, நீ என்னை ஆசையிதத ராஜகுல மாஹாதமயததாலே உன்னைக்கண்டு தாமே பயப்படடு, "கானோவொருங்கிறநுங் கண்டில மால்" என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையேவிட்டுப் போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறுனென்கை. (255)

256. இப்படி அருளிச்செய்த தனகருத்தை வெளியிடுகிறார் 'என்னுடைய' என்று தொடங்கி

மூ. 256. என்னுடைய நிகரஹபலமாய வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

வயா — அதாவது, பாபங்களாகிறன, குபபையில் ஆமணக்குப்போலே பெழுந்தது, பாம்பு போலே மிடறறைப்பிடிப்ப தொன்றன்றிறே, சேததன பண்ணின் காமங்கள் கஷணதவமளிக ளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம், அஜ்ஞானகையாலே காததாவான இவனும் மறந்துபோக, ஸவதஸஸாவஜ்ஞாய ஒனெழுதியாமல உணர்ந்திருந்து பராபதகாலங்களிலே தப்பாமல நிறுத்தது அநுபவிப்பிகிற என்னுடைய நிகரஹரூப மாகையாலே, அதத நிகரஹ பலமாய வந்தவை, நிகரஹத்துக்கு பரதிகோடியான அநுகரஹத்தை தான பண்ணினால் அவ விஷயத்திற்பின்னை கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து என்றபடி. (256)

257 தன்னடையே விட்டுமபோம் என்கிற இடத்தில் அபிபரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அநாதிகாலம்' என்று தொடங்கி.

மு. 257 அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீபட்ட பாட்டை அவைதாம் படுமபடி பண்ணுகிறேன்.

வயா — அதாவது, அநாதியான காலமெல்லாம் து காவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்படுகால, அவற்றைக்கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாசரயண ராஜகுல மாஹாதமயமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல்கரிந்து நடுங்குமபடி பண்ணக்கட வேன என்கை. “அவைதானே விட்டுப்போமபடி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்குமுன்பு உண்டாயக கழிந்தது என்று தோற்றத்தபடி போக்குகை, அதாகிறது, இவை ஸமருதிவிஷய மாணும தன்னுடைய ஸவாபாவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸவபநங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேற்றியாயக கழிந்ததென்றிருக்கையும, ஸமருதியாலே துக்கம் அநுவாததியாதிருக்கையும” என்று தனிசரமத்தில் இவாதாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம் (257)

258. “மோஷயிஷயாமி” என்கிற உத்தமனில் அபிபரேதமான ஓராத விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறா, ‘இனி’ என்று தொடங்கி

மு. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தானே. என்னுடம்பிலழுகை நானே போக்கிக்கொள்ளேனே?

வயா — இதனை காலமும் ‘நம காயத்ததுக்கு நாம் கடலோம்’ என்று நீ திரிகை யாலே, தன் காயம் தானே செய்துகொள்ளுகிறுன்னென்றிருந்த இதனை போக்கி, ‘எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷம்’ என்று அறிந்து எனக்களிலே நயஸதபரண பின்பு, உன்னுடைய பாப விமோசனாததமான யதநம் நீ பண்ணிக்கொள் என்று உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தானே, எனக்கு சரீரபுத்தன உன்னுடைய அவிதயாருபமானியத்தை சரீரியான தானே போக்கிக் கொள்ளேனே? என்கை என்னுடம்பிலழுகை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே என்றது, யதநபலிதவங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக ஆகையால் உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்கு என்றபடி “விரோதி நிவருத்தியும், அமீத பராபதியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்கில், ஒன்றைச்சொன்னால் மறறையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிறறில்கு, * மாமே வைஷ்ணவி * என்று, கீழில் உபாயத்ததுக்குச்சொன்ன பலமொழிய இவவுபாயத்ததுக்கு வேறுபலம் இல்லாமையாலே சொல்லிறறில்கு என்னவுமாம், ஆனால் விரோதிநிவருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில்,— அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று விரோதி நிவருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸஸித்தமாயிருக்கையாலே, தனித்ததுச் சொல்ல வேண்டாவிதே” என்று ஸங்கரேஹண சரிய பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸதரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த சங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம் ... (258)

259 அதந்தரம், சரமபத்ததை உபாதாதம் பண்ணுகிறா ‘மாகச.’ என்று அதுக்கு அாததம் அருளிச்செய்கிறா, ‘நீ உன் காயத்திலே’ என்று தொடங்கி

மு. 259. மாகச- ‘நீ உன்காயத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன்காயத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகரிமித்தம் இல்லையாண்’ என்று அவனுடைய சோகரிவருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

வயா — அதாவது, நீ உன் காயத்திலே அதிகரித்து தினருயாகில், ‘நம காயத் துக்கு என செய்வோம்’ என்று கரைந்து சோகிக்க பராபதம், நான் உன் காயத்திலே அதிகரியாயிருந்தேனாகில், ‘நம காயத்தில் இவன் உதாஸ்தனாயிரா தினருன், நாம்

எய்வனே உஜ்ஜீவிககப்போகிறோம்? என்று சோகிகக பராபதம், இவ்வன அனறிககே யதந பரிதவங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸவருப்பாரதததாயததை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷண காயததிலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யதநபரிதவங்கள் இரண்டும் என்னதாமபடி ஸவாமியான நான் உன பக்கத்தில் தடையறுக கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகாயததிலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகிககைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண' என்று முன்பு சோகாவிஷ்டனாய நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிவருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறுன்னகை.

இததால், 'அஹம் தவா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸவபாவததையும் அநுவதித்துக்கொண்டு சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராய்ந்து ... (259)

260 இனிமேல், நிவாததகனான தன்னுடையவும் நிவாதயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸவபாவங்களைச்சொல்லி, சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் 'நிவாததக ஸவருபததை' என்று தொடங்கி

மூ. 260. நிவாததக ஸவருபததைச் சொல்லி, நிவாதயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு சோகாநிமித்தம் இல்லையாண என்கிறான்.

வயா — அதாவது, "அஹம்" என்று ஸாவஜ்ஞதவாதி குணவிசிஷ்டனாய்கொண்டு விரோதி நிவாததகனாயிருக்கிற தன் ஸவருபததைச் சொல்லி, 'தவா ஸாவ பாபேபயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று ஸரிசசால் நிவாதயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அருளி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸலீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடமொழிவி, அதநதரம் "மாகச" என்கையாலே 'இப்படியானபின்பு உனக்கு சோகிகக நிமித்தமில்லை' என்கிறுன்னகை. .. (260)

261 இததலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத தான் ஒருபபட்டு நிறகிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகததைப் போக்குகிறமையை அபியுகதோகதியை நிதாசன மாகக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 261 "எத்தினாலிடாககடறகிடத்தியேழை நெஞ்சமே என்கிறான்.

வயா — அதாவது திருமழிசைப்பிரான தமமுடைய திருவுள்ளததைக்குறித்து, ஸாவேசவரன இததலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்று கொடுவதது புகுத்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, 'இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அமுததுகிறாய்?' என்றறபோல, ரசவரனும் இப்போது இததலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக சோகிககிறாய்' என்று இவனைக்குறித்து அருளிச் செய்கிறுன்னகை (261)

262 இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு பகவதபிராய விசேஷததை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புணயமென்று நினைப்பீடாநிற்க, நீ சோகிககக்கடவையோ?

வயா. — அதாவது, நீ செயத பாபங்களை நான் முறதுற என்னுடைய கடிமாவிய்ய மாககி, அவ்வளவுமனதிககே பிள்ளை உன்பககல எனக்கு உண்டான வாதஸல்யத்தாலே

“செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்” “செய்தாரேல் தனதுசெய்தார” என்கிறபடியே அவை தன்னிப்பாபமாக நினைவாதே புண்படுமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ சோகிக்கக் கடவையோ? என்கை

ஆக, இவ்வுத்தராததத்தில் அருகப்பததாலும் நிவாததக ஸ்வரூபத்தையும் நிவாத யாசரயத்தையும், நிவாதயங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவருத்தி பரகாரத்தையும், தத்காரயமான சோகநிவருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று (262)

263 இனி, இந்த சலோகாததத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமை யையும், இந்த சலோகநதனக்கு இன்னதிலே நோக்கு எனலுமத்தையும், இதில் விசுவாஸாத பத்தியின் அருமைமையும், ஈசவரனதான முதலிலே இதை உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவையும, வேதபுருஷன் உபாயாததங்களை விதிகைக்கு ஹேதுவையும, உபாயாததங்களை ஸ்வ ரூபேண தயஜிக்ருமளவில் தோஷமில்லை எனலுமத்தையும் அவைதான முகாததரேண அநவி தங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண தயகதங்கள் அன்று எனலுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது எனலுமத்தையும், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கல வேண்டும் அமசத்தையும், ஈசவரனுக்கு இவனுடைய ஸுகருதம் அநிஷ்டம் எனலுமத்தையும், இவ்வாததத்தில் ஆஸதி கயாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல இல்லையாகில் நசித்தவிதத்தை எனலுமத்தையும், வயவ ஸாயஸ்ரீதன் இதில் அநவசித்தால விநாசபாயநதமாம் எனலுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரி கள் இன்னா எனலுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்

அவற்றில் பரதமத்தில் இதில் ஒருவனுக்கு ருசியிறக்கையில் உள்ள அருமைமையத் தாசிப்பிக்கக்காக ஓர் ஐதிறயத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘உயயக்கொண்டார விஷயமாக’ என்று தொடங்கி

மூ 263 உயயக்கொண்டார விஷயமாக உடையவா அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமரிப்பது.

வயா — அதாவது, தததவநிரணயம் பண்ணின் உயயக்கொண்டார பகதிநிஷ்டரா யிருக்கையாலே, அவரை பரபத்தி நிஷ்டராமபடி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த சலோகாததத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, ‘அாததஸதிதி அழகிதாயிருநதது, ஆகிலும் அததைவிட்டு இததைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’ எனன், “விதவாறுகையாலே அாததத்துக்கு இசைநதாய, பகவதபரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறநததில்லை” என்று அவா விஷயமாக உடையவா அருளிச்செய்த வாதத்தை நினைப்பது என்கை (263)

264 இனி, இந்த சலோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு எனலுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் ‘இதுக்கு ஈசவர ஸ்வாதநதாயத்திலே நோக்கு’ என்று

மூ 264 இதுக்கு ஈசவர ஸ்வாதநதாயத்திலே நோக்கு.

வ்யா — அதாவது, சாஸதாங்கனெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த சலோகத்துக்கு சாஸதரவிஹிதமான ஸகலதாமங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேஷ ஸாததமாய, பராபதி பரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்புகட்டு, ஸவபராபதியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸவாதீந ஸகலபரவாததகளுன் ஈசவர னுடைய ஸ்வாதநதாயத்திலே தாதபாயமென்கை (264)

265. இனி, இதில விசவாஸோதபததியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறா 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 265. "இதுதான் அநுவாதகோடியிலே" என்று வங்கிப்புரததுநம்பி வார்த்தை

வயா — அதாவது, இந்த சலோகாராதததான் அநுவாதததினுடைய கோடியிலே என்று ஆபததமரான வங்கிப்புரதது நம்பி அருளிச்செய்யும் வாராததையென்கை

266 'அது எததாலே' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'அஜுநன' என்று தொடங்கி.

மூ. 266. அஜுஜுநன, க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள வாக்கியங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன்காயத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருசையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வயா — அதாவது, இதுககு அதிகாரியான அஜுநன பாலபமேதொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அகடிதகடநாஸமாதப பரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷடிதங்களாலும் * ஏஷ நாராயண' ஸ்ரீமாந க்ஷீராணவ நிகேதந நாகபாயங்கமுதஸருஜய ஹயாகதேர மதுராம புரீம * * புணயா தவாரவதீ யதர ததராஸதே மதுஸூதந ஸாக்ஷாததேவ புராணோஸௌ ஸஹிதாமஸ ஸநாதந * * யதர நாராயணோ தேவ- பரமாதமா ஸநாதந ததர கருதஸநம ஜகதபாகத தீரததாநயாயதநாநி ச * * யே ச வேதவிதோ விபரா யேசாதயாதம விதோஜநா : தே வதநதி மஹாதமாநம கருஷ்ணம தாமம ஸநாதநம * * பவிதராணம ஹி கோவிந்த பவிதரம பரமுசயதே புணயா நாமபி புணயோஸௌ மங்களாநாஞ்ச மங்களம * * கருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமஉதபததிரபிசாபயய கருஷ்ணஸய ஹி கருதே பூதம இதம விசவம சராசரம * என்றும் இதயாதிகளாயிருந்ததுளன பராவரதததவயாதாதமய விததுககளான ருஷிகள வாக்யங்களாலும், பால்யாதபரபருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வரசியற கருஷ்ணன் தன் காயததுகக கடவரூய நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று, இவனே நமக்குத் தஞ்சம' என்று விசவஸித்தபின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலேயென்கை (266)

267 இது தனனை முதலிலே உபதேசியாகமக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறா 'புறமபு' என்று தொடங்கி

மூ. 267. புறமபு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சைச் சோதிகைக்கக்காக

வயா :— அதாவது, * யசசரேய ஸயாந நிசசிதம பருஹி தநமே சிஷ்யஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம * என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இததை உபதேசியாதே உபாயாததரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்து எல்லாம், 'அவ்வளவிலே பாயவஸித்ததுவிடுமோ' அவற்றனுடைய தோஷ தாசநததாலே இவவுபாயோபதேசததுககு அதிகாரியாமோ' என்ற இவனுடைய ஹருதயததைச் சோதிகைக்கக்காவென்கை (267)

268 'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹருதய சோதநாராததமாக உபாயாததரங்களை உபதேசித்தவன்? வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பான் என?' என்ன அருளிச்செய்கிறா 'வேதபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

மு 268 வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜஞாநம் பிறக்கக்கூக

வ்யா — அதாவது - ஆபததமனான வேதபுருஷன் *விஜ்ஞாந பரஜ்ஞாம் ஞாவீத* *ஓமிதயாதமாநமதயாயத* *ஆதமாநமேவ லோகமுபாஸீத* *ஆதமா வா அரே தரஷ்டவயச சரோதவயோ மநதவயோ நிதிதயாஸிதவய* இதயாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது படடிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு இடைஞ்ச வஸப்படுகைக்காகக் கமுகதிலே தடிகைக் கட்டிவிடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரவஸய னாயக களித்துக் திரிகிற இவனுக்கு, *ஜநமாநதரஸஹஸ்ரேஷு* தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி* என்கிறபடியே காயகலேசரூபமான காமாநுஷ்டாநம் இநதரியஜயம் முதலான அருநதேவை களாலே செறுப்புண்டு அநதக்களிப்புப்போய பகவதபாரதநதாயமாகிய ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூக என்கை (268)

269 ஆனால, இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகா தோ? எனன, அருளிச்செய்கிறா 'ஸந்யாஸி' என்று தொடங்கி

மு 269 ஸந்யாஸி முனபுள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வராது

வ்யா — அதாவது - சரமச்சரமத்திலே அநவிதனானவன் பூவாசரம தாமங்களை விடுகிறுப்போல, அநயோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதிதவாதிகளாலே எரித்தோபயத் திலே இழியுமபடி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி (269)

270 'இவைதான் ஆகாராதரத்தாலே அநவிதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபதயாகம் இலலை' எனனுமத்தை அருளிச்செய்கிறா 'இவனதான் இவைதனனை நேராகவிட்டிலன்' என்று

மு 270 இவனதான் இவைதனனை நேராக விட்டிலன்.

வ்யா — அதாவது-ஸாதநாதரபரிதயாக பூவகமாக எரித்தஸாதந பரிகரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான் காமஜ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவைதனனை ஸ்வரூபேண தயஜித்தில னென்கை (270)

271 'அது எவ்வனே' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'காமம்' என்றுதொடங்கி

மு 271. காமம்-கைங்காயத்திலே புகும், ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூபபரகாசத்திலே புகும், பகதி-பராபயருசியிலே புகும், பரபதி-ஸ்வரூபயாதாதமயஜ்ஞாநத்திலே புகும்

வ்யா — அதாவது, ஸவவாணஸவாசரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிகம விஹிதகாமம், ஸாதநபுத்தயாவனறிககே ஆநருஸம்சயத்தாலே பராததமாக அநுஷ்டிககையாலே, ரசவரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, ததபரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணுவ கைங்காயத்திலே அநதாப்பவிகம "நுண்ணறிவு" என்கிறபடியே ஸவஸ்வரூபஜ்ஞாந பூவகமாகப் பரஸ்வ ரூபத்தை ஸாக்ஷாதகரிககைக்கும் உறுப்பான ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய பரகாசத்திலே அநதாப்பவிகம *பகதயா தவநநயபா சகய* என்கிற படியே பகவதபராபதிகு ஸாதநமாநபகதி அநத ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்கு ஷு*ததுப்போலே பராபயமான கைங்காயத்துக்குப் பூவக்ஷணத்திலே அநுவாததிகககடவ

தான் ருசியிலே அந்தாபபவிகும எரிததோபாய வரணருகையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிநதவாதே அதயநதபரதந்தரதயா அநந்யசரணமா யிருநதுள்ள ஸவருபத்தினுடைய பாதா தம்ப ஜ்ஞாநத்திலே அநதாபபவிகுமெனகை (271)

272 'பகதிபரபததிகள இரணாடையும கழித்தால் இவன தனக்குப் பலஸாதநமாவது எது?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'ஒருபலததுக்கு' என்று தொடங்கி

மூ 272 ஒருபலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத்பரஸாதமே உபாயமாகக்கடவது

வயா — அதாவது, பகவத பரபதியாகிற ஒருபலததுக்கு *ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு* தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி தராணாம ச்விண்பரபாதாம கருஷ்ணே பகதி பரஜாயதே * என்கிற படியே அநேக ஜநமங்களிலே காமஜ்ஞாதா திகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிகபபடுமதாகையாலே அரிதாயிருநதுள்ள பகதிமார்க்கததையும், "ஸாவதாமாந பரிதயஜய" என்று ஸகல பரவருததி நிவ்ருததிபூவகமாக ஸகருதநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருநதுள்ள பரபததி மார்க்கததையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகவங்களில தாதபாயமினறிககே ததததவயாஜேந பலபரதனாகாநின்றுள்ள அவனுடைய பரஸாதமே பரதாநமாகையாலே, பகதிபரபததிகளாகிற இவை இரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம உபாயமாகக்கடவது எனகை (272)

273 'ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவனபக்கவிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?' எனன, அருளிச்செய்கிறா 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி

மூ 273. பேற்றுக்கு வேண்டுவது-விலக்காமையும், இரப்பும்.

வயா — அதாவது, பலவிததிக்குச் சேதநனபக்கல் உண்டாகவேண்டுவது ஸவயதநத் தாலே அவன் பண்ணும் சஷணததை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷாததமாகைக்கு உறுப்பான இரப்புமெனகை (273)

274 'இங்ஙனனறிககே, இவனபக்கவிலும் சிலஸுகருதம் உண்டானால் ஆகாதோ?' எனன, அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமெனனும்ததை அருளிச்செய்கிறா 'சகரவாததித திருமகன' என்று தொடங்கி

மூ 274 சகரவாததித் திருமகன பாபத்தோடேவரிலும் அமையுமெனருன். இவன புண்யததைப்பொகட்டு வரவேணுமெனருன்.

வயா — அதாவது, *ராமோ விகாஹவாந தாம* என்கிற சகரவாததித்திருமகன *யதிவா ராவணஸ ஸவயம* என்று 'பாபிஷ்டனான சாவணன தானுதிலும் அழைத்துவாரும்' எனகையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல அலமையாலே, 'பாபத் தோடே வரிலும் அமையும்' எனருன், *க்ருஷ்ணம் தாமம் ஸநாததம்* என்கிற இவன 'ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனகையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யததைப் பொகட்டு வரவேணுமெனருன் எனகை ஆகையால், ஸஹாயாததர ஸமஸாகக அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவனபக்கல் ஸுகருதம் அநிஷ்டம் எனறு கருதது (274)

275. இவ்வாததததில் இழிநதவனுக்கு ஆஸதிகனாய உஜ்ஜீவிததல, நாலதிகனாய நசிததல் ஒழிய, மதயமஸ்திதியிலகை எனனும்ததைப் பூரவாசாய வசநததலே அறிவிக்கிறா 'ஆஸதிகனாய' என்று தொடங்கி.

மூ. 275. “ஆஸ்திகஞய இவ்வாதத்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல். நாஸ்திகஞய நசித்தல் ஒழிய நடுவில நிலையிலலை” என்று பட்டருககு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வயா — அதாவது, “இவ்வாதத்தத்தில் அதவிதஞானவன பகவதபரபாவததால் ‘இது ஸதயம்’ என்று ஆஸ்திகஞய இவ்வாதத்தத்தில் ருசியும் ‘இது தப்பாது’ என்கிற விச்வாஸமு முடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்தரங்களுடைய ஓருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படி யிருப்பதொன்றுண்டோ” என்று நாஸ்திகனுட இதனை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையிலலை” என்று ஸகலசாஸ்தர விததமரான பட்டருககு ஆபததமரான எம் பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையென்கை (275)

276 ‘வயவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அதவயம் விநாசத்துக்கு உடலாம்’ எனனுமத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘வயவஸாயம்’ என்று தொடங்கி)

மூ. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமததில் போஜநமபோலே.

வ்யா — அதாவது, இதிறசொல்லுகிற தபாக ஸவீகாரங்களுக்கு ஈடான வயவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அதவயம், அஜீரணதகையில் பண்ணின போஜநம் மரண ஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பாயவஸிககுமென்கை (276)

277 இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரெனனுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘விடடுசித்தா கேட்டிருப்பா’ என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்’ என்று

மூ. 277 “விடடுசித்தா கேட்டிருப்பா” என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வயா — அதாவது, “செம்மையுடைய திருவரங்க தாம பணித்த மெய்மமைப் பெரு வார்த்தை விடடுசித்தா கேட்டிருப்பா” என்று ‘கரணதரயததாலும் செவவியராய் அது தனனை அாததகரியாகாரியாய்கொண்டு கோயிலிலே சாயந்தருளினவாதாம், அாஜுநவயா ஜததாலே திருத்தோததட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலப முமான “மாமேகம் சரணம் வரஜ” என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார கேட்டு, ‘ததறிஷ்ட ராயிருப்பா’ என்கிறபடியே இவ்வாதத்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதனபடியே நியதராயிருக்குமவர்களுன்கை (277)

278 இவ்வாதத்தறிஷ்டரான ஆழ்வாரங்களுடைய திவ்யஸூகதியில் இதுக்கு அாததமாக அநு ஸததிகபபடுமவறறை அருளிச்செய்து இதுதனனை நிகமிக்கிறார் ‘வார்த்தையறிபவா’ என்று தொடங்கி.

மூ 278 “வார்த்தையறிபவா” என்கிற பாட்டும “அததனுகி” என்கிற பாட்டும இதுக்கு அாததமாக அநுஸந்தேயம்.

சாமஸ்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று

பின்னாலோகாசாயா அருளிய முழுக்கூப்படி முற்றிற்று

வயா — அதாவது, “வார்த்தையறிபவா போதத பிறப்பொடு தோயொடு மூப்பொடு இறப்பிலை போததுப் பெருநதுன்பம் வேறநீக்கித் தன தாளிணைக்கீழ்ச்சோதது அவனசெய யுரு சேமத்தைபெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவறகு ஆளனறியாவரோ” என்று “மாமேகம் சரணம் வரஜ ஸாவ பாப்பயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று நலவார்த்தையை அறியுமவர்கள்

பரணிகூடு வரிநதாறபோலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜநமங்களோடும், அவை புககவிடத்தே புகககடவதான வயாதியோடும், அங்ஙனையாகிலும் சிறிதுநாள செல்லாதபடி இடிவிழுநதாறபோலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனையாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவற்றை விரக நெடுஞ்சுவா தளருமா போலே தளளி, அவைபோன அதந்தரம் வரககடவதான கைவலயமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி, பாதரேகைபோலே தன் திருவடிகளினகீழே சேரும்படிபண்ணி, புனராவருத்தியறுமபடி அவன் பண்ணும் ரக்ஷையை அநுஸந்தித்து வயவஸிதராயக்கொண்டு தங்களுக்கு ஆசாயணியனாய் விரோதிநிவா ததகணுன் ஆச்சாயபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவாககு ஆளாவரோ” என்று நமமாமவாரூளிச்செய்த “வாராதகையறிபவா” என்கிற பாடடும்,— “முததனா முசுநதனா ஒத்தொவ்வாத பலபிறப்பொழித்து நமமையாட்கொளவான்-அததனாகி யனணியாகி யாளுமெம்பிரானுமாயப் புருந்து-நமமுள மேவினா, ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடக்கடலகிடத்தி” என்று ‘ஹேயபரதயநீகராகையாலே அஸபருஷ்ட ஸமஸாரகந்தராய முகதீபூமிபரதரானவா ஸகல தேஹவாததிகளான ஆதமாககளும் ஜஞாநைகாகாரதயா ஒத்துத் தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜநமங்களைப்போக்கி, நிதய ஸமஸாரிகளாயப் போந்த நமமை நிதயஸூரிகள்கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுக்கைகாக ஹிதமே பரவாததிப்பிசுகும் பிதாவாயும் பரியமே பரவாததிப்பிசுகும் மாதாவாயும் அடிமை கொள்ளக்கடவ நமமுடைய ஸ்வாமியாயும் இப்படி ஸாவஸித பந்துவுமாய, நமமுடைய தன்மையையும் நமமுடையபெருமையையும் பாராதே நமமுடைய ஸாவபரததையும் தாமேயேறிட்டுக் கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நமமுள்ளே புருந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினா, அறிவினியான நெஞ்சே’ நமமுடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம ஸாவஜஞராயோ அவன் அஐஞஞாயோ, ஹிதத்தைப் பரவாததிப்பிக்கைக்கு நாம சுகதராயோ அவன் அசுகதஞாயோ, காரயஞ்செய்து கொள்ளுக்கைக்கு நாம பராபதராயோ அவன் அபராபதஞாயோ, தன் மேனமைப்பாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்கும்வனாயிருக்க எத்தாலே நீ துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது?’ என்று திரும்பிச்செய்யிரானருளிச்செய்த “அததனாகி” என்கிற பாடடும் இந்த சலோகத்துக்கு அாததமாக அநுஸந்தேயமென்கை

ஆக, இத்தால ஸலீகாரங்கதயா தயாஜயமான தாம விசேஷங்களையும், அதத்த தாமங்களினுடைய தயாகபரகாரததையும், அதகத தாமதயாக பூவகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலபயாதி குணபோகததையும், அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹதவ லக்ஷணமான கைரபேக்ஷயததையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபாவததையும், அதகத உபாயதவேந ஸலீகரிக்கையையும், ஸலீகருதமான உபாயத்தினுடைய ஜஞாந சுகதயாதிருணயோகததையும், அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவிலே நயஸதபரணன் அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமுஹததையும், அப்பாபவிமோசந பரகாரததையும், அப்பாபவிமோசகளைப் பற்றின அதிகாரியுடைய கைநாப்பாயததையும் சொல்லிற்று

சரமசலோகபரகரண வயாக்யானம் முற்றிற்று

பிள்ளைலோகாசாயா திருவடிகளே சரணம்

பெரிய ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி வயாக்யானம் ஸம்பூணம்.

முழுக்ஷுப்படி முதலான றஹன்ய வியாக்கியானங்கள் நான்கிலும்
உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்கிருதப்ரமானங்களுக்கு
அகராதியட்டவகை துர்ணிகை வக்கங்களுடன்

1. முழுக்ஷுப்படி வியாக்கியானம்

60 அகாரச சிதஸவருபஸய	35. ஒவகாரபரவா வேதா	86 தவயக்ஷரஸது பவேந மருதயு
33 அகாரஞ்சாபபுகாரஞ்ச	129 க ருபவேத வாகரோததம்	218. தாம ஸம்ஸதாபநாததாய
60. அகாரேனோசபதேவிஷ்ணு	137. கதஞ்சந கதயஜேயம்	129 நகசரிந காபராதயதி
25 அகாரோவை ஸாவாவாக	199 காமனைவஹி ஸம்ஸித்திம்	127 கக்ஷமாமி
120 அகிஞ்சநோகதி	127 கிமேதாபிதோஷ	176, 187 கமஇத்யேவவாதிந
120 அகிஞ்சநோகநய கதி:	13. கிமததாபஹுபிரமகதகர,	11 கமநதரோஷ்டாக்ஷராத் பர
76, 177 அகிஞ்சிதகஸய	94 கிமதேந ககருதமயாபம்	199 கஹி ஜஞாநேந ஸதருசம்
128. அகிலஜகாமாதரம்	135 கருபயா பாயபாலயத	179, 76 கா கிஞ்சித குாவத
155 அஞ்சலி பரமா முதா	277 கருஷண ஏவஹிலோகாநாம	35 காமருபஞ்சபூதாநாம
97 அனடாநாமதுஸஹஸாநாம	208 218 கருஷணம் தாமம் ஸகா	101. காரசபதேந ஜீவாநாம்
205, 263. அதபாதகபீதஸதவம்	127 க்ஷிபாமி	101 காரஸதவிதி ஸாவபுமஸம்
8 அநாதாவை பகவநமாதரா	207 கசச நுஜாநாமி	13 காராவண பரமபரஹம்
46 அநயாராகவேனாஹம்	246 கதயாததா புததயாததா	10, 11 காராயணய விதமஹே
48 அநயாவ்ஹிமயா லீதா	16. கோவிதேதியதாநாதத	13 காரயனோதி சபதோஸதி
183 அநாதிகாலபரவருதத	199 கருதேவா அததைனோ	11 காலதிசாஷ்டாக்ஷராத் பர
183 அநாதமயாதமபுத்திராயா	13 சக்ஷுசச தரஷ்டவயஞ்ச நாரா	177 விதயகிவகர பரஹாஷி
137 அபயாஸாவபூதேபய	207 சகால சாபஞ்ச முமோச	177 விதயகிவமரோ பவாரி
(அவ) 57 அஸானேவ ஸபவதி	86 சேதஸய வதாமமயம்	66 பஞ்சமிமக ஆதமாபவதி
216 அஸதாநஸநேஹகாருணய	211 சேதாநாலக்ஷனோததேதா	66 பஞ்சமிமசோயம் புருஷ
55. ஆதமதாஸயம் ஹரேஸஸவா	175 சாயாவா ஸதவம்நுகசசேத	5 பதிம விசவஸயாதமேசவரம்
13. ஆர்ததாவிஷ்ணுஞ்சசிதி	199 ஜகமகாமசமே திவயம்	220, 251. பராஸய சகதி
8 ஆஸதாம தேகுணராசிவத	279 ஜகமாநதா ஸஹஸரோஷு	127 பரிபூரணகஸிஹே
6 ஆஸதிகோதாமசீலசா	155. ஜஞாநாமோகோ ஜாயதே	277 பவிதராநாம ஹிகோவிநத
279 ஆதமாவா அரேதரஷ்ட	58 ததேவபூதம் ததுபவயமாமி	116 பிதாம மாதரம் தாராந
279 ஆதமாமேவ லோகமுபாஸீத	58 ததேவாவிஸததவாயு	259 புணயபாபே விதாய
5 நசேசிதவயஸம்பக	4 தாமகதரம் பரஹமனாதீனம்	277 புணயாதவாஸவதீ கதா
75 உகதாாததவிசதீகார	226 தமேவசாதயம்	191 பரக்ஷாலய பாதாவாசாமேத
291 உநமாதச சிததவிபரம்	8 தவாநாத குணஸாபிஷ்டேவ	31 பரணவாதயம் கமோமதயம்
149, 243 உபாயேகருஹாஸி	35 தஸயப்ரகருதி லீனஸய	35 பரணவாதீயா ஸததாவேதா
3 ருசோயஜுமிகுதிஸாமாமி	100 தவமேவோபாய பூ தோமே	46 பரஸநிகம் புஷ்பாதீமபி
13 ஏகோஹைவநாராயண ஆஸீத	128 தவமமாதா ஸாவலோகாநாம	5, 23 பராபயஸபரஹமனோருபம்
199. ஏததபுத்தவாபுத்திமாந	81 தவமமே ஹமமேருதஸதத	158 பராயசசித்திரியம் ஸாதர
176 ஏததஸாமகாபநாஸதே	5 தவாமேவசுணம் பராபய	221 பஸமத உபபததே:
5 ஏவம்ஸம்ஸருதி சகாஸதே	5, 55 தாஸபூதாஸ ஸவதஸஸாவே	8 பஹுவோருப கலயாண குண
277 ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந	13 திசசச பரதிசசச	8 பஹுவிநிமேவயதீதாமி
13. ஏஷஸாவபூதாநாதாதமா	97 தேவிதவாமநூலீஸய	205 பரஹமஹத்வாஸுராபாகம்
19 ஜஹஸைகிகஸைசவாயம்	135 தேவயாகாருணயருபயா	199 பகதயாதவாநயவாசகய
279 ஒமிதயாதமாமம் தவாயத	199 தேசோயம் ஸாவகாமதுக	155 பவசரணமிதீரயநதியேவை
28. ஒமிதயேகாக்ஷரம்	2 தேஹாஸகதாதமபுத்தி	169 பவாமஸது ஸஹ வைதேஹயா
28. ஒமிதயகரேவயாஹசேத		206 புக்தவாசாநதராயணம் சரேத

66 பூதாபிச கவாகேன	216 சந்திராபேஷாப பதீகதே	35 ஸமஸத சபதமுஸதவாத
13 பூதவேசாதவ பரணு	173 ஸமஹயேவாயமஸபதவா	127 ஸமேசஹம ஸாவபூதேஷு
33 பூரிதிரிசவேதாதஜாயத	208 ஸமேச விசுஹவாக தர்ம	199 ஸாவம காமா கிலம
183 மதீயாகாதி காம	(அவ) கந்திரிமாதஸமாயமபாம	52 ஸாவம பரவசமதுககம
183 மனேவாககாமய :	123 கைதீ பதமாலயா பதமா	199 ஸாவ பரபரிசுதநாதமா
3 மாதரம பதநேக கோபயேத	40 கைதமயா ஸஹ ஹருஷிகேச	13 ஸாவவேதாதத
4 மாதரேதத் தேவதாயாமச	157 கோகலிகராத சரணௌ	151 ஸாவகா காமாச அசநுதே
3 மாதரானும பரமேச மாத்ர	66 விஜ்ஞாதாரம அகோகே	175 ஸாவிமாததம கஸேவபதே
199 மாமகாபவ	13 விசவம காராயணம	17 ஸாவகேதயம பரிஹாஸயம
16 மஹதயாபதி ஸமபராபதே	128 விஷ்ணு பதீ	170 ஸீதாஸமக்ஷம
268 மாமேவலயஸி	16 சங்கககாதா பாணௌ	170 ஸீதா முவாசாதிபசா
226 மாமேவயே பரபதயாதே	6 சரீரம வஸு விஜ்ஞாகம	48 ஸுபாமஸுஸு
278 மசசரேயஸஸயாதீ	7 சாஸதாஜ்ஞாகம பஹுக்லேசம	127 ஸுஹருதம ஸாவபூதகாம
35 மதோவா துமாரிபூதாதி	131 சரிவ பதிரிகிலஹேய	216 ஸேஷோருபயோசமதயே
277 மதா காரபனோதேவ	151 சரியாஸாததமாலதே	175 ஸேவாசவவருக்தி
13 மதாஸாவேஷுதேவேஷு	123 மூரிதி மாதமகாம	173 ஸோசநுதே ஸாவகா
132 மதபரஹமகஸபிபுதா நுபவ	97 மூவஸய	206 ஸாகாதவா புஞ்ஜீத
116 மஸபதேவேபாபகதி	5 ஸமஸாஸா கரம கோரம	1 ஸவஜ்ஞாகம பரபகஜ்ஞாகம
13 மஸபாதமா சரீரம	5 ஸமஸாஸாணவமகாநாம	55 ஸவதவமா தமரிஸந்ஜாகம
176 மோயேதாதாககசதி	35 ஸரவஸருஜயஸஸச	253 ஸவாதீ கரிவிக
220, 251 யஸ ஸர்வஜ்ஞஸ ஸாவதித	157 ஸகருதேவ பரபகாய	5 ஸவாமி சவம பரஹமணீஸதி
277 யேச வேதவிதோதிபசா	157 ஸகருதேவஹிசாஸதராதத	91 ஸவருப ஸவாதா தாயம
57 யோவதா ஸாதமாதமாம	151 ஸதாபசபதி ஸாரிய	222 ஹேகருஷண ஹேபாதவ
207 யோவஜ்ஞபாதாதி	6 ஸதபுத்திலஸா துஸேலி	

முழுக்ஷுப்படிவயாக்கியான ப்ரமாண நுகர்மணிகை முற்றிற்று.